

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

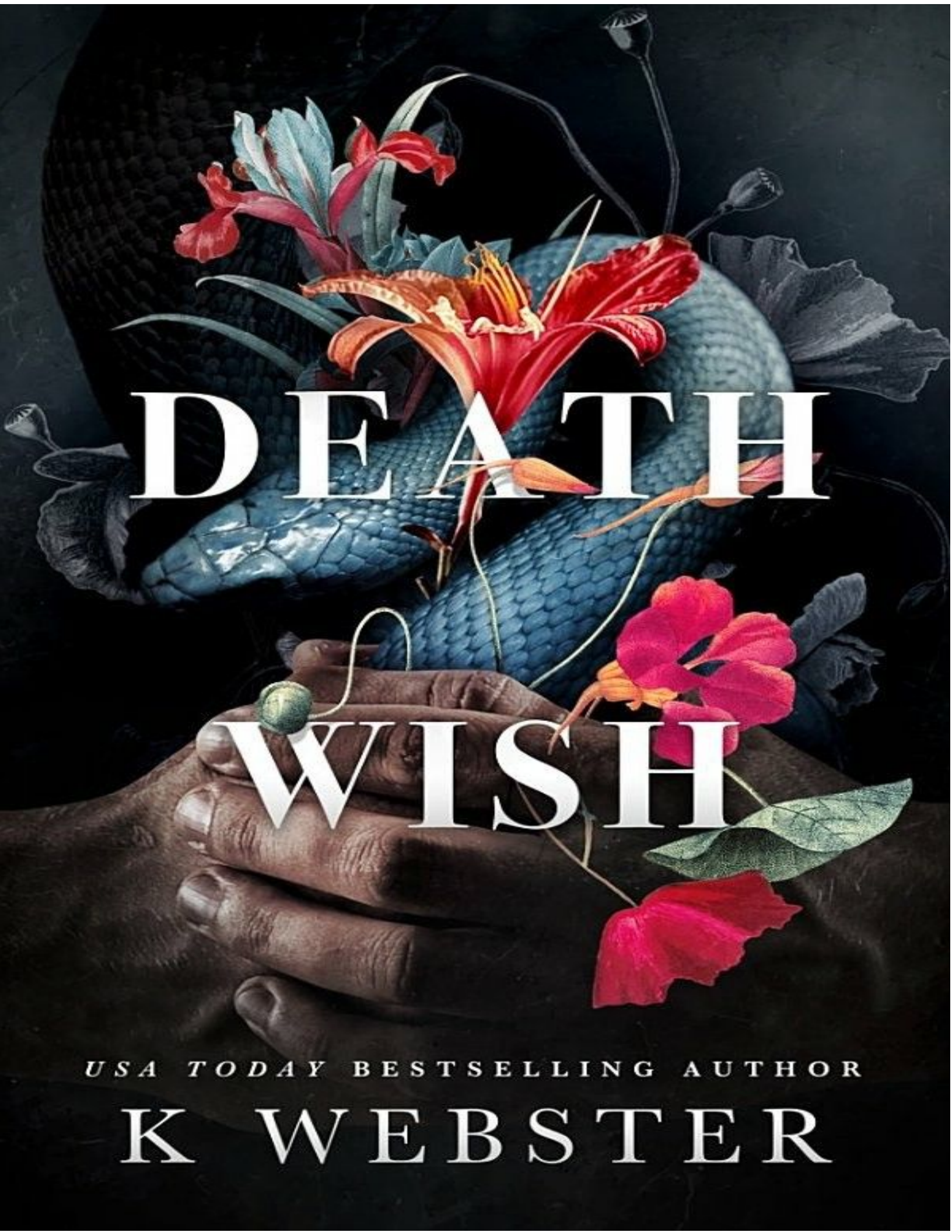
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEATH WISH

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K WEBSTER

Ölüm Bilinci

K Webster

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
<i>Birinci Bölüm</i>	
<i>İkinci Bölüm</i>	
<i>Üçüncü Bölüm</i>	
<i>Dördüncü Bölüm</i>	
<i>Beşinci Bölüm</i>	
<i>Altıncı Bölüm</i>	
<i>Yedinci Bölüm</i>	
<i>Sekizinci Bölüm</i>	
<i>Dokuzuncu Bölüm</i>	
<i>Onuncu Bölüm</i>	
<i>Onbirinci Bölüm</i>	
<i>Oniki Bölüm</i>	
<i>Onüçüncü Bölüm</i>	
<i>Ondördüncü Bölüm</i>	
<i>Onbeşinci Bölüm</i>	
<i>Onaltı Bölüm</i>	
<i>Onyedinci Bölüm</i>	
<i>Onsekizinci Bölüm</i>	
<i>Ondokuzuncu</i>	
<i>Bölüm Yirmi</i>	
<i>Yirmi Birinci Bölüm</i>	
<i>Yirmi İkinci Bölüm Yirmi</i>	
<i>Üçüncü Bölüm Yirmi</i>	
<i>Dördüncü Bölüm Yirmi</i>	
<i>Beşinci Bölüm Sonsöz</i>	
Dangerous Press Hakkında	

Birinci Bölüm

Landry

Ne yaptım ben?

Saflığımdan duyduğum tiksinti midemi bulandırıyor. Yine de her kasımı geren ve vücudumdaki her tüyü diken diken eden şey korku.

Bunu ben yaptım.

Kendime. Bize.

Della'ya.

Yatak odasını ipucu bulmak için tarayarak neyle karşı karşıya olduğumu anlamaya çalışıyorum. Bu durum için fazla normal. Yatağı bir önceki sabahtan beri yapılmamış ve kıyafetleri yere saçılmış. Onun ve kardeşlerinin çerçevelenmiş bir fotoğrafı masasının üzerinde duruyor. Hiçbir şey onun adam kaçırان biri olduğunu göstermiyor... *ya da daha kötüsü.*

Korku dolu bir hıçkırık kaçmaya çalışıyor ama Scout'un eli neredeyse acı verici bir şekilde ağzımı kapatıyor. Etrafımdaki kolu güçlü ve inatçı.

Kapana kısıldım.

Benim için ayarladığı yere doğru yürüdüm.

Şimdi Scout ile yalnızım. *Onun yatak odasında.*

Okuldaki tuvaletin görüntüleri zihnime saldırıyor. Ondand aldığımı sandığım tüm zevkler bir anda siliniyor. Bu sefer bana vereceğı acı daha kötü olacak çünkü bir saniyesinden bile zevk almayacağım. Cuma günü, olay olduğunda, onu önemsiyordum. Hasta olduğunu düşündüm. Dokunuşunu ve ilgisini arzuladım. Sunduğı güvenlik vaadine ihtiyacım vardı.

Şaka gibi.

Ve ben buna kandığım için aptalın tekiyim.

"Çığlık atmayacaksın," diyor Scout, sesi bir buz saçağı gibi soğuk ve keskin, kalbime doğru ilerliyor. "Çünkü bağırırsan o güzel ağzını bantlarım. Ayrıca, küçük kız kardeşini üzmem istemezsin."

Öğürüyorum ve gözlerimden yaşlar akıyor. Çığlık atma ve birinin duymasını umma dürtüsü istekler listemde üst sıralarda olsa da, bunu yapmayacağımı biliyorum. Della'nın güvenliğini riske atmak anlamına geliyorsa olmaz. Onu bu karmaşanın içine ben soktum ve bundan ben çıkarmak zorundayım.

"Çığlık mı atacaksın?" Ağzımdaki baskıyı biraz azaltıyor ve burnunu saçlarıma dayıyor, sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Hmm?"

Neredeyse belli belirsiz başımı sallamayı

başarıyorum. "Aferin kızıma," diye övüyor.

Yavaşça beni tutmayı bırakıyor. Bacaklarım o kadar kötü titriyor ki, bükülüyorlar. Pazularıma tutunarak tamamen çökmemi engelliyor.

"Bana ne yapacaksın?" Gözyaşlarımla boğuk bir sesle talep ediyorum. "Benden ne istiyorsun?" Başparmakları tenime masaj yapıyor. Kavrayışından kurtulmak istiyorum ama hareket edemeyecek kadar korkuyorum.

Sorularıma cevap vermiyor. "Della nerede, seni ucube?" "O iyi. Her şey düşünüldü."

"Ona zarar verirsen seni öldürürüm," diye tehdit ediyorum. Panik içimde kabarıyor. "Beni duyuyor musun?"

"Kimse çocuğa zarar vermiyor." Sanki bu beni ikna edecekmiş gibi göz kırpmıyor. "Yol boyunca onu sen mi taşıdın?" Scout kadifemsi bir ses tonuyla soruyor ve beni sahte bir güvenlik hissine sürüklüyor. "Kendi ayaklarının üzerinde zar zor durabilmene şaşmamalı."

Dizlerim yine sallanıyor. Düşmeyeyim diye parmakları etimi ısıtıyor. Ayakta duramıyorsam, kız kardeşimi bir şekilde yakalayıp kaçmayı nasıl bekleyebilirim ki? Boyumdan büyük işlere kalkıştım. Boyumu çoktan aştı, boğuluyorum.

Biri arkamızdaki kapıya vuruyor ve ben çığlık atıyorum.

"Scout," diye gürliyor derin bir ses. "Aç şu kapıyı."

"Yapamam, Serçe," diye sesleniyor Scout bana sırtarak. "Ben ve hanımefendi bir tartışma yapıyoruz." Sparrow. Sparrow'la arabasında seks yaptım. Chevy.

"Chevy, lütfen," diye mırıldanarak diğer adama bana yardım etmesi için yalvarıyorum.

Scout bana kafasını sallıyor. Sparrow kapıya bir yumruk daha vurarak beni zıplatıyor.

"Aç şu lanet kapıyı. İkinci kez sormayacağım," diye uyarıyor Sparrow.

"Yoksa ne olur?" Scout alay ediyor. "Oflayıp puflayacaksın ve sonra da kapıyı mı patlatacaksın?" O gülüyor. "Bu kapı sağlam. Geçemezsin."

Sparrow bir yumruğunu daha tahtaya vurur. "Siktir!"

Ağır adımlarla uzaklaşıyor ve beni bu deli adamla baş başa bırakıyor.

"Yapamam... Yapamam..." Boğazımı tırmalayarak ve neden nefes alamadığımı merak ederek hava emmeye çalışıyorum.

Oda dönüyor ve kararıyor. Ciğerlerime hava çekmek için yaptığım her başarısız girişimde daha da sersemliyor ve başım dönüyor.

Yardım edin. Biri bana yardım etsin.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya devam ediyor ama hava almak hâlâ zor. Mürekkep gibi karanlık bir örtü görüş alanımı kaplıyor ve beni her şeye karşı körleştiriyor. Ayaklarım hareket ediyor ama kendi isteğimle değil. Sanırım beni kaldırıyor. Dünya tamamen kararıyor ve ses çıkmıyor.

Her şey yeniden bulanıklaşıyor ama ne kadar süre kendimde olmadığımın emin değilim. Şimdi duman kokan bir yataktayım, sanki şeytanın en sevdiği battaniyenin üstünde yatıyormuşum gibi. Serin hava kalçalarımı öpüyor ve kalbimi hızlandırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Çılgın gözlerim onunkilerle buluşunca mırıldanıyorum.

"Seni soyuyorum."

"Hayır!"

"O kelime burada işe yaramıyor." Kot pantolonumu tamamen çıkarmadan önce bana sinsi bir sırıtış attı. "Unutma, çığlık atmayacağına söz vermiştin."

Sırada külotum var. Bağırmayacağıma söz vermiş olabilirim ama kavga etmeyeceğime dair bir şey söylemedim. Elimden geldiğince büyük bir güçle ona tekme atıyorum ve göğsünün ortasına vuruyorum. Eğer

Onu incittim, ama o korkmadı. Sadece gülümsüyor. Ürkütücü ve olacakların göstergesi. "Ne kadar çırpınırsan, bundan o kadar zevk alırım."

Ona istediğini vermemeliyim ama beni soyarken de yerimde duramıyorum. Yüzünü iyice pençeleyip hırıltılı bir hırıltı çıkarabiliyorum. İşte bu kadar. Çok kolay bir şekilde son giysilerimi de yırtıp beni çıplak ve açıkta bırakıyor.

"Yürüyebilirsin ya da seni taşıyabilirim. Seçim senin," diye gürlüyor, neredeyse simsiyah gözleri beni delip geçiyor. "Karar ver ya da ben senin yerine karar vereceğim."

Serçe geri dönmüş olmalı çünkü kapıya vurulmaya devam ediliyor. Scout duymamış gibi davranır.

"Seçiminizi yapın," diye mırıldanıyor Scout. "Üç, iki..."

Nereye gitmemi beklediğini bilmiyorum ama beni taşımasındansa çıplak yürümeyi tercih ederim. O bire kadar sayarken titreyerek doğruluyorum ve yatağın ucuna doğru kayıyorum. Nafile bir çaba ama kolumla göğüslerimi, diğer elimle de kalçalarımın arasını kapatmaya çalışıyorum. Kıçımı açıkta bırakıyor ama bu hiç yoktan iyidir.

Aç bakışları etimin üzerinde geziniyor ve amımı örten elime sırtlıyor. "Yürü. Banyoya doğru."

Onun arkamda olması konusunda pek hevesli değilim ama başka seçeneğim de yok. Ondan uzaklaşarak banyoya doğru yalpalayarak ilerliyorum. İçeride küvet köpüklerle dolu ve lavanta kokuyor.

Yatak odasının kapısına vuran ses artık boğuk. "Bu da ne?" Talep ediyorum.

"Yatağında sokak faresi gibi kokarak uyumayacaksın."

Yatağında uyumak mı?

Yeni bir panik dalgası daha kan dolaşıma karışıyor. "Gir içeri." Banyoyu işaret ediyor.

"Şimdi."

Hareket edemiyorum. Ayaklarım uzun yürüyüşümden dolayı ağrıyan ve sızlayan fayans zeminde sabit duruyor. Kalçalarımındaki sıcak avuç içleri ise dokunuşundan kaçmama neden oluyor. Ondan kaçmaya çalışırken neredeyse yüzüstü düşüyordum. Sıcak su ağrıyan ayağıma değdiği anda çığlık atıyorum. Acıdan değil. Aslında gerçekten iyi hissettiriyor.

Sıcak suyun içine gömülüp, onun araştıran bakışlarından kaçınmak için memnuniyetle köpüklerin altına saklanıyorum. Dizlerimi göğsüme çekerek onları kendime doğru sarıyorum ve çenemi onların üzerine koyuyorum.

"Daha iyi mi?"

Gözlerim ona kaydı ve ters ters baktım. "Siktir git."

Kıkırdaması derin ve hınzırcaydı. "Pis ağız, pis kız."

Onu görmezden gelerek durumumu anlamaya çalışıyorum. Buraya nasıl geldiğimi. Bana ve Della'ya ne olacağını. Bu geceki olaylar birikmeye devam ediyor.

Babam yaşıyor mu yoksa onu

ben mi öldürdüm? Eğer

yaşıyorsa...

Bir an için ondan kaçtığımıza şükrediyorum. Aslanın ininde değil de Ty'ın evindeymişiz, güvendeymişiz ve korunuyormuşuz gibi davranabiliyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesim titrek bir fısıltı olarak çıkıyor. "Neden, Scout?"

"Çünkü yapabilirim." K vete doğru ilerliyor ve kenarına oturuyor. "Sen benim  d l ms n, *bizim*  d l m z."

Hiç mantıklı konuşmuyor, ama şimdi konuşuyor, durmasını istemiyorum. Cevaplara ihtiyacım var. Buradan nasıl çıkacağımı bulmam lazım.

"Kız kardeşimi istiyorum."

"Kız kardeşin uyuyor. Merak etme. O yumuşağın yanında."

Bu üç adam beni sahte bir güvenlik hissine kapırdı, öptü, benimle yakınlaştı ve benim endişelenmemem gerekiyor. Doğru.

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum, alt dudağım titriyor. "Neden ben?

Neden biz?" "Sen bir iştin, dikenli prenses."

"Bir iş." İtirafı karşısında kanım dondu. "İşin tam olarak neydi?" "Biraz bundan. Biraz da bundan."

"Ciddi misin? Bu cevaplar acınası," diyorum sahte bir kabadayılıkla. "Sen zavallısın."

"Oooh, kediciğin pençeleri var."

Gözlerini oymak istiyorum.

"Ben senin için neyim şimdi?" Onun yerine ben talep ediyorum. "Sen bizimsin. İyi yapılmış bir iş için."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yanaklarımdan aşağı daha fazla sıcak gözyaşı döküyorum. Su, ağrıyan ayaklarımı ve ağrıyan kaslarımı rahatlatıyor ama beni pençeleyen ve zihnimi parçalayan kaygı için hiçbir şey yapmıyor.

"Sana bir iyilik yaptık," diye mırıldanıyor, parmakları omurgamın üzerinde geziniyor. Dokunuşuyla ürpererek ondan uzaklaşıyorum ve küvetin diğer tarafına geçiyorum. "İyilik mi?" Tiz bir ses tonuyla talep ediyorum. "Delirdin mi sen?"

"Öyle diyorlar. Sully öyle düşünüyor. Sparrow öyle diyor."

"Onunla konuşmak istiyorum," diyorum çenemi kaldırarak. "Sparrow."

Bir süre beni inceliyor, dudaklarıma yerleşmeden önce bakışları yanaklarımdan gözyaşlarıyla lekelenmiş her santimetresinde geziniyor. "Hayır."

"Neden olmasın?" Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Az önce benim hepiniz için bir ödül olduğumu söyledin." Sully ve ben öpüştük. Birkaç kez. Della'ya karşı çok iyiydi.

"Asla demedim. Ama cevabım şimdi değil." Boynunu kırıyor ve sonra ayağa kalkıyor, koyu renk giysili bedeni bir gök gürültüsü bulutu gibi üzerime çöküyor. "Sıra bende. Onların da olacak."

Boynunun arkasına uzanıyor ve siyah gömleğini çekiştiriyor. Gömleği çıkardığında karnındaki dövme, kaslı et yavaşça ortaya çıkıyor. Tenindeki sanat eserleri çok güzel - kendisi de çok güzel - ama kurbanlarını cezbetmek için bir tuzaktan başka bir şey değil. Eli siyah kot pantolonunun düğmesine gidiyor.

"Ne yapıyorsun?" Küvetin kenarına yaslanarak kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyorum. "Benden uzak dur."

Beni görmezden gelerek kot pantolonunu kalçalarından aşağı itiyor. Siyah boxer külotu, malzemeyi zorlayan kalın ereksiyonuna göre şekilleniyor. Sertleşmiş. Benim için. İçinde bulunduğumuz bu iğrenç durum için.

Kaçmak istiyorum ama seçeneklerim sınırlı. Çıplağım ve sayıca azım. Kız kardeşimin bu apartmanda bir yerlerde olduğundan bahsetmiyorum bile. Düşünmem gerek. Bir kaçış planı yapmalıyım. Hepsi benden çok daha büyük ve güçlü olduğu için kaçmak ve herhangi birine karşı savaşmak anlamsız.

Bu fiziksel güçten daha fazlasını gerektirecek.

Düşün, Landry. Canavarları alt et.

Yıllar boyunca babamla yeterince pratik yaptım. Rol yapmakta ustayımdır. Bu adamlar beni boktan bir ödöl olarak tutabileceklerini sanıyorlar. Ben kimsenin ödölü değilim, kız kardeşim de öyle.

Boxerını fırlatıp atıyor. Gözlerimi küvetin kenarına odaklıyorum. Köpüklü su her adımda yükseliyor ve sonra ağırlığını suya bıraktığında tehlikeli bir şekilde üst kenara ulaşıyor.

"Yaklaş," diye emrediyor, bir köpeği çağırır gibi. "Şimdi."

Bakışlarını karşılıyorum, içimdeki nefretin her zerresini ona akıtıyorum. Eğer gözlerim bir silah olsaydı, onu katleder, cayır cayır yakar, tanınmayacak hale getirirdim. Dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor. Eğlenen biri değil. Daha çok dişleriyle boğazımı parçalama fikrine gülümsüyor gibi. Kesin ölüm.

Onun ilgisinin soğukluğu altında titreyerek bacaklarımı kendime daha sıkı sarıyorum. Onu görmezden gelme çabam işe yaramıyor çünkü beni tutup bacaklarının arasına sürüklüyor. Kollarımı bacaklarımdan fiziksel olarak ayırırken karşı koyamıyorum.

"Rahatla," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Sakin ol yoksa seni yapmak zorunda kalacağım."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama kontrolün tamamen bende olmasını tercih ederim. Bacaklarımı düzelterek kadar sakinleşmeyi başarana kadar birkaç derin, düzensiz nefes almam gerekiyor. Göğsü sırtıma sıcak bir şekilde yaslanıyor ve siki aramızda zonkluyor.

Beni onunla seks yapmaya zorlayacak mı?

Buna zorlanma düşüncesi neredeyse midemi bulandırıyor. Karşı koyarsam, canım yanacak. Çılgılık atarsam, Della yaralanabilir. Kabul etmek zorundayım.

"Bana onu çok hatırlatıyorsun," diye mırıldanıyor Scout, suyun altında karnımı okşayarak. "Görünüş olarak falan değil. Gözlerindeki ateş. Onu söndürmek için can atıyorum."

Psikopat.

"Ash'i benim sevdiğim gibi sevmiyorlardı. Takıntılı değillerdi." Parmaklarını göğsümün altından geçirerek yukarı doğru sürüklüyor. "Öte yandan sen. Sen çok özelsin, Landry."

"Yani üçünüzün yaptığı bu mu? Zavallı bir kız bulup onu kandırıyor ve sonra da paylaşıyor musunuz?" Ona dudak büktüm. "Siz kafayı yemişsiniz."

"Yakında kaderini tartışmak için bir aile toplantısı yapacağız," diye beni temin ediyor, sesi birkaç oktav alçalıyor, "ve sonra eğlence başlayabilir."

İkinci Bölüm

Sully

FUCK. FUCK. SIKTIR. Siktir.

Bakışlarımı Della'nın yatağındaki yorganın altına gömülmüş uyuyan formundan ayıramadan yatak odamı adımlıyorum. Uyandığında çılgına dönecek, özellikle de kız kardeşi ortalıkta yokken.

Lanet olası Scout.

Kardeşimi öldüreceğim. Elbette, onu dövmek istediğim zamanlar oldu, ama bu gece gerçekten ellerimi boğazına dolamak ve onu boğmak istiyorum.

Böyle bir şey olmayacak.

Çünkü Sparrow ve ben onu odasına götürmesine izin verdik. Orada kim bilir ne yapıyordu.

Ona izin verdik. Ona izin verdik.

Gerçi anlaşıldığı kadarıyla Sparrow'un akli başına çabuk gelmiş çünkü o zamandan beri lanet kapıyı kırmaya çalışıyor. Bu durumda Della'nın sağır olmasına sevindim çünkü söylenen hiçbir şeyi duymayacak. Della'yı olaydan korumak istediğim için Scout'u hemen durdurmamış olsam da bu durdurmayacağım anlamına gelmiyor.

Della'nın uyanmayacağından emin olduktan sonra odamdan çıkıp Sparrow'un odasına doğru ilerliyorum. İçeride değil ve Scout'un kapısı da kapalı. Landry çığlık atmıyor ama bu bir şey ifade etmiyor. Scout'u tanıyorsam, muhtemelen ağzını tıkamıştır.

Ya da onu bayılttı.

Ona vurma düşüncesi damarlarımdaki kanı ateşliyor ve her santimimi öfkeyle yakıyor. Elinde koca bir tornavidayla köşeyi döndüğünde neredeyse Sparrow'a çarpıyordum. Burun delikleri şişiyor ve boynundaki tüm damarlar kabarıyor.

"Çekil," diye bağıyor. "Her şeyi yine berbat ettiğine inanamıyorum."

"Hayır, henüz yapmadı. Şu anda her şeyi berbat ediyor." Avucumu yüzüme sürüyorum. "O kapıdan içeri girmeliyiz."

Sparrow'un gözleri kararır. "Üzerinde çalışıyorum."

Onu Scout'un kapısına kadar takip ediyorum, herhangi bir dehşet sesi var mı diye dinliyorum. Sessizdi.

"Onunla ne yapmayı planlıyor?" Sparrow tornavidanın düz ucunu kapı pervazına saplarken kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Biliyorsam ne olayım." Homurdanıyor ve tornavidayı tahtaların arasına sokmaya çalışırken pazusu esniyor. "Onu oradan çıkarmalıyız."

"Deneyebiliriz, ama kardeşimizle tanıştınız mı? Eşyalarını elinden almamızdan hoşlanmaz."

"Bunu atlatacaktır."

"Landry'ye saldırmak neyse de, yatak odamda uyuyan bir çocuk var. Bunun ne kadar kötüye gideceğini biliyor musun?" Koridorda volta atmaya, parmak eklemlerimi tekrar tekrar patlatmaya başladım. "Bu Ash'ten daha kötü. Bu bir çocuk kaçırmak artı şu anda Landry'ye yaptığı boktan şey."

"Çılgılık atmıyor." Sparrow homurdanıyor. "Umarım bu henüz aptalca bir şey yapmadığı anlamına geliyordur." "Onu becermese iyi olur." Bu fikir midemi bulandırdı.

"Ona tecavüz ederse onu öldürürüm. Bu yüzden bana yardım et, Sully."

Çok sessiz. Bence ona zarar veriyor olsaydı, bunu duyardık. Bir şekilde onu kendi isteğiyle seks yapmaya zorluyor olsa bile, sanırım bir şeyler duyardık. Dehşet zehirli bir yılan gibi içimi sarıyor.

"Su akıyordu," diye mırıldandı Sparrow. "Sanırım küveti doldurdu."

Tahta çatırdıyor ve inliyor ama kapı açılmıyor.

Soğukkanlılığımı daha fazla koruyamayarak kapının yanındaki duvara sertçe vurmaya başlıyorum ki oyun oynamadığımı anlasın. "Bizi içeri al, pislik!"

"Bize on beş dakika verin," diye sesleniyor Scout. "Sonra oturma odasında bir aile toplantısı yapacağız." "Scout," diye homurdanıyorum, sesimin tonu söylemediğim her şeyi söylüyor.

Ona zarar vermesen iyi edersin.

Kahkahası kapının arkasından yankılanıyor. "Merak etmeyin çocuklar. Birazdan çıkacağız ve o zaman zarar görmediğinden emin olmak için kendi gözlerinizle kontrol edebilirsiniz."

Pislik gibi davranırsa da yalan söylemediğini anlayabiliyorum. Ona zarar vermedi. Henüz vermedi. Scout'ta her zaman gelecekteki tehlikenin sözü vardır.

"Beş olsun," diye çıktım. "Bunu şimdi konuşuyoruz."

Scout ona zarar verecek. Bu sadece an meselesi. Bunun olmasına izin veremeyiz. Babasıyla yaşadığı onca şeyden sonra olmaz.

Sparrow sinirlenir ve tornavidayı koridora fırlatır. Alçı levhayı deler. Sanki işe yarayacakmış gibi kapıyı tekmelemeye başlar. İşe yaramaz. Sonunda sinirleniyor ve hışım la çıkıp gidiyor. Scout'un sözünü tuttuğunu umarak iç çekerek onu takip ediyorum. Ama Sparrow'un odasına girmek için duvarı kırmaya başlamasına izin vermem beş dakikasını alıyor.

Birkaç uzun dakika sonra, koridorda açılan bir kapının sesi beni sertleştiriyor. Yolumuza çıkan ayak seslerini duyabiliyorum. Önce Landry beliriyor, çıplak bacakları büyük olasılıkla sıcak bir banyodan dolayı kıpkırmızı. Üzerinde Scout'un siyah tişörtlerinden biri var ve neredeyse onu tamamen yutuyor. Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüş ve altın sarısı saçlarının uçları ıslak. Ortasına sarılmış, Scout arkadan yaklaşırken ondan çekiniyor, üzerinde sadece bir çift düşük bel gri eşofman var.

"Otur," diye emrediyor Scout. "Ya benimle ya da onlardan biriyle. Ama oturacaksın."

Yüzü kıpkırmızı yanıyor. Korkmuş mu yoksa kızmış mı anlayamıyorum. Muhtemelen ikisi de. Sparrow'a bakıyor, sanki ondan öğreniyormuş gibi dudağını kıvırıyor ve bana doğru yürüyor.

"Kız kardeşimi görmek istiyorum. Della'yı görmem gerek. Lütfen." Kırmızı gözlerinden yaşlar süzülüyor ve alt dudağı titriyor. "Çok korkuyorum."

Kalbim sıkışıyor. Bunun için Scout'un ağzına yumruk atmak istiyorum.

"Yatağında uyuyor," diye onu temin ederim. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

İstediği yanıt alamamış olsa da, bu yanıt onu rahatlatıyor ve bana başıyla onay veriyor. Sonra bir adım daha yaklaştı ve titredi. Dürtüyle onu kollarıma çektim. Kaskatı kesildi ama direnmedi.

Onu yanıma çekerek kanepeye oturuyorum ve Scout'a sorgulayan bir bakış atıyorum.

Scout'un dudakları bir tarafa kıvrılmış. "Ondan hoşlanıyorum. Savaşçı bir ruhu var." "Siktir git, seni canavar," diye tıslıyor nefesinin altından.

Sparrow Scout'a saldırıyor, çenesine bir darbe indiriyor ve onu yere seriyor. Scout deli bir adam gibi gülüyor ve ayağa kalkıyor.

"Bak," diyor Scout şeytani bir sırıtışla. "Sparrow'u alfa canavar moduna geçirdi."

Onu sıkıca kavriyorum ve bıkkınlıkla başımı sallıyorum. "Kapa çeneni, adamım."

"Eğlenceli değil mi?" Scout beni tamamen görmezden gelerek soruyor. "Üçümüzün eski günlerdeki gibi aynı kadına kafayı takması?"

"Landry-" diye başlar Sparrow.

Elini sert bir şekilde sallayarak onun sözünü kesiyor. "Benimle

konuşma." Scout bana göz kırparak gülüyor. "Gördün mü? Eğlenceli."

"Babam beni aramaya gelecek," diye tehdit ediyor Landry. "Kızının öğretmeninin aniden işe gelmediğini fark etmeyeceğini mi sanıyorsun? Ford'un izini önce siz üç canavara, sonra da buraya kadar sürecektir."

"Hayır," diye homurdanır Sparrow. "Yapmayacak. En azından onun için kolay olmayacak. Bu daire bizim adımıza bile değil."

Kollarımda titriyor.

"Tehditlerin işe yaramıyor. İkimiz de babanın gelip seni kurtarmasını istemediğini biliyoruz, huysuz prenses." Scout bize yaklaşıyor ve onun diğer tarafına oturuyor. "Buradaki gerçek kötü adam o."

Ondan uzaklaşıyor, sanki kardeşimden kaçmak için kendini içime sokabilecekmiş gibi parmakları göğsüme gömülüyor. Adam onun kalçasını öyle bir sıkıyor ki titremeye başlıyor. Sparrow ona bir şey yapacakmış gibi bakıyor ama yapmayacağını herkes biliyor. Şimdiye kadar hiçbir şey yapamadı.

Bu da demek oluyor ki bana güveniyor.

Scout sanki bize büyük bir sırrı açıklıyormuş gibi, "O zeki biri," diyor. "Bizi manipüle edecek ve hepimizi birbirimize düşürmeye çalışacak. Ama üçüzlerin gücü hakkında hiçbir fikri yok, değil mi? Çok şey atlattık ama hâlâ aramızdan su sızıyor."

Kızın başının üzerinden ona bakarak, küçük prodüksiyonuna devam etmesi için yalvarıyorum. Tek omuz silkmeden önce bir süre daha kızgınlığımın tadını çıkarıyor.

"Pislik babası onu arıyor olacak," diye hatırlatıyorum ona. "Tüm şehrin altını üstüne getirmesi uzun sürmeyecek."

"Siktir," diye tükürdü Sparrow. "Onu geri alamaz."

"Ben senin sorunun değilim," diye tıslıyor Landry. "Sadece bir iş, unuttun mu? Bırak bizi gidelim. Başın belaya girmeyecek."

Sparrow ve ben irkildik. Scout lanet çenesini kapalı tutamıyor.

"Ama sana yatağымda yatma sözü vermiştim," diye hatırlatıyor Scout.

Sparrow ve ben aynı anda "Hayır," diye bağırıyoruz.

"Della'yla kalmak istiyorum," diye haykırır Landry. "Lütfen."

"Yapamam." Scout omuz silkiyor. "Ve üzgünüm, küçük kardeşlerim, ama ertelerseniz kaybedersiniz. İlk ben söyledim." Tanrı aşkına. Neden böyle bir alet olmak zorunda?

Landry sadece benim duyabileceğim yumuşak bir fısıltıyla. "Lütfen beni tekrar onunla gitmek

zorunda bırakma," diye yalvarıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Onu kollarıma alıp yatak odama götürmek ve kardeşlerimi sonsuza dek dışarıda bırakmak istiyorum. Ki buna izin vermeyecekler.

"Çok eğlenceli olacak," diye devam ediyor Scout. "İlk kimin kopacağını görmek için. Bahsimi Sparrow'a yatırıyorum." Sparrow'un şakası yok. Gözlerinde ölümcül bir parıltıyla Scout'a doğru ilerlemeye başlar, ama Scout tarafından durdurulur.

Landry'nin

sesi.

"Della!"

Çocuk koşarak odaya giriyor, şaşkın şaşkın etrafa bakıyor ve sonra bana doğru geliyor.

Gömleğimi çekiştiriyor. "Çok karmaşık," diyor Scout derin bir sesle, sanki anlatıyormuş gibi.

"Kahraman gitmek istiyor

ama küçük prenses büyük kalpli aslanın onu yatağına yatırmasını istiyor." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Sparrow, "Sen bir pisliksin," diye

tükürür. "Sully," diye yalvarıyor

Landry.

"Della'ya göz kulak olacağım," diye söz veriyorum.

Bunu ağlamaklı gözlerinden anlayabiliyorum. Della için sakın olmanın şu anda yapabileceği en iyi şey olduğunu biliyor.

"Bana zarar verecek mi?" Landry boğuk bir hıçkırıkla sorar.

Göğsüm sıkışıyor ve kalbim acıyla sıkışıyor. "Tatlım-" "Sana zarar vermeyecek," diye homurdanıyor Sparrow. "Verecek misin?"

Scout başını sallar, yüzünde masum bir gülümseme vardır. "Asla. Bu gece ona zarar vermedim ve onun güzel amcığını çıplak ve ulaşabileceğim bir yerde tuttum. Değil mi?"

"Dokunulmak istemiyorsa," diye tıslıyor Sparrow, "ona dokunmayın. Anlaşıldı mı? Ve kapıyı kilitlemeyin."

Scout kalbinin üzerinde haç çıkarma hareketi

yapar. "Sen bir psikopatsın," diye tersliyor.

"Senden nefret ediyorum."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyor Scout ayağa kalkarak. "Yatma zamanı, Goldilocks."

Güven verici olduğunu umduğum bir şekilde avuç içimi sırtında gezdiriyorum. Tüm vücudunu kaplayan titremesine bakılırsa, hiç de rahatlamadığını söyleyebilirim. Önemli değil. Eninde sonunda oraya varacak.

Oraya gitmesini *sağlayacağız*. Çünkü bunun geri dönüşü yok.

"Della'yı yatağa götürmeliyim," diye mırıldanıyorum ona. "Sen halledersin."

Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum ama şu anda başka ne seçeneğimiz var ki? İhtiyacımız olan son şey, her şeyin üstüne bir de bir çocuğun erimesi.

Scout onu gelin arabasına kilitleyene kadar hırpalar. Kız kıvranıyor ve acınası bir şekilde inliyor.

"Eğer kendini ona zorla kabul ettirirsen," diye hatırlatıyor Sparrow hırlayarak. "Bu yapacağın son şey olur." Scout kardeşimle yüzleşmek için döner ve sırtır. "Merak etme. Ona yaptığım her şey için yalvaracak."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Landry

İzci'nin içimde uyandırdığı korku dönüşmeye başlıyor. Bir an dehşete kapılıyorum, bir an sonra ise onu öldürmek istiyorum. Erimiş çikolata gözleri, içlerinde bilmiş bir parıltıyla beni yakalıyor.

Dönüşümü görüyor. Bu onu heyecanlandırıyor.

Bu beni daha da sinirlendiriyor. İçimdeki nefretin her zerresini bakışlarıma yansıtıyor, korkunun kalan dallarını ateşli bir öfkeyle kovalıyorum.

Babamla birlikte canavarın etrafında dans etmek, hassas bir taklit oyunu oynamak zorundaydım çünkü Della'yı korumak için onun dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

Bu canavar -üçü de- babamdan farklı. Sayıca az olmama rağmen, kendimi yenilmiş hissetmiyorum. Zayıf noktaları var ve ben onları ortaya çıkaracağım.

Scout yatağına ulaşıyor ve yüz ifadesi donuklaşıyor. İçimdeki tedirginlik etimin derinliklerine işliyor, kaslarımı yırtıyor ve kemiklerimi sıyrıyor. Şaşırtıcı bir nezaketle beni yatağına yatırıyor, kanım donuyor, endişem dondurucu bir yağmur gibi yağıyor.

Dönüp kapıya doğru topallayarak ilerliyor, kapıyı kapatıyor ve kilidi çeviriyor. Bir korku titremesi yüzeye çıkıyor ve onunla yalnız kaldığım için cesaretimin bu kadar kolay tükenmesi beni hayal kırıklığına uğrattırıyor. Öfkemi dizginlemeye çalışıyorum ama o ışığı kapatıp bana doğru sinsice yaklaşırken bu imkansız.

Savaş ya da kaç modundayım.

"Sparrow kilitlemememi söyledi," diye boğuk bir sesle kapıyı işaret ediyorum. "Ya Della'nın bana ihtiyacı olursa?"

Bir an duraksıyor ve sonra şaşırtıcı bir şekilde kilidi çeviriyor. Keşke daha rahat nefes almamı sağlasaydı ama sağlamıyor.

Banyodan gelen ışık onun yaklaşan formunu görmemi sağlıyor ama yüzünün büyük kısmı gölgede kalıyor. Bir dizini yatağının kenarına koyana ve yatağı ağırlığıyla gıcırdayana kadar kaçmaya teşebbüs etmiyorum.

Çok geç.

Eli bileğimi yakalıyor, kayamayacağım kadar sıkıyor ve beni yatağın ortasına doğru sürüklüyor. Bedenimi çok daha güçlü olan bedeniyle sıkıştırırken boğazımdan bir inilti çıkıyor.

"Kaçamazsın, o yüzden denemeyi bırak." Çakıllı sözleri yüzüme fısıldandığında sıcak ama iliklerime kadar ürpertici. "Artık bizimsin."

Uçuş
başarısız

oldu.
Savaşma
zamanı.

Çaresizce içimin derinliklerine inerek, daha önceki öfkemi arıyorum ve ona saldırmak için ateşli bir ısı patlaması kullanıyorum. Tırnaklarım yanağını çiziyor, kan akmasına yetecek kadar, ama sonra kocaman eli bileğimi yatağa sabitliyor. Ve diğerini de.

Bir canavarın altında sıkışıp kaldım. Bu ilk kez olmadı.

Ona tükürüyorum, ani saldırıya karşı gözlerini kapattığında tatmin oluyorum. Sıyrık izleri kanla kaplanıyor ve tükürük yüzüne sıçırıyor.

Umarım enfeksiyon kapar ve ölür.

Gözleri yeniden açılıyor ve ben şimdi onun boğucu bakışlarının ağırlığı altında kapana kısılmış durumdayım. Sert bakışlarının altında, keşfetmek şöyle dursun, yaklaşmak bile istemediğim bir karanlık var. Ve ondan kaçmak istesem de, içine çekiliyorum.

Boşluğa doğru.

Bir kara deliğin içine çekildim.

Nefes nefese kalıyorum, onun kötülüğünün zehri yüzünden boğulacağımdan eminim. Gözlerimi kapatarak geri çekilmeye çalışıyorum. Kabuslar canlandığında daha önce de işe yaramıştı.

"Sana ne yaptı?"

Kadife gibi pürüzsüz sesi neredeyse yüzümü okşuyormuş gibi geliyor. Soru karşısında irkiliyorum, hatta sözlerinden yayılan gerçek merak karşısında daha da irkiliyorum.

"Kim?" Mırıldanıyorum.

Burnunu benimkine sürüyor. "Baban."

Scout'un inatçı tutuşuna hapsolmuşken, kendimi açıkta hissediyorum. Kesilip açılmış ve çıplak bırakılmış. Bu anın hamlığı, çürümüş umutsuzluk ve tüm varlığıma bulaşan anılar kokuyor. Başkasıyla paylaşmak şöyle dursun, hatırlamak bile istemediğim şeyler var. Özellikle de onunla. En yeni canavarım.

"Siktir git."

Dudakları dudaklarıma değiyor ve bir anlığına başımı eğip öpücüğü teşvik etmeyi düşünüyorum, böylece özenle gizlediğim mutsuzluğumun derinliklerinde dolaşmayacak.

"Bu benim için güzel bir amdan çok daha fazlası," diye mırıldanıyor ve sözlerini kalçalarını şehvetli bir şekilde hareket ettirerek nokt alıyor. "Çok daha fazlası."

K a v r a y ı ş ı n d a n kurtulmaya çalışıyorum, ama kalçalarını sallıyor ve kalçalarımın arasına başarıyla girene kadar kayıyor. Tişörtün altında çıplak olduğum için tahrik olmuş sikiğin her santimini hissedebiliyorum.

"Söyle bana huysuz prenses," diye mırıldanıyor, kalçalarını yavaşça döndürerek, "kötü baba ne yaptı da sadece kaçmakla kalmadın, çocuğunu da çaldın. Sana vurduğu için mi?"

Bu kadarı da fazla.

Scout'un esiri olmak bir şey, ama geçmişimin dehşetini anlatmaya zorlanmak en büyük işkence gibi geliyor.

"Hayır," diye tükürdüm. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmene gerek yok."

"Korkunç, değil mi? Küçük kızını tokatlamaktan daha fazlası." Gözleri kısıldı. "Bana söylemektense sevişmeyi mi tercih ediyorsun?"

Aslında, evet.

Başımı kaldırıp ağzını arayarak onu susturmaya çalışıyorum. Dikkatini dağıtmakta iyiyimdir.

Dikkat dağıtmak benim avantajıma. Dudaklarım onunkilerle birleşiyor ve onu şiddetle muhtaç bir şekilde öpüyorum. Onu ve düşüncelerini susturmak için her şeyi yaparım.

Dişleri alt dudağımı ısıyor ve sonra dilimi emiyor. Tüm bunlar olurken kalçalarını yavaşça sallıyor.

Eğer beni kandıran bir psikopat olmasaydı, bunun neredeyse... seksi olduğunu söyleyebilirdim.

Ama öyle ve değil.

Bileklerimi yatağın yukarısına, başımın üstüne doğru sürüklüyor ve bir eliyle ikisini birden kavıyor. Göğsüm gergin bir pantolonla kabarıyor. Artık bir elini serbest bıraktığı için onu aramıza sokuyor ve gömleğimin altından yukarı doğru kaydırıyor. Kaburgalarımın üzerindeki sıcak dokunuşu heyecan verici hissettirmemeli. Kendimden ve ondan nefret ediyorum.

-Öyle.

"Seni becermeyeceğim," diye mırıldanıyor, avucu göğsümü kaplıyor. "En azından şimdilik."

Alt dudağımı kemiriyorum, kalbim boğazımda düğümleniyor. Sözleri rahatlatıcı değil çünkü bana öyle bir bakıyor ki, benden bilgi almak için ne gerekiyorsa yapacağını söylüyor.

"Babanın sana ne yaptığını söyle, gitmene izin vereyim."

"Gitmemize izin verecek misin?"

Kıkırdıyor, titreşimleri içimi titretiyor ve yatağı sarsıyor. "Gece için demiştim." "Hayır."

"Ahh, yani geçici özgürlükten daha değerli." Kaşlarını çatarak bana Sparrow'u hatırlattı. "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

Gerçekten travmatik geçmişimi mi takas ediyor?

"Kimse Della'yı incitemez. Asla." Dürüst olmak gerekirse, şu anda tek umursadığım şey bu. Ne ben, ne bu korkunç üçüzler, ne de korkunç babam. Sadece o.

"Onun yerine seni incitmemize izin mi vereceksin?" Benimle alay ediyor, neredeyse flört ediyor ve onun şakacı sözleri karşısında vücudumun kızarmasından nefret ediyorum.

"Benim işim bu, göt herif." Ona ters ters bakıyorum. "Her zaman onun yerine ben. Her zaman."

Eğlencesi azalıyor ve kaşları birbirine çarpıyor. Gömleğimin altından meme ucumu çimdikliyor. "Yemin ederim. Kimse Della'yı incitmeyecek. Asla. Şimdi söyle bana. Neden babandan kaçıyorsun?"

Sertçe yutkunuyorum, gerçekten konuşmak istemediğim bir şeyi dile getirmek zorunda kalacağım için nefret ediyorum.

Ama kız kardeşime ulaşmamı sağlayacaksa, bu gerekli.

Ona sert bir bakış fırlatarak, "Kötü davranıyor," diye mırıldandım. "Della'ya karşı acımasız. Sağır olduğu için onu hedef alıyor. Mümkün olduğunca aralarında bariyer olmaya çalışıyorum."

Vücudu gergin ve bileklerimi kavrayışı sanki demire dönüşüyor, beni asla kırılmayacak bir şekilde zincirliyor. "Yani onun yerine sana vurması için onu kışkırtıyorsun?"

"Onu kışkırtmak mı?" Sözlerim onu öfkeliendirdi ve dehşete düşürdü. "Onu neden kışkırtayım ki?" Başımı sallıyorum, gözyaşlarımın oluşmasından nefret ediyorum. "Buna onu korumak denir."

"Yani, onun yerine sana mı vuruyor?"

Ağırlığının altında kaymaya çalışıyorum ama vücudu çok ağır. Sıkışıp kaldım. Hareket edemiyorum, bu meraklı sorgulamadan kaçamıyorum. "Bazen. Çoğunlukla dikkatini dağıtmaya çalışıyorum."

"Nasıl?"

Cildim kaşınıyor ve damarlarımdaki kan yağlı bir çamur gibi. Az önceki banyo bana çok uzak geliyor. Sıcak bir duş almak, yeniden temizlenene kadar cildimi keselemek için can atıyorum.

"Landry, nasıl?"

Sesinin yalvaran, neredeyse çaresiz tonu iliklerime kadar işliyor. Umurunda olmamalı. Canavarlar umursamaz. Özellikle de sizi kendileriyle banyo yapmaya ve yatakta yarı çıplak yatmaya zorlayan kaçırma canavarları.

"Dikkatini nasıl dağıtıyorsun?" Sözleri bu kez daha talep kâr, öfkenin ateşli ipleriyle örülü. "Söyle bana."

Onu tekrar öpmeye çalışıyorum, ama o benim oyunlarımın peşinde, tam ağızlarımız birbirine değerken geri çekiliyor. Yalvaran bir inilti kaçıyor benden.

"Anlıyorum." Dudakları sertleşerek acımasız bir çizgiye dönüşüyor.

Görüyor mu?

O göremez. Kimse göremez.

"Öyle değil," diye mırıldanıyorum, düşündüğü şeyin öyle olmadığını anlamasını istiyorum.

Ne düşünüyor *ki*?

Hasta olduğumu.

Hasta olduğumu düşünüyor.

"Beni yargıladığını görebiliyorum." Ses tonum tizleşti. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şeyi yargılamayı bırak." Başını yana eğiyor, beni öncekinden daha yoğun bir şekilde inceliyor. "Seni yargılamak mı?"

"Yüzünün her yerinde yazıyor. Sanki beni ve hayatımı yargılayacak yerin varmış gibi. Sen bir çocuk kaçıran ve yalancısın."

Başparmağı tekrar meme ucumun üzerinden geçtiğinde ürperiyorum, hatta biraz da tiksiniyorum. Sertleşmiş yumru ile oynuyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun dokunuşundan nefret etmiyorum.

"O...biliyor musun..." Sözünü kesiyor, ifadesi fırtınalı bir hal alıyor. "Ne?"

Alay ediyorum. "Bana dokunmak mı?"

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Dokunma, yumuşaklık, keşif ve fiziksel olarak hissetme ihtiyacı anlamına gelir. Dokunmaktan daha fazlasıydı.

Bu bir istilaydı. Tamamen ele geçirme. Asla iyileşemeyeceğim bir enfeksiyon.

"Kızgınsın," dedi, şaşıracak. "İlginç."

"Öfkem seni ilgilendiriyor mu?"

"Bu bana senin üzüntünden daha çekici geliyor."

"Seni eğlendirebildiğim için çok mutluyum," diye

çıkıştım. "Bırak gideyim." "Neden? Bu seni masal zamanından kurtarmaz."

"Scout. Bırak beni."

"Takas edeceğim."

Midem bulanıyor. "Neyi takas edeceksin?"

"Özgürlüğün için gömleğin." Sırıttıyor. "Tam özgürlük değil. Sadece yatağımdayken özgürlük."

Yani tamamen çıplak olacağım ama o beni tutmayacak. Adil bir takas değil ama hiç yoktan iyidir. Zaten çıplak sayılırım. En azından şimdi ellerim serbest olacak.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Şimdi bırak."

Bıraktı, çok şaşırdım. Ve sözüme sadık kalarak gömleği çıkarıp atıyorum. Yataktan kalktı ve topallayarak banyoya gitti. Aramıza bir bariyer koymak için çarşafın ve battaniyenin altına girmek için ertelemeyi kullanıyorum. Banyonun ışığı sönüyor ve ben tamamen karanlıkta kalıyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve sonra yatak onun ağırlığıyla tekrar gıcırıyor. Kalbim göğsümde

çılgınca çarpıyor. Beni çok kızdıracak şekilde yorganın altından kayıyor ve sonra sert, sıcak vücudu benimkinin yanına yanaşıyor.

Çıplak.

İkimiz de çıplağız.

Oynadığı bu boktan oyun beni sinirlendiriyor. Benimle seks yapmak istiyorsa, keşke hemen yapsa. Bir sonraki adımda ne yapacağını beklemekten nefret ediyorum. Sürekli durumu tersine çeviriyor ve beni şaşırmış halde bırakıyor.

"Kaç kere?" diye soruyor, sesi çakıllı bir fısıltıya dönüşürken eli beni arıyor ve karnımın alt kısmına yerleşiyor.

Bunu düşünmemek için mücadele ediyorum ama karanlıkta yıkanırken bu çok zor. Anılarım ve düşüncelerim önümde titreşiyor, beni her şeyi tekrar tekrar izlemeye zorluyor.

"Yeter," diye mırıldandım.

Sessizlik üzerimize çöküyor ve ben çığlık atarak sessizliği bozmak istiyorum. Dondum kaldım, korku gösterisinin zihnimde tekrar tekrar oynamasını izliyorum, Scout'un hayal edebileceği her şeyden daha kötü bir işkence.

Acı. Korku. İğrenme. İhanet.

Üzerime hücum eden duyguların saldırısından kaçamıyorum. Soğuk, derin ürpertiler beni sarıyor. Dişlerim takırdamaya başlayana kadar Scout harekete geçmedi. Bedenimi kolayca büküyor ve beni kendine çekiyor.

İçimdeki her şey direnmek için yalvarıyor ama onun sıcak bedeni ve beni saran güçlü kolları, içinde bulunduğum fırtınaya karşı bir teselli sağlıyor. Gözyaşlarım göğsünü ıslatırken, ona sarılıyorum. Sessiz hıçkırıkları hissediliyor, yatağı sarsıyor ama duyulmuyor. Beni esir alan kişiyle bu çıplak kucaklaşma çok samimi ama şu anda beni rahatlatan tek şey bu.

Güvendesin.

Orada değilsin. Evimdeyim.

Sonunda, birkaç dakika sonra, gözyaşlarım akmayı bırakıyor ve hıçkırıklar yerini yumuşak hıçkırıklara ve inlemelere bırakıyor. Gözlerimi kapatıyorum, bir çocuk taşıyarak şehirde yaptığım yürüyüşten çok son bir saatin yorgunluğu var üzerimde.

"Teşekkür ederim." Sesim çatlıyor. Kulağa aptalca geliyor. Bu sözleri söylediğim için bile kendimden nefret ediyorum. Yine de samimiydiler. Yargılamadan dinledi. Söylediğim ve söylemediğim acı dolu sözlerime kulak verdi. Bir şekilde içimdeki acıyı anladı ve bana sarıldı. "Artık uyuyabilir miyim?"

"Evet, dikenli prenses, uyuyabilirsin."

Dördüncü Bölüm

Serçe

Panik içinde uyandım, izlendiğim için cildim nemli ve her tarafım kaşınıyor. Ne beklediğimden emin değilim -Heathen ya da Scout, belki de- ama bana merakla baktıklarını gördüğüm şey hiç de öyle değil.

Çocuk.

Della.

Doldurulmuş bir kediye göğsüne bastırıyor ve bir yandan da bana bakıyor. Başımın yanındaki yastığa oturduğunu ve beni dikkatle incelediğini fark etmem bir saniyemi alıyor.

Sikeyim.

Scout bizi gerçekten bir karmaşanın içine soktu. Landry'nin kızgın, korkmuş ve ihanete uğramış olmasıyla uğraşmak zorunda kalmamızın yanı sıra, şimdi de muhtemelen öğretmeni Ford'un nasıl birden fazla kişi olduğunu merak eden kafası karışık bir çocuğumuz var.

Eli hareket ediyor ve ben bunun işaret dili olduğunu anlıyorum ama ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu öğrendiği için Sully'ye o kadar bok attığım için kendimi bir pislik gibi hissetmeye başladım. Bu çocuk belli ki bazı cevaplar istiyor ama sorduğu soruyu bilmiyorum.

Neyse ki korkmuş görünmüyor ki bu iyi bir şey. İhtiyacımız olan son şey evimizde ağlayan, korkmuş bir çocuk.

Onunla iletişim kuramadığım için omuz silkiyorum. Cevabı bilmiyorum ve omuz silmek de eminim aynı şekilde yorumlanıyor. Kaşları çatılıyor ve daha yakına eğiliyor. Landry'nin gözleri mavi - etkileyici ve güzel - Stella'nınki ise yeşil. İçinde bulunduğu durum düşünüldüğünde yersiz gelen bir muziplikle parlıyorlar. Ne anlama geldiğini hâlâ bilmesem de yavaşça bir şeyler işaret ediyor. Benimle dalga geçtiğine dair şüphelerim var.

"Aptal," diyor Sully kapı aralığımdan. Kapının pervazına yaslanmış, bana sırtıyor. "Ha?"

"Senin bir aptal olduğunu düşünüyor." Açıklamasında biraz mizah var. "Bu onun en sevdiği hakaret." Dikkatimi tekrar kıza yöneltiyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sully, "O biraz götün teki," diye açıklıyor. "Onunla daha önce de böyle şeyler yaşadım. Onun pisliğinin nesnesi olma sırası sende."

"Bir çocuğa pislik diyemezsin-"

Şaplak!

Çocuk, hayır, *pislik*, bana kötü *kötü* sırttı. Alnıma vurdu. Adi küçük pislik. Sully'nin kahkahası sinirlerimi bozuyor.

"Sen bir veletsin," diyorum ona, ses tonumda acılıkla.

Dönüp yataktan kaçmadan önce bana dilini uzatıyor. Sully'nin önünde durana kadar onun hareketlerini takip ediyorum. Kaba davranışından rahatsız olmayan Sully ona bir şeyler işaret ediyor. O da karşılık veriyor.

"Ne diyor o?" Dirseklerimin üzerine oturarak soruyorum. "Benden daha yakışıklı ama daha aptal olduğunu." "Bu ne lan?"

"Buna alışın," diyor omuz silkerek. "O bir canavar."

Çene hizasındaki altın sarısı saçları ve küçük çerçevesiyle masum görünen kız bana tehditkâr bir bakış atıyor ve dişlerini gösteriyor.

"Scout bizi neyin içine soktu?" Homurdanıyorum.

"Bizi hep aynı pislige bulaştırıyor. Boyumuzu çok aşan bir şey."

"Onu bu sabah gördünüz mü ya da..." *Onu*. O kısmı atlıyorum ama o biliyor.

Başını sallıyor. "Kapı kilitli değil ve uyuyorlar. Bağlı falan değil." "Dün gece bok gibi uyudum."

"Aynen. Çok fazla endişeleniyorum."

Landry'yi düşürdüğümüz durumdan dolayı endişe ve utanç her hücreme bulaşıyor. Böyle hissetmekten nefret ediyorum.

İşte bu yüzden piliçleri beceriyorum, onlara aşık olmuyorum. Düşmek berbat bir şey. Dağınıktır.

Della odadan kaçıyor ve ben peşinden gitmeli miyiz diye düşünüyorum. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Her şeye karışacak yaşta mı yoksa kendi kendine yetebiliyor mu emin değilim. En başta bu durumda olmamız sinir bozucu.

"Şimdiye kadar babası muhtemelen endişeden delirmiştir," diye mırıldanarak televizyon kumandasına uzanıyorum. "Landry'nin nasıl kaçtığını ve kapımıza dayandığını anlamıyorum. Scout arkamızdan iş çeviriyordu. Bu çok rahatsız edici."

Sully alay ediyor. "Karışması rahatsız edici mi? Şu anda adam kaçırma suçuna ortak olduğumuz gerçeğine ne dersiniz? Bu çok rahatsız edici. Della için Amber alarmının telefonlarımıza gelmesini bekliyorum."

Televizyonu açtım ve yerel bir haber kanalı aradım. Sully yatakta oturuyor, biz de onların kayboluşuyla ilgili bir haber bekliyoruz. Hiçbir şey yok. Amber Alarmı ya da basın toplantısı falan yok.

"Kayıp ihbarında bulunmaması karakterine aykırı görünüyor." Televizyonu kapattım ve üzerime bir kot pantolon geçirmek için yataktan kaydım. "Elimizde hikâyenin sadece bir kısmı var. Gerisini duymak istiyorum."

"Scout'tan bunu öğrenmede iyi şanslar. İsteddiği zaman gizemli olabiliyor."

"Landry'den tam olarak ne olduğunu öğreneceğiz, böylece neyle çalıştığımızı bileceğiz."

Sully derin bir iç çeker ve ensesini ovuşturur. "Bu işin sonunda ya birimiz ya da hepimiz hapse gireceğiz. Dün gece bunu düşündüm. O pislik, kızlarının onu terk ettiği gerçeğine boyun eğmeyecek. Bunun için fazla kontrolcü ve kibirli."

"Bu da onun temas ettiği herkesle olan her etkileşimini inceleyeceği anlamına geliyor." Bu düşünce karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Ford'un bir sahtekâr olduğunu anlaması ve yolumuzu koklamaya başlaması ne kadar sürer?"

"Çok sürmez," diye itiraf ediyor Sully. "Sonra Alexander Constantine'leri ipe çekecek çünkü bu bizim şansımız."

Winston'ın o pisliğin kızlarını geri alma arayışına yardım etme düşüncesi mide bulandırıcı. Winston, işin içinde olduğumuzu öğrenirse Alexander'a yardım etmek için elinden geleni yapacaktır. Bunu çözü kalıcı olarak dışarı atmanın bir yolu olarak görecektir.

"Bryant'tan yardım isteyebiliriz," diyor Sully, "ama o tam bir pislik. Landry'den uzak durma emrine uymadığımız için çok kızacaktır."

Boku yedik.

"Evet, Bryant'ı dahil etmiyoruz," diye homurdandım. "Belki de kızları yükler, eyaletin diğer ucuna götürür ve Kanada sınırında bırakırız."

Sully aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Harika plan, salak. Çünkü yetkililer orada hiç beklemeyecek."

"Başka bir şey buluruz." Aslında onları bir yere bırakma fikrine pek de sıcak bakmıyordum. Hayır, en iyi fikrim Landry ve kız kardeşini götürmek ama onu güvende tutmak. Gitmesine asla izin vermemek.

Heathen her zamanki uyarılarını haykırarak odaya daldı. Della peşinden gidiyor ve onu açık dolabımın içine kadar takip ediyor. Kedi saklanacak bir yer bulmuş olmalı çünkü Della dışarı çıkıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve somurtuyor. Sarı saçları uykudan dağılmış, alt dudakları dışarı fırlamış bu veledin sevimli olduğunu ben bile kabul etmek zorundayım.

Sully'ye bir şey işaret etti. Bir yorumlama umuduyla ona bakıyorum. Kaşlarını çatıyor ve bir şeyler imzalıyor.

Çocuk öfkeyle ofluyor ve sonra yavaşça işaret ediyor, sanki Sully ayak uyduramayacak kadar aptalmış gibi. Bitirdiğinde ellerini soru sorar gibi havaya kaldırır.

"Hizmetçinin ona yiyecek bir şeyler pişirip pişirmeyeceğini bilmek istiyor." "Hizmetçi mi?" Kaşlarımı kaldırarak alay ediyorum.

"Şımarık," diye hatırlatıyor Sully. "Babaları çok zengin."

"Hımm. İşe koyulsan iyi olur, hizmetçi."

Sully bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Ciddi misin dostum? Buralarda market alışverişi falan sipariş edebilen tek kişi ben değilim." Yine de öfkeyle telefonuna dokunmaya başladı, çünkü birinin bunu yapması gerekiyordu.

Bu eğlenceli
değil. Bu iş.
Scout'u siktir
et.

Heathen dolaptan hızla çıkar, Della'nın yanından vızıldayarak geçer ve kapıdan dışarı fırlar. Della onun peşinden koşuyor, belli ki aç olduğunu unutmuş. Eminim alt komşularımız onun apartman içinde bir ileri bir geri koşturmasından nefret ediyorlardır.

Birilerinin şikayet etmesi ve bizim de bunu öğrenmemiz uzun sürmeyecek.

"Kıpırdamadan oturmasını sağlayabilir misin?" Kapıya doğru işaret ederek homurdanıyorum.

"Sen zaten ona alışkınsın.

Onu terbiye edin."

Sully bir kahkaha attı. "O bir zorba. Kimse onu yola getiremez, özellikle de ben."

Neyse ki yatak odamdan çıkıyor ve umuyorum ki bunun nedeni çocuğu bulabilmesi. Landry'nin Scout'un odasından çıkmasına izin verildiğinde, küçük canavara bakmayı devralabilir. O zaman Scout'un onları kaçırtmak için ne yaptığını en ince ayrıntısına kadar bilmek istiyorum. Burada yarım bir resimle çalışıyorum ve yaşıyorum.

Üzerime beyaz bir tişört geçirdikten sonra koridordan geçip mutfığa doğru ilerliyorum. Della

tezgahın üzerinde duruyor, iki dolap kapağı açık, oldukça sınırlı olan seçeneklerini inceliyor. Çikolata parçacıklı bir granola bar alıyor, inceliyor ve sonra dolaba geri atıyor.

Tezgâha yaslanmış olan Sully'ye, "Belki de ona biraz çırpılmış yumurta yapmalısın," diyorum. "Çocuklar çırpılmış yumurtayı sever, sanırım."

"Yumurta sipariş ettim," diyor Sully. "Ve şu içtiği meyve suyu kutularından." Ona bir şeyler işaret ediyor ve o da gülümseyerek karşılık veriyor. "Oh, ve graham krakerleri. Onları sever."

Landry'nin küçük kız kardeşi hakkında çok şey biliyor. Bu göğsümü ağrıtıyor. Ben okulda Landry'ye aşık olurken, o kendini onun dünyasına kaptırıyor, bir şeyler öğreniyordu. Ben de bir şeyler bilmek istiyorum. Bana aptal dese bile. Yakışıklı olduğumu söyledi, bu yüzden çocuktan hoşlandım bile.

"Scout, Landry'yi daha ne kadar odasında kapalı tutacak?" Hâlâ ortaya çıkmamış olmalarına sinirlenerek soruyorum.

"Onu tanımak... sonsuza dek."

"Neden kuralları onun koymasına izin veriyoruz ki?"

Sully beni incelerken kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu işi kabul edeceğini sanmıyorum."

"Siktir git."

"Artık bizden nefret edeceğini

biliyorsun." Bilmiyor muyum amına koyayım.

Derin bir iç çekiyorum ve şu anda bir torba kurabiyeyi karıştıran çocuğa bakıyorum. "Belki de değil..." "Belki diye bir şey yok," diye homurdandı Sully. "Bunun geri dönüşü yok. En azından biriyle yattın."

Sorun şu ki, tekrar sevişmek istiyorum. Landry'yi yatağında, çıplak, inleyen ve zevkten kıvranan bir halde istiyorum. Scout saldırmısaydı ben de dileğime kavuşacaktım. Artık yatağıma isteyerek girmeyecek. Onu ve kız kardeşini alıp kilit altında tutarken olmaz.

Della bana bir kurabiye fırlatıyor ve ben zar zor kaçıyorum. Kahretsin, çok vahşi. Ayak uydurmaya çalışırken kaşlarını çatan Sully'ye çılgınca işaret etmeye başlıyor. Yüzü kızarıyor. Ya çok kızgın ya da sinir krizi geçirmek üzere.

"Ne diyor?" Talep ediyorum.

"Landry'nin nerede olduğunu bilmek istiyor ve gerçek yemek istiyor." Bir sırtışı ısırtıyor. "Ona istediğini vermezsek kediyi yemekle tehdit ediyor."

"O kediden ne kadar nefret ettiğimizi biliyor mu?" Eğlenerek soruyorum.

"Onunla tartışmayacağım. Bu çocuk bütün gün devam edebilir. En iyisi ona istediğini verelim." "O da ne?" diyor derin bir ses arkamdan.

Della kilerdeki eşyaları incelemeye geri döndüğünden Scout'un yaklaştığını fark etmiyor. Bugün için giyinmiş ve saçları yeni aldığı duştan dolayı nemli. Ben kendimi bok gibi uyumuş gibi hissederken, o iyi dinlenmiş görünüyor, bugün Sully'nin de benim de gözlerimizdeki koyu halkalar yok.

"Landry ve yemek," diyor Sully. "Bunu gerçekleştir."

Scout buzdolabına doğru yürüdü ve biraz sıvı yumurta, peynir ve domuz pastırması çıkardı. Eğer o bize yemek yapmasaydı, muhtemelen açlıktan ölürdük ya da Bryant'a bize yemek yapması için bir hizmetçi tutup tutamayacağımızı sormak zorunda kalırdık.

"Landry?" Scout bir tava bulurken soruyorum. "Onu yatağından çözmem gerekiyor mu?"

Scout omzunun üzerinden sırtıyor. "Bu ailedeki ucube sensin, ben değil. O uyuyor.

Unbound."

Ucube olduğum gerçeğini inkar etmiyorum çünkü kardeşlerimin hiçbirinin yatağında kısıtlama yok. Ben ucube olabilirim, ama o her zaman her şeyi biraz fazla ileri götüren psikopat olacak.

"Dün gece," diyor Scout, sırtı bize dönük. "Dün gece bir şeyler söyledi."

Tüylerim diken diken oldu. "Ne tür bir bok?"

Bir çekmeceyi çekiştirerek açtı ve büyük bir bıçak kaptı. Hafifçe dönerek bana ve Sully'ye baktı, yüzünde ürkütücü derecede boş bir ifade vardı. "Alexander'ın onu bulması konusunda endişelenmemize gerek yok."

"Çünkü..." Sully bıçağa dikkatle bakarak sözünü kesiyor.

"Çünkü onu bir daha görürsem öldüreceğim." Sanki az önce babalarını öldürmekle tehdit etmemiş gibi yemek pişirmeye geri dönüyor.

Ona ne dedi?

Beşinci Bölüm

Landry

Ağzı tenimde sıcak. Boynumda. Kulağımda. Omzumun kıvrımı. Yüzündeki tırnak izleri yumuşak etimi çiziyor, yakıyor. Burada olmak istemiyorum. Bu doğru değil. Kafamın içinde kaybolmak, böyle şeyler yapmıyormuşuz gibi davranmak daha kolay. Ne zaman geri çekilsem, fısıldadığı kelimeler ve pek çok nedenden dolayı yanlış hissettiren yakıcı öpücüklerle beni geri getiriyor.

"Çok iyi, çok iyi bir kız."

Bir anda uyanıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Gözlerim yaşıyor ve kafatasımın tabanından ağrıyan kuyruk sokumuma kadar omurgamdan aşağı inen tüm vücudumu kaplayan ürpertiye durduramıyorum.

Bunun bir kabus olduğunu anladığımda bir anlığına rahatladım. O burada değil. Yatakta yalnızım.

Rahatlama artık akan bir şelale değil, katran gibi kalın ve çamurlu bir hale dönüşüyor. Scout'un yatağında yalnızım. Dün geceye kadar aynı kişi olduklarına inandığım üçüzlerden biri, gerçekten sevdiğim adam.

Sinir, rüyamın iğrenç kalıntılarını kovuyor. Artık dehşete kapılmayı göze alamam. Elbette Scout bazen korkutucu olabiliyor ama mantıksız da değil. Dün gece birlikte uyuduk ve bana zarar vermedi ya da bir şey yapmaya çalışmadı. Bu iyi bir şey. Bana umut veriyor. Belki, sadece belki, sonsuza kadar onların tutsağı olmayacağım gibi.

Sadece Della'yı görmem

gerek. Ona sarılmak ve
yeniden toparlanmak için.

Sonra, bu üçüzlerden birinin bizi serbest bırakması için bir plan yapacağım.

Ama benim avantajım çoktan gitmiş olacak. Babam kaçtığımızı anlayacak ve bizi bulmak için bu şehrin altını üstüne getirecek.

Yenilgi beni ruhumun en uç noktasına kadar dolduruyor. Battaniyeyi tekrar başımın üzerine çekmek ve uyumaya devam etmek istiyorum. Bu benim hayatım değilmiş gibi davranmak. Scout'un çarşaflarında bıraktığı kuşkusuz güzel kokuyu içime çekmek.

"İyi misin?"

Sesi tıpkı Scout'ununki gibi, ama Scout'ta olmayan bir yumuşaklığı var. Sparrow. Yumuşak mırıltı sesini arabasında sevişirken tatlı şeyler mırıldandığı zamanlardan hatırlıyorum. Tüylerim diken diken oldu.

Onu görmek istemiyorum.

Dün gece sürüklenirken beni izleyen yüze bakmak için. Elbette, olaydan sonra kapıyı kırmaya çalışmış olabilir ama beni götürmesine izin verdi. Hepsi Sparrow'un suçu değil ama ona kızgın

olmaya odaklanmak beni sakinleştiriyor.

Paylaştığımız her şey gerçek miydi? Yoksa ben sadece fethedilecek ve sevişilecek biri miydim? *Bir iş.* Göğsüm ağrıyor ve ağlamamak için dudağımı çiğnemek zorunda kalıyorum. Bakışları beni delip geçiyor ama ona bakmayı reddediyorum, Sparrow olduğunu onaylıyorum.

"Çamaşırhane." Sesinde umutlu bir tını var, sanki bana taktığı lakabı söylemesi onu bir şekilde tamamen affettirecekmiş gibi.

Öyle değil.

Onu görmezden gelerek yataktan kayıyorum ve çarşafı da yanımda sürüklüyorum. Beni çıplak görmesi izin vereceğim son şey. Eminim Scout ve benim yaptığımızı düşündüğü her türlü şeyi hayal ediyordur. Güzel. Umarım canını yakar. Umarım bu onu terk edilmiş gibi hissettirir. Yaptıklarımızın hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Çünkü artık gerçekleri bildiğim için benim için de hiçbir şey ifade etmiyor. Unutulabilir.

"Della?" Onunla konuşmak zorunda olmaktan nefret ederek soruyorum. Hâlâ göz teması kurmayı reddediyorum. "Nerede o?"

Sanki soğukluğum onu rahatsız ediyormuş gibi derin bir iç çekiyor. "Mutfak. Konuşmalıyız-" "Çık da giyineyim," diye çıkışıyorum. "Tabii bu hakkımı da kaybetmediysem."

Sparrow kımıldamayan bir heykel gibi kalıyor ve bir an için gitmeyeceğini düşünüyorum. Sonunda, fırtına gibi

Kapalı.

Yanımda getirdiğim sırt çantam, en temel ihtiyaçlarımızla doluydu.

odanın köşesindeki bir koltukta oturuyor. Fermuarını açıyorum ve bir kot pantolon ile Della'nın pijamalarının arasına sıkıştırılmış annemin resmini buluyorum. Onu çekip çıkararak duygularımın beni boğmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Gitmiş.

Annem benim için her şeydi. Kız kardeşim için de.

Bazen onu kaybetmenin acısı öyle bir yumruk gibi geliyor ki, bir anda vuruyor ve beni güçten düşürüyor. Derin nefesler çekerek, umutsuzluk ve hayal kırıklığı gözyaşlarımı geri kırıyorum. Bugün ağlamayacağım. Acınası olmaktan bıktım. Della'nın güçlü olmama ihtiyacı var.

Annemin güzel gülümsemesine bakıyorum, ona bir öpücük konduruyorum ve sonra saklamak için sırt çantasına itiyorum.

Merak etme anne. Bunu düzelteceğim. Kızlarını kurtaracağım.

Birkaç giysi alıp çabucak giyiniyorum. Hijyen, Della'yı görene ve bu sabah iyi olduğundan emin olana kadar bekleyebilir, ancak içten içe biliyorum ki Sully sözüne sadık kaldı ve onu benim için güvende tuttu.

Scout'un odasından çıkıp seslerin geldiği yöne doğru ilerliyorum. Havadaki domuz pastırması kokusu midemi bulandırıyor. Birbirinin tıpatıp kopyası olan üç adamın da mekânda birlikte hareket ettiğini görmek kafa karıştırıcı. Della tezgahın üzerine oturmuş, pembe kedisi kucağında, Scout'un yemek pişirmesini izliyor.

Scout olduğunu biliyorum çünkü kardeşlerinden farklı bir şekilde duruyor ve sakat bacağını tercih ediyor. Sully'yi fark etmek kolay çünkü telefonuyla bir şeyler yapıyor ve Della'ya öğretmeye çalıştığı zamanki gibi konsantre olmuş bir yüz ifadesi takınıyor. Sparrow barda oturuyor, gözleri beni delip geçiyor, sanki buradaki sorun benimim gibi sinirlenme cüretini gösteriyor.

Üç farklı kişi olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama artık bildiğim için çok açık. Dün gece Scout'un inanılmaz dövmeli göğsünü gördüm ve bu da diğer kardeşlerin de dövmesi olup olmadığını merak etmeme neden oldu. I

Onları hiç soyunurken görmedim ve şimdi nedenini biliyorum. Kimin kim olduğunu anlayabilirdim çünkü hepsinin aynı dövmelelere sahip olduğu şüpheli.

Della'ya doğru yürüyorum, elimi çenesinin altına koyuyorum ve başını kaldırıp gözlerimle buluşmasını sağlıyorum. Ağlamıyor ve üzgün görünmüyor ama yine de soruyorum.

İyi misin? Kaşlarımı çatarak işaret ediyorum.

Üç Ford, geri imzalıyor.

Merak etmeyin. Yakında buradan çıkacağız. Avucumu dağınık saçlarında gezdiriyorum. Söz veriyorum.

Başını sallıyor. *Heathen ile oynamak istiyorum.*

Heathen ile oynayabilirsin, ama gitme zamanı geldiğinde hazır olmanı istiyorum. Bunu duymazdan geldiği için dikkatini tekrar çekiyorum ve yeşil gözlerini bana bakmaya zorluyorum. *Sana isimlerini söylediler mi?*

Sully gerçek Ford, diyor elleriyle, sanki bu çok açıkmiş gibi. *Sparrow ise kukla.*

Scout hizmetçi.

Bir kahkaha attım. *Hizmetçi mi?*

Ona yemek pişirmesini işaret ediyor.

Ona gülümseyerek tezgahdan çekip başını öpüyorum. *Git Heathen'ı bul, kardeşim.*

Zavallı kediye korkutmak için kaçır kaçmaz, üç adamı da görüş alanımda tutabileceğim mutfağın köşesine geçiyorum. Sully telefonunu cebine koydu ve şimdi dikkatle beni inceliyor.

"Bize neler olduğunu anlat," diyor Sully, sözleri daha çok Scout'a yönelik ama bana bakıyor.

Scout tavasından hafifçe dönüyor ve bana sırtlıyor. "Landry hapisane kulesinden kaçtı ve Ona kaçabileceği bir yer verdim."

Verdiği aptalca cevap karşısında kan beynime sıçradı. "Ty'la buluşacağımı sanıyordum. Bunu nasıl başardın?"

"Ty benim yeni kankam," diyor Scout omuz silkerek ve yemek yapmaya geri dönüyor.

Sırtına ters ters bakıyorum. "Bu bir cevap değil. Ty da bu işin içinde miydi? O da mı bana ihanet etti?"

Scout karanlık bir kıkırdamayla, "Senin küçük tatlı Constantine'inin hiçbir şeyden haberi yok," diye cevap veriyor. "Oyuna getirildiğinin farkında bile değil."

"Dün gece benim bir işin parçası olduğumu söyledin. Ne işi?"

Sully yaklaşıyor, sanki yanlış bir hareket yaparsa ısıracaktım gibi avuçlarını kaldırıyor. Isırabilirim. Dikkatli yürüse iyi olur. Akıllıca, benden birkaç adım ötede durdu.

"Amcamız için iş yapıyoruz," diye açıklıyor Sully. "Aptalca ama annemiz hapse girdiğinde bize ailesinde bir yer verdi."

"Öldüğünü sanmıştım," diye boğuldum. "Siz beni onun öldüğüne inandırdınız."

"Ölmüş de olabilir. Winston Constantine onun o cehennem çukurundan asla çıkamamasını sağladı," diye homurdanıyor Sparrow.

"Neden hapiste?" Başımı sallıyorum. "Boş ver. Umurumda değil. Bektan oyunlarınıza nasıl dahil olduğumu ve neden burada olduğumu bilmek istiyorum."

Sully iç çekerek bana doğru bir adım daha atıyor. Gözlerimi kısarak daha fazla yaklaşmaması için onu uyarıyorum. "Morelliler ve Constantinler arasında devam eden bir savaş var."

"Demek Morellis sensin?"

"Teknik olarak," diye kabul ediyor Sully. "ama yasal olarak biz

Mannford'uz." Mannford.
Ford Mann.

Aman Tanrım.

Ford Mann'ı Google'da aratmış olsaydım, sonunda gerçeği keşfedebilirdim. Babamın araştırdığım şeyi bulmasından çok korkuyordum ve fırsatım olduğunda, erkek arkadaşımı araştırmak yerine babamdan kaçmakla daha çok ilgileniyordum.

Erkek arkadaşın mı?

Aptal kız. Üç kötü ahmak tarafından oynandın.

"Morelliler Konstantinlerden nefret ediyor. Özellikle de *biz* Constantine'lerden nefret ederiz. Bu yüzden amcamız bizden babanın hayatına karışmamızı istediğinde, Winston Constantine onunla iş yapmayı planladığından, bu fırsatı kaçırmadık."

Yüzüne bakmadığım için Sully'nin yanından geçiyorum. Bakışlarım Sparrow'u buluyor. "Ve beni becermek de planın içinde miydi? Eminim benimle dalga geçerken çok eğlenmişsinizdir." Sertçe yutkunarak, gözlerimde oluşan yaşlarla savaşıyorum. "Kendimi çok aptal hissediyorum."

Sparrow taburesinden kayıyor ama onu da yanımda istemiyorum. Geriye doğru adım atıyorum ve Scout'a çarpıyorum. Bir kolunu bana dolayarak beni göğsüne çekti. Sparrow ve Sully yüzlerinde aynı kıskanç ifadeyle beni izliyorlar.

"Kendini aptal gibi hissetme, dikenli prenses," diyor Scout, nefesi kulağıma yaklaşarak. "İnsanları kandırmakta gerçekten iyiyiz. Hayatımız boyunca bunu yaptık."

"Scout," diye tükürdü Sparrow, ses tonunda bir uyarı vardı. "Dur." "Neyi durdurayım, küçük kardeşim? Ona karşı gerçekçi olmayı mı?"

"Onu kışkırtmayı bırak," diye homurdandı Sully. "Bu... çok fazla."

"Hikaye zamanını benim çıkarım için azaltma." Öfkeden kan beynime sıçradı. "Scout haklı. Bana doğruyu söyle. Bunu hak ediyorum. Hak ettiğimi biliyorsun." İstiyorum, hayır, ihanetin her bıçağının içimi kesmesini hissetmeliyim ki bir daha asla onların cazibesine kapılmayayım. Ya da bu konuda herhangi birinin.

"Amcamız bize sahte kimlik ayarladı ve işimizi verdi." Sully kendini işaret ediyor. "Ben eve sızılmaktan sorumluydum."

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. İçimde bir iğrenme ürpertisi dalgalanıyor. Scout bunu üşümemle karıştırıyor ve bana daha sıkı sarılıyor. Onun pençesinde olmak istemiyorum ama muhtemelen beni yine de orada kalmaya zorlayacaktır. Kendi seçimimle kalmam daha iyi.

"Okulda seninle birlikte olacaktım," diye mırıldandı Sparrow. "Bu yüzden programlarımız aynı."

"Peki ya sen?" Scout'a soruyorum, ona bakmak için başımı hafifçe çeviriyorum. "Senin işin neydi? Yoksa adam kaçırmak senin işin miydi?"

"Bu sadece bir ikramiyeydi." Bana sırtıyor. "Benim işim Ty Constantine ile arkadaş olmaktı."

Keşke Ty burada olsaydı. En azından o bu işte masum. Tek istediği benim arkadaşım olmaktı. Görünüşe göre Scout'a da güvenmiş. Parçaları çok çabuk birleştiriyorum. Belli ki Scout beni buraya getirmek için Ty'ı kullandı.

"Ty babamdan ayrılmama yardım edecekti," diye itiraf ediyorum kaşlarımı çatarak. "Randevumuzda bir plan yapmıştık." Düşünceli bir şekilde alt dudağımı çiğniyorum. "Kaçmam için bana biraz para verecekti."

"Buraya nasıl geldin?" Sully soruyor.

Kendimi Scout'tan kurtarmaya çalışıyorum. Beni bir saniyeliğine sıkıyor ve sonra bırakıyor. Kollarımı göbeğimin etrafında kıvrarak, popom arkamdaki tezgâha çarpana kadar üçünden

uzaklaşıyorum.

"*Kanka* olduklarına göre," diyorum kelimeyi telaffuz ederek, "belli ki Ty'ın bana gönderdiği mesajı ele geçirmiş-"

Scout araya girerek, "Onu alt et," diyor. "Devam et. Bu tahmin oyunlarında iyisin. Hepsini daha önce bir araya getirmemiş olman çok yazık."

Kötü dizini tekmelemek istiyorum. Pislik.

"Buraya Ty'a gideceğimi düşünerek geldim. Kaçıp gideceğimi sanıyordum."

Sparrow bana doğru bir adım atarak, "Kaçtın," dedi. "Burada güvendesin."

Şu anda ciddi mi?

Kız kardeşimden ayrıldım ve bir canavarla çıplak uyumaya zorlandım. Bu nasıl güvenli olabilir? "Dokunma bana," diye uyarıyorum onu, kaşlarını çatarak.

"Çamaşırhane," diye mırıldanıyor, gözleri acıyla parlıyor. Gerçek dışı.

"Bana böyle hitap edemezsin, Sparrow. Burada kurban gibi görünemezsin. Sikeyim seni. Hepinizin canı cehenneme." Avuçlarını göğsüne koyup onu itmeye çalışıyorum ama tuğladan bir duvar gibi örülmüş, hiçbir yere gitmiyor.

"Hepsi benim için bir iş değildi." Sparrow'un akçaağaç şurubu gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, anlamamı istiyor. Ama ben anlamıyorum. Bu çok aptalca ve yanlış. "Sen ve ben-"

"Ben ve *Ford* vardı ama ben ve Sparrow hiç olmadı." Ondan uzaklaştım ve Sully'ye baktım. "Haberleri gördün mü? Ne diyorlar?"

Dudakları sert bir çizgi halini alıyor ve bakışlarını yere indiriyor. "Hiçbir şey." "Ne demek hiçbir şey?"

"Amber Alarmı yok. Kayıp kişi ihbarı yok. Hiçbir şey yok. Kimse seni aramıyor." Yanılıyor.

Eğer babam bunu haberlere taşımiyorsa, bu, bir şey olmadan önce bunu düzeltmeye çalıştığı anlamına gelir.

Sessizce. Etkili bir şekilde. Haberlere çıkması son bir çaba olurdu.

Babam bakıyor.

Ve onun bizi gerçekten bulacağını düşünmekten korkuyorum.

Bu üç yalancıyla kapana kısılmış olmak ideal değil ama yine de evde olmaktan daha iyi. Nefes alıp düşünebiliyorum. Kendimi ve Della'yı buradan çıkaracağım.

Üçüzler beni kullandı.

Onları geri kullanma sırası bende.

Altıncı Bölüm İzci

Kızdığında çok güzel oluyor.

Mavi gözleri yumuşaklığını kaybediyor, neredeyse parlayana kadar elektrikleniyor. Dudaklarının dolgun pembe yastıkları alaycı bir ifadeye bürünüyor ve boynu ile yüzündeki deri, damarlarında dolaşan duygular yüzünden kıpkırmızı oluyor.

Onu kendime çekmek ve parmaklarımı altın rengi buklelerinde dolaştırmak, hayatındaki canavarlardan biriyle yüzleşmek zorunda kalana kadar çekiştirmek istiyorum. O bana dik dik bakarken onu becermek, hırıltılarının yerini muhtaç inlemelere bırakmasını sağlayacak bir zevk almak istiyorum.

Landry Croft sinsidir.

Ona karşı hazırlıklı olmadığım için sinsiydi.

Ash Constantine'e kafayı takmıştım, geçmişimden gelen soluk bir hayalete. İstedığimi sandığım şeylerin bayat anılarıyla dikkatim o kadar dağılmıştı ki, taze bir şey burnumu gıdıkladığında, tüm duyularımın istila edilmesine hazır değildim.

Landry'nin yaptığı buydu.

O eski arzuları kovdu, onların yerine kalp atışlarını hızlandıran ve bağımlılık yapan bir şey koydu.

Beni istediğimi sandığım şeyden çok kolay uzaklaştırdı.

Şimdi, tek
gördüğüm o. Ve o
elimizde.

Bunu sadece kendim için yapmadım. Kardeşlerim için de yaptım. Onu nasıl istediklerini görebiliyordum. Nasıl *önemsediklerini*. Ya her birimiz Landry'den bir parça koparacağız, hiçbirimiz bir santim bile vermeyeceğiz ya da uslu durup paylaşacağız.

Çocukken annem bizi paylaşmaya zorlardı. Annem burada olmadığına göre, ben devreye giriyorum.

Landry evimizde ve kimse nerede olduğunu bilmiyor. Günün sonunda, o bizim. Ty'ın değil. Babasının değil. Bizim.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Çıkıyorum ve mesajı okuyorum.

Dostum. İşler sarpa sardı. Buluşabilir miyiz? Boku yedim.

Ben: Evet. Ofisinde mi?

Tanrım hayır. Buradan çıkmam lazım. Köşede bir kahve dükkânı var.

Ben: Ben biliyorum. Yirmi dakika sonra görüşürüz.

Telefonumu cebime geri sokuyorum, gözlerim tekrar Landry'ye kayıyor. Masada Della'nın yanında oturuyor ve ona bir şeyler imzalıyor. Bütün bir sohbeti elleriyle sürdürüyorlar. İzlemesi büyüleyici. Sparrow ve benim ilgiyle izlediğimiz yerde, Sully dikkatle onlara bakıyor ve yüzünde bir anlayış ifadesi beliriyor. Telaşlanmış gibi görünmediğinden, konuştukları şeyin iyi huylu olduğunu varsayıyorum.

"Görünüşe göre Sparrow bulaşıklarla ilgileniyor," diyorum sandalyemi geri iterek. "Bir arkadaşımın buluşacağım ve Alexander'ın ne kadar şey bildiğini öğreneceğim."

Landry kız kardeşiyle konuşmayı bırakıp bana ters ters baktı. "Ty mı?"

"Onun benim tek arkadaşım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kardeşlerin sayılmaz," diye mırıldanıyor, yüzü sikimi iyice sertleştiren şirret bir şekilde titriyor. "Ben ve Della senin tutsaklarıdır."

"Şımarık esirler," diyorum sırtıtarak ayağa kalkarken. "Çocuğa fazladan domuz pastırması yaptım. Burada kimse bağlanmadı ya da ağzı kapatılmadı, ama ayarlanabilir." Odadaki sapıkça sikişi işaret ediyorum. "Değil mi, Sparrow?"

Landry beni tersliyor ve Sparrow öfkeyle ofluyor. Beni ilgiyle izleyen Della'ya göz kırpyorum.

"Ben yokken fazla eğlenmeyin," diye tembihledim. "Tutsaklar kaçarsa, onları tekrar avlamak zorunda kalırsam hiç mutlu olmam."

Landry'nin bakışı camı kesecek kadar keskin. Bu bakışın beni ne kadar tahrik ettiğini bilseydi, bana karşı bu kadar sık kullanmazdı herhalde.

* * *

KAHVE DÜKKANI insanlarla dolup taşıyor. Ty'ın gelmesini beklerken mocha lattemi yudumluyorum ve insanları izliyorum. Oldukça rahatım. Landry'nin elimde olması bir zafer gibi hissettiriyor - beş uzun yıldır peşinde koştuğum bir zafer. Zafer, lattemin üzerine dökülen çikolata şurubu kadar tatlı.

Bir zil çalıyor, etrafta vızıldayan ve bir sonraki kafeinlerini almak için can atan iş adamlarının uğultusundan zar zor duyuluyor ve bakışlarım kapıya yöneliyor.

Lanet olası Ty Constantine.

Yüz hatları saf bir panik ifadesine bürünmüş. Hatta biraz yeşil görünüyor, sanki her an bağırsaklarını kusabilirmiş gibi. Dikkatini çekmek için el sallamadan önce lattemden bir yudum daha alıyorum. Rahatlama omuzlarındaki gerginliğin bir kısmının akmasına neden oluyor ve bana acımasız bir gülümseme gönderiyor.

Ben onun *arkadaşıyım*.

Arkadaşlar sorunlar karşısında birbirleriyle konuşur ve yapabildiklerinde tavsiyelerde bulunurlar. "N'aber dostum?" Otururken sırtıtarak ona bakıyorum.

Sipariş ettiğim kahveyi ona yaklaşıtıyorum. Krema, iki şeker. Ben onun *en iyi arkadaşısıyım*, bu yüzden doğal olarak kahvesini nasıl içtiğini biliyorum. Bana minnettar bir gülümseme fırlatıyor ve daha da rahatlamadan önce sıcak sıvıyı yudumluyor.

İnsanlar üzerinde sakinleştirici bir etkim olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Gerçi eminim çok az insan bu fikre karşı çıkacaktır. "Ee?" Ona doğru eğilerek soruyorum. "Sen mi yaptın?"

Avucunu yüzünde ovuşturuyor. "Fırsatım olmadı. Bir planımız vardı ama o gitmiş olmalı, Ford." Ford.

Ah, evet. Benim adım.

"Sol mu?" Kaşlarımı birleştiriyorum. "Nereye gitti?"

"Biliyorsam ne olayım." Kahvesini tekrar yudumluyor, yüzü fırtınalı bir hal alıyor. "Dün gece onu üzecek bir şey yapmış olmalı. Bugün ileteceğim mesajımı beklemedi ve çekip gitti. Della'yı da yanında götürdü."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Yüzü soluklaşır. "Alexander. Bu sabah ofise girdim ve onu asistanıyla hoparlörden konuşurken duydum."

"Becerdiğim asistan mı?"

Ty'ın yalan söylemesi kolay biri olması çok kötü. Ağzımdan çıkan her şeye inanıyor.

"O yaşlı cadı olduğunu biliyordum," diyor yüzünü buruşturarak. "Her neyse, ona kızlarının kayıp olduğunu söylemiş."

Nereye gittiklerini öğrenene kadar ofise gelmeyeceğini söyledi."

"Sesi kızgın mıydı?"

"Hayır." Bakışlarını bana sabitleyerek inliyor. "Sesi sakın geliyordu. Kendinden çok emindi. Sanki onları bulacağını biliyordu ve çok yakında."

"Sesi sakın geldiği için, kızın kayboluşuna bir şekilde senin de karıştığını anladığını mı düşünüyorsun?" İnanmayarak kaşlarımı çatıyorum. "Kurnaz biri ama bu biraz abartılı, sence de öyle değil mi?"

"Bu adamı tanımıyorsun," diye homurdanıyor Ty. "O sadece... çok yoğun. Her şeyi daha gerçekleşmeden biliyor. Hayatının her yönü üzerindeki sağlam kontrolü göz korkutucu. Randevumuzda olduğu gibi..."

Landry ve filmler hakkında saçmalıyor ama ben kıskançlıktan çatlıyorum. Onunla sinemada yalnız olduğunu hayal etmek, özellikle de artık resmen bizim olduğuna göre, kanımı insanlık dışı derecelerde ısıtıyor.

"Beni duydun mu?" diye soruyor, başını yana eğerek.

"Hmm?" Çenem güçlkle kontrol edebildiğim bir öfkeyle sıkılıyor.

"Hiç parası yoktu," diye açıklıyor Ty. "Dışarıda hiçbir şeyi yoktu. Parası yok, barınağı yok. Ve en kötüsü, peşinde en zengin ve güçlü adamlardan biri var. Onu bulduğunda..."

Yapmayac

ak.

Yapamaz.

O bizim

kızımız.

Ona sahibiz ve kimse onu bizden alamayacak.

Ty Constantine'i otobüsün altına atmam gerekse bile umurumda değil çünkü atacağım. Eğer babasına karşı savaşımızda bir zayıtsa, öyle olsun. Ve eğer Bryant için daha fazla şey yapmam gerekirse, mesela tüm bunları unutturmak için tüm şehri yakıp kül etmem gerekirse, yaparım.

"Çok endişeliyim," diye homurdanıyor. "Randevumuzun zamanlamasının ve onun ortadan kaybolmasının şüpheli olduğunu fark etmeleri ne kadar sürer merak ediyorum."

"Ama hiçbir şey bulamayacaklar," diye onu temin ediyorum, "ünkü sana parayı nakit olarak verdim ve o senin evinde değil. Ona bir not gönderme şansın bile olmadı. Korkmayı bırak, Ty."

Sanki bu sözleri duymaya ihtiyacı varmış gibi şiddetle başını sallıyor. "Yapmamaya çalışıyorum. Ailemizle alay edersem kuzenim çıldırır. Bu tür bir skandal Constantine'in adını lekeleyecektir. Çocuk kaçırmaya suç ortaklığı ya da her neyse."

"Ki bunu sen yapmadın," diye hatırlatıyorum ona.

Buralarda adam kaçırın benim ve kesinlikle rahatsız olmuyorum.

"Doğru." Ağır ağır iç geçiriyor. "Kendimi çok suçlu hissediyorum. Sanki ona yardım etmeye çalıştığım çok açılmış gibi." "Seni buna bağlamayacaklar."

"Belki de değil," diye kabul ediyor. "Bu onun dışarıda yalnız ve beş parasız olduğu gerçeğini değiştirmez. Lanet olsun. Tek yapmak istediğim ona yardım etmektir."

Neredeyse adam için

üzüleceğim. Onu gerçekten

önemsiyor. Şansına kız

güvende.

"Landry akıllı bir kıza benziyor. İyi seçimler yapacaktır."

"Bilmiyorum dostum. Bu şehir çok büyük ve beş kuruşun olmadan pek bir şey yapamazsın. Bildiğim kadarıyla şu anda bir ara sokakta ölmüş olabilir." Bu düşünceyle irkildi, içtiği birkaç yudum kahveyi kusacakmış gibi görünüyordu. "Kendimi asla affetmem."

"Ama sen hiçbir şey yapmadın."

"Aynen öyle!" Ellerini havaya kaldırıyor. "Bana söylediği gece onu oradan çıkarmalıydım. Ben işleri yoluna koyana kadar onu orada bırakmak yanlış bir şeydi. Belli ki kendini güvende hissetmiyordu ve bir kaçışa ihtiyacı vardı." Burnunun kenarını sıkarak küfrediyor. "Çok korkmuştu, Ford. Dehşete düşmüştü. O anda ona yardım edebilirdim ama etmedim."

Constantine'in kendi sefaleti içinde debelenmesini izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, kafayı taktığı kadınla yatakta kıvrılıp yatmayı tercih ederim.

"Onları bulacak," diye mırıldanıyor Ty. "Onları bulacak ve ödeyecekleri cehennem olacak. Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

Alexander kızlarını kolay kolay bulamaz. Dairemizin masraflarını bizden farklı bir soyadı olan amcamız ödüyor. Alexander, Ford Mann'in Mannford üçüzleri olduğunu anlasa bile, bu onu bize, Landry ve Della'ya yaklaştırmaz.

"Burada oturup neler olabileceği konusunda endişelenmek Landry'ye hiç iyi gelmiyor." Ona sert bir bakış attım. "Ofise dönüp öğrenebileceğin her şeyi öğrenmelisin. Ne bildiğini öğren. Ondan iki adım önde ol. İstediklerini söylediğin gibi onun özgür kalmasını gerçekten önemsiyorsan, ona yardım etmek için elinden geleni yapmalısın. Alexander'dan saklanmak sadece şüpheleri artıracaktır."

"Haklısın," diye mırıldanıyor. "Belki nerede olduğunu öğrenirse, onu bir şekilde uyarabilirim."

"Onun kahramanı ol."

Kardeşlerim ve ben onun iğrenç kötü adamları olacağız.

Ağır bir iç geçirdikten sonra başını sallıyor. "Bunu yapabilirim. Hemen oraya geri döneceğim ve kızın onun önünde kalmasını sağlayacağım."

Ben de Ty'ın hemen arkasında olacağım ve her fırsatta onu kızın bulunduğu yerden uzaklaştıracam.

* * *

Bryant: Bitmesini istiyorum. Bugün.

Tam kafeden çıkarken Bryant'tan mesaj geldi. Talepleri beni sinirlendiriyor. Bryant'ın düşmanlarından birinin binasını daha ateşe ver. Bu kesinlikle şu anda yapmak istediğim son şey ama Bryant'ın Croft işini bırakmamız yönündeki taleplerini göz ardı ederek raydan çıktığımızı bilmesini istemiyorum. Artık kendi kurallarımızı koyuyoruz. Bunu ne kadar uzun süre fark etmezse o kadar iyi.

Ben: Evet.

Suç oranının yüksek olduğu bilinen bir bölgeye gidiyorum. Muhtemelen arabamı terk ettiğim için vurulacağım. Neyse ki, ben ateşliyorum. Tek istediğim Landry'ye geri dönmekken, birinin benimle uğraşmasına cesaret edemiyorum.

Hedef binayı geçtikten sonra yolun biraz yukarısında, pencereleri tahtalarla kapatılmış terk edilmiş bir dükkânın önüne park ediyorum. Siyah kapüşonlular bu iş için en iyisi, bu yüzden bir tane çekip kapüşonu başıma kadar çekiyorum. Dışarı çıkıp silahımı kapüşonumun cebine sokuyorum ve arka koltuktan çantamı alıyorum.

Çıkardığım yangınlar koca bir binayı yerle bir etmeyecek. Daha çok yüzeysel hasara yol açmak, yetkilileri olaya dahil etmek ve satışları durdurmak ya da inşaatı geciktirmek için. Merdivenlerden boş binanın girişine doğru ilerliyorum. Homurdanarak omzumu kırılğan kapıya çarpıyorum. Ağırlığının etkisiyle kırılıyor ve kırık kapıyı tekmeleyerek içeri girmemi sağlıyor.

İçerisi küf ve sidik kokuyor. Son kiracıdan ya da serserilerden kalan çöplerle dolu. Çantamın fermuarını açıyorum, dev gazyağı sürahimi çekip çıkarıyorum ve kapağını açıyorum.

Kağıt inceliğindeki duvarları ve boktan halıyı ıslatıyorum. Karşıma çıkan çöp yığınlarına da gazyağı dökmeyi ihmal etmiyorum. Yukarı çıkan merdivenler çürük ve yer yer sarkan eski ahşaptan yapılmış. İzlendiğime dair ürkütücü bir hisse kapıldığımda alt basamaklara biraz gazyağı döküyorum.

Hareketlerimi durdurup boynumu bükerek dinliyorum. Binanın içinde duyabileceğim hiçbir ses yok. Bir süre bekliyorum ama bu his beni terk etmiyor.

Her ihtimale karşı kapüşonumu aşağıya doğru çekiyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Gazyağının geri kalanını boşalttıktan sonra sürahiyi şimdi küf ve sidikten bir adım önde olduğunu söylemem gereken gaz dumanları kokan odaya geri atıyorum. Aslında bu adama bir iyilik yapıyorum, onun için binanın içini boşaltıyorum.

Bir şey değil, dostum.

Ensemdeki tüyler farkındalıkla diken diken oluyor. Arkamdaki sokağa üstünkörü bir bakış hiçbir şey göstermiyor. Yine de izlendiğimi hissediyorum.

Eğer içerideyseler, hemen dışarı çıkmak isteyeceklerdir, bu kesin.

Bir kutu kibrit çıkarıp bir tanesini kutunun kenarına vuruyorum. Ben binanın eşiğinde dururken alev sıcak ve parlak bir şekilde yanıyor. Küçük bir ısı titreşiminin korkunç bir cehenneme dönüşebilmesi çok garip.

Landry gibi.

Küçük bir darbe ve şimdi içimde parlıyor.

Kibrit çöpünü odanın içine fırlatıyorum. Gazyağıyla ıslanmış halıya çarpıyor ve kısa bir süre büyüleyici bir maviye dönüştükten sonra bir anda yayılarak turuncuların, sarıların ve kırmızılarının güzel tonlarına dönüşüyor.

Isı dalgaları bana doğru çarpıyor ve benzin değmemiş bir alanda, beton bir levha üzerinde

durduğum yere kadar ulaşıyor. Güç kapüşonumu geriye savuruyor ve kaşlarımın yandığını hissedebiliyorum.

Kapüşonumu geri çekiyorum, çantamı omzumda daha yükseğe kaldırıyorum ve arabamın tersi yönde koşmaya başlıyorum. Bu tüm şehir bloğunu dolaşmak anlamına gelecek, ama beni izleyen biri varsa, onları izimden uzaklaştıracağım.

Kimsenin beni Landry'ye kadar takip etmesini göze alamam. Hayatta olmaz.

Yedinci Bölüm

Serçe

KAHVALTIDAN SONRA SULLY, Della'yı konuşmasını geliştirmesi için dairemizdeki ofise götürdü. Çocuk epey bir öfke nöbeti geçirdi ama Landry, "esaret altında bile olsa" hayatını olabildiğince normal tutmanın gerekli olduğunu söyleyerek kararlılığını korudu.

O tam olarak bir mahkum değil.

Elbette, bizden ayrılmasına izin yok, ama bu onun iyiliği için. Eğer dışarı çıkarsa, babası onu bulur. Bu sadece bir zaman meselesi. En azından burada ikisi de güvende, besleniyor ve korunuyor.

Landry mutfağı temizliyor ve ben de onu izliyorum. Bizden nefret ettiği için neden temizlik yaptığından emin değilim ama sanırım aklını kaybetmemek için bir şeyler yapması gerekiyor. Daha fazla dayanamadığımda, onu arkadan sıkıştırıyorum ve vücudunu lavaboya doğru sıkıştırıyorum.

"Konuşabilir miyiz?"

Gerilir ve başını sallar. "Ağzından çıkan her şey yalan. Sıkıcı bir konuşmacısın."

İlk tanıştığım buz gibi sürtük geri döndü. Ve lanet olsun, aletim sertleşti. Böyle davrandığında bile onu istiyorum. Hem de çok.

"Artık yalan söylemek için bir nedenim yok," diyerek burnumu saçlarına gömdüm. "Sadece seninle konuşmak istiyorum."

"Sikin aksini söylüyor."

Kalçalarımı ona doğru sallayarak ereksiyonumu sırtının alt kısmına sürtüyorum. "Benim aletim burada yetkili değil."

"Sen de öyle."

Ses tonundaki meydan okuma, damarlarımda arzu akımları yaratıyor. Ona bizim esirimiz olduğunu hatırlatmak istiyorum -şımarık biri olsa bile- ve ne istersem yapabileceğimi.

Siktir, bunu ona söylesem Scout gibi konuşurdum.

Ama mantıksız davranıyor. Sevişmek istemiyorum. Sadece konuşmak istiyorum.

"Konuşmak istemiyor olabilirsin ama açıkçası umurumda değil. Konuşmaya ihtiyacın var. Kendini yabancılaşmış ve yalnız hissediyorsun," diye homurdanıyorum, avuçlarımı gömleğinin altına kaydırıp narin tenini arıyorum. "Eğer kendi isteğinle gelmezsen, seni zorlarım."

"Bu hoşuna giderdi." Elimden kurtulmak için çabalıyor ama ben daha güçlüyüm. "Beni tutuyorsun. Hoşlandığın sapkınlık bu mu?"

"Öğrenmek istiyor musun?"

Nefes nefese kaldığını hissediyorum - kısmen şok olmuş ama aynı zamanda meraklı. İçgüdülerime güvenerek bir kolumu ona doladım ve çekiştirdim. Kolayca üstesinden gelebileceğim hafif bir mücadele veriyor. Savurduğu her nefret dolu küfür

sikimi daha da sertleştirmekten başka bir şey yapmıyor. Onu odama çekip kapıyı kapattım ve kilitledim.

"Şimdi yatağa otur ve uslu dur," diye çıktım. "Böylece özellikle benimle olan bu sorununu tartışabiliriz. Neredeyse Scout'un kollarına sürünerek girdin ve seni buraya getiren kişi o."

Alay ediyor, sözlerimden dehşete düştüğü belli. "Ben onun kollarına sürünerek girmedim. Ve sana bu kadar kızgın olmamın nedeni bunun olmasına izin vermen!"

Gözlerinden yaşlar akıyor ama düşmüyorlar. Üzgün olmaktan çok kızgın, bu yüzden şu anda onu teselli etmeye çalışmak bana bir yumruk kazandırabilir.

"Şoktaydım, Laundry, ama sonra sana ulaşmaya çalıştım," diyorum hızlıca, ellerini tutarak. "Özür dilerim, tamam mı?"

Başını eğiyor ve bana bakmayı reddediyor. "Bunun bir anlamı olduğunu düşünmüştüm." "Öyleydi," diye temin ediyorum onu, ellerini sıkarak.

"Hayır, öyle olmadı, Sparrow. Seviştiğimizde seni başka biri sandım." Alt dudağı titriyor. Onu çok fena öpmek istiyorum. "Kandırıldım. Tiksindim. Senden ve kardeşlerinden. Kendimden."

Tişörtümü çıkarmak için ellerini serbest bırakıyorum. Bu onun dikkatini çekiyor. Sanki bir şey arıyormuş gibi bakışlarını kaslı göğsümde gezdiriyor.

"Dövmelerin farklı," diye mırıldanıyor, kaburgalarındaki mürekkepli sanatı işaret ederek. "Bu ne anlama geliyor?"

Kolumu kaldırarak göğüs kafesimdeki kan damlıyor gibi görünen ve etrafı tüylerle çevrili üç sivri çizgiye bakıyorum. "Bıçak yarası gibi görünmesi gerekiyordu." Üsttekini işaret ediyorum. "Biri annem için, biri Sully için, biri de Scout için. Tüyler benim."

"Sana zarar verdiler mi?"

"Bana zarar verebilecek *tek kişi* onlar. Geri kalan herkes önemsiz." Sen hariç. Bunu ona söylemek istiyorum ama şu an doğru zaman gibi gelmiyor.

"Neden bana dövmelerini gösteriyorsun?" diye soruyor çenesini kaldırarak. "Umurumda değil."

"Sana kendimi gösteriyorum. Gerçek Sparrow'u. Sevişmeden önce. Böylece bunun gerçekten bir anlamı olduğunu anlayacaksın."

"Sevişmiyoruz." Bana dişlerini gösteriyor. "Bana dokunursan gözlerini oyarım." Ona sırtıyıyorum. "Alıngan olmanı sevdiğimi biliyorsun."

Kotumun düğmelerini açarken gözleri ellerime kayıyor. Fermuar aşağı indiğinde keskin bir nefes alıyor.

"Çılgılık atacağım," diye uyarıyor. "Eminim çılgılık atacaksın."

Gözlerini kısarak yatakta geriye doğru kayıyor. "Zevkten değil, aptal."

"Kendine bu kadar güvenme. Bir keresinde arabada seks yapmıştık ve yarıda kesilmişti. Seni çılgılık attırmak için bir sürü yolum var... zevk içinde."

Boxerımı ve kot pantolonumu aşağı iterek sert sikimin serbest kalmasını sağlıyorum. Bir an sustu, sanki daha önce hiç içine girmemiş gibi sikime bakıyordu. Tembelce okşuyorum, başını sıkarak ön spermin dışarı çıkmasını sağlıyorum.

"Kıyafetlerini çıkar, Çamaşırhane." "Bu konuşmak değil," diye tıslıyor.

Gözleri sürekli sikime kayıyor ve dudaklarını yalayarak nemlendiriyor. Şu anda ne kadar aç göründüğünü bilseydi, muhtemelen kendini asla affetmezdi. Bizi daha önce olduğumuz yere geri getireceğim. Sadece önce onu altıma almalıyım. Bunu düzeltebileceğimi biliyorum.

"Çıkar. Çıkar. Çıkar. Giysilerini."

"Onları benden koparmak zorunda kalacaksın," diye alay ediyor. "Senin için asla isteyerek soyunmayacağım. Sen bir canavarsın."

"Peki amın bir canavar için ıslandığında bu seni ne yapar?" "Siktir git."

Gözlerinde iki kez gerçek korkuyu gördüm. Bir keresinde, biz sevişirken babası aradığında. İçine kapanmış ve kendi içinde bir yerlere gitmişti. İkincisi ise dün gece Scout onu odasına taşıdığına oldu.

Aramızda korku yok.

Nefes alış verişi ağırlaşmış, gözleri büyümüş ve dudakları aralanmıştır. Ama bunların hepsi zar zor bastırılan arzulardan kaynaklanıyor.

Öfkeli yüzeyinin altında, onu almam için can atıyor.

Sparrow'un ona sahip çıkması için, Ford'un değil.

Sadece bunu yapma arzusu çok büyük. Yatağa tırmanıyorum, yavaşça ona doğru ilerliyorum. Gömleğinin kumaşı altında meme uçları sertleşmiş, hazır olda bekliyorlar. Onları dişlerimin arasında istiyorum.

Üzerine atladığımda çığlık atıyor. Mücadelesi yarım yamalak ve onu gömleğinden kolayca ayırdım. Tüm kremi teni ortadayken, onu tatma ihtiyacıyla salyalarım akıyor. Belli belirsiz, yanağıma attığı tokatları not ediyorum ama ben de onu soymaya odaklanmış durumdayım. Çıplak kaldığında, ne kadar güzel olduğuna hayran olmak için bir saniye ayırıyorum.

"Bana tokat attın," diye mırıldanıyorum, güzel pembe dudaklarına bakarak. "Beni soydun."

Ona sııttım. "Bunun olacağını biliyordun." "Bu benim için sorun olmadığı anlamına gelmez!"

"Hmm." Kaşlarımı çatıyorum ve elimi karnından aşağıya, amına doğru kaydırıyorum. En uzun parmağımla dudaklarının arasından geçip orada ıslaklık buluyorum. "Yalancı."

Kirpikleri titriyor ve nefesi kesiliyor. "Neyim var benim?"

Bir parmağımla vücuduna bastırıyorum, ne kadar sıkı olduğunu ve aletimin yakında onun yerini alacağını bilerek zevk alıyorum. "Sen de bizim gibi biraz kafayı yemişsin."

Bu sözler üzerine sakinleşmiş görünüyor. "Boyun eğmeye zorlandığımda tahrik olmamalıyım." "Kim demiş tahrik olmamalısın diye?"

"Bilmiyorum. Toplum mu?"

"Kucakla onu." Bir parmağımla daha içine sokuyorum, çıkardığı iniltiyle sikim zıplıyor. "Kabul et o."

"Yapamam," diye mırıldanıyor gözyaşlarıyla. "Bu beni kendi ölümümün suç ortağı yapar."

Parmaklarımı kıvırıyorum, G noktasına dokunduğumda vücudunun titreyişini içime çekiyorum.

"İhtiyacım var mı

seni rahatlatacak mı? Bu yardımcı olur mu?"

Alt dudağını ısıyor ve sonra bana hafifçe başını sallıyor.

"Adımı söyle," diye homurdanıyorum, parmaklarımla onu biraz daha şiddetle beceriyorum. "Söyle." "Serçe."

Gözlerimi kapatıyorum, adımı nefes nefese söyleyişinin tadını çıkarmaya izin veriyorum. "Aferin kızıma." Durmam için yalvarana kadar sulu amını parmaklıyorum. Eylemi durdurmak değil ama işkenceyi durdurmak ve ona istediğini vermek.

Bir orgazm.

Sessiz isteğine itaat ederek, parmaklarım kayganlaşana ve adımı tekrar tıslayana kadar vücudunun en hassas yerini ovuyorum. Seksi dudaklarında kulağa çok hoş geliyor. Orgazmının doruğuna ulaştığından emin olduğumda parmaklarımı içinden çıkarıp kalçasına tutunuyorum.

Tırnakları kollarımda gezinirken pazılarımı çiziyor. Bu acı sikimin seğirmesine neden oluyor. Onun içinde olmak için neredeyse çaresizim. Aletimi tutarak kaygan amını okşuyorum ve kalçalarımı hızlıca iterek içine giriyorum.

"Ahh!" diye bağıyor, tırnaklarını kollarıma daha derinden geçiriyor.

Yol boyunca onu kendime mal ettim. Sparrow'un olarak. Ağzım onunkini buluyor ve dilini, dudaklarını ve ondan gelen her tatlı iniltiyi tatmak isteyerek onu yiyip bitiriyorum.

"Gerçektir," diye mırıldanıyorum ağzına karşı, içine derinlemesine girerek. "*Bu* gerçek."

Topukları kıcıma batıyor ve beni susturmaya çalışır gibi sertçe öpüyor. Dudağını ısırıyorum ve kelimeleri tekrar tekrar söylüyorum. Beni affedene ve onlara inanana kadar söylemeye devam edeceğim.

Onun yatağında olması ve adımı söylemesi arabadaki o boktan gösteriden daha iyi. Kimse bizi bölmeyecek. Kafasında babasının korkusu yok. Şu anda istediği şeyi yapıyor. Ben.

"Sparrow," diye boğuluyor, vücudu geriliyor. "Aman Tanrım!"

Ağzımı onunkine bastırıyorum, onu acımasızca becerirken dilini benimkiyle kovalıyorum. Başka bir orgazma ulaştığında amı sikimin etrafında sıkılaşıyor ve bu da sikimin boşalma ihtiyacıyla zonklamasına neden oluyor. Kalçalarımı birkaç kez daha umutsuzca ve dağınık bir şekilde hareket ettiriyorum ve bu sefer onun adını haykırıyorum.

Vücudu sıcak bir boğaz gibi, tohumumun her damlasını içiyor, aç, hayır, onun için açgözlü. Terden sıırıslı oldum ve o beni sıkıp kurutana kadar titriyorum. Neredeyse üzerine yığılıp küçük bedenini ezecektim ama son anda dirseklerimin üzerine düşmeyi başardım. Serbest bırakılmamın sıcaklığı, hala zonklayan aletimden sızıyor ve kaçmak için elinden geleni yapıyor.

Ona sahip olma ve onu ele geçirme ihtiyacının ilkel, boğucu hissi beni ele geçiriyor. Yeniden toparlanıp ona daha fazlasını hediye edene kadar döllerimi onun bedenine geri sokmak istiyorum. Onun tohumumla o kadar dolu olmasını istiyorum ki, günlerce düzenli bir akış halinde akıp gitsin.

Benim kokum. Morartıcı öpücüklerim. Benim boşalmam.

Onu bana ait bir hayvanmış gibi işaretleyebilseydim, işaretlerdim. Bu kızın zihnimin bu kadar derinliklerine girmiş olması çıldırtıcı. Daha da endişe verici olanı, onun çıkmasını istemiyorum.

Sadece onu istiyorum.

"İçime girdin," diye mırıldandı. "Delirdin mi sen?"

Omuz silkerek, yumuşamasına rağmen sikimi biraz daha derine itiyorum. "Seni doldurmayı seviyorum." "Evet, korunmadan yapmaya devam edersen beni hamile bırakacaksın."

Bu fikirden nefret etmiyorum. Hem de hiç. Hem de hiç.

"Sonsuza dek içinde kalacağım," diyorum ona sırtarak. "Kabul etmelisin ki, bu oldukça iyi hissettiriyor."

Gülümsemeye karşı koyarak gözlerini deviriyor. "Becerilerin için seni övmeme gerçekten

ihtiyacın var mı?" "Her erkeğin yok mu?"

Eğlencesi azalıyor ve yüz hatları sertleşiyor. "Bu bizi bir eşya yapmaz, Sparrow. Ben hâlâ senin esirinim."

"Ne sikim olursa olsun. Sen benimsin. Seni ve Della'yı buradan götüreceğim. Sadece üçümüz."

Bunu söylerken bile, bunun olamayacağını biliyorum. Scout buna izin vermez. Ben de kardeşlerim olmadan mutlu olamam. Birimizin ayrılamayacağı kadar birbirimize bağlıyız.

Bu da onun da yapamayacağı anlamına geliyor.

"Kafanızda ne tür bir fantezi var bilmiyorum ama benim için öyle bitmiyor. Ben sonsuza dek mutlu olacak bir kız değilim. Benim hikayem asla mutlu sona ulaşmaz. Bunu yakında kendin de öğreneceksin."

"Seni mutlu edeceğim," diye iddia ediyorum.

"Beni odana götürüp konuşturduğun ve soyundurduğun gibi mi?" "Öyle değil-"

"Sparrow, kendini kandırma."

Aramızdaki bu şeyin sağlam ve gerçek olduğunu anlaması için yalvararak ona bakıyorum. Ona bakacağımı ve onu koruyacağımı.

Anlamıyor.

"Şimdi düş alabilir miyim lütfen? Yalnız?" diye soruyor, sesi soğuk ve kırılmış. "Yoksa buna izin yok mu?"

Ona açıkça istediği özgürlüğü vererek yan dönüyorum. Kabarık göğüslerinde hâlâ hak iddia ettiğim izler yoktu ve şu anda böyle şımarık davranmasaydı, üzerlerine damgamı vurmak için bir dakikamı ayırırdım. "Bunu tartışmayı bitirmedik, Laundry."

"Aslında öyleyiz." Yataktan kalktı, dölüm kalçalarını parlatıyordu. "Ve ne yaptığımızı kardeşlerine anlatacaksın. Hepsi senin suçun."

"Bir bok demeyecekler," diye homurdanıyorum.

Banyomun kapısında durdu ve kemiksiz, doygun formumu incelerken başını yana eğdi. "Dediğim gibi. Kandırılıyorsun."

Bu sözlerle birlikte banyoya kaçtı. Hayal görmüyorum. Landry ile aramızda bir bağ var. Benimle iki kez yattı. Vücudu aramızdaki şeyi inkar edemez. Kardeşlerim bunun ortasında duracaklarını sanıyorlarsa yanılıyorlar.

Bu da dördümüzün bu işi nasıl yürüteceğimizi bulmamız gerektiği anlamına geliyor.

Bölüm EigHt

Landry

Bana zarar vermeyecekler.

Eğer isteselerdi çoktan yaparlardı.

Elbette onların "tutsağım" ama bu babamla kendi evimde hapsolmak gibi bir şey değil. Beni ve Della'yı barındırıyorlar. Bu tutsaklık değil. Bu güvenlik. Kaçış planlarım başlangıçta biraz kaypaktı. Buraya onlarla birlikte gelmeyi beklemiyordum ama en kötüsü de bu değil.

Tanrı aşkına, video oyunları oynuyoruz, şeker yiyoruz ve Radiohead dinliyoruz.

Çok rahat.

Yine de, Sparrow'un ağırlıklı bakışları soğukkanlılıktan başka bir şey değil, özellikle de içimde olduğu için hala biraz acı çektiğimi düşünürsek. Bana doğru gönderdiği her bakışta bacaklarımın arasını hissediyorum.

Sparrow'un Sully'ye seks yaptığınızı söyleyip söylemediğinden emin değilim, ama belki de bunun olduğunu bilmesi için tek ihtiyacı olan şey aralarındaki üçlü bağıdır. Sully arada bir Sparrow'a kötü kötü bakıyor, bana da özlem dolu bir bakış fırlatıyor.

Üzgünüm, dostum. Aynı anda sadece birinizle ilgilenebilirim.

"Haberlerde bir şey var mı?" Video oyunu kumandasını bir kenara atarak bugün milyonuncu kez soruyorum.

"Hayır," diyor Sparrow ve Sully aynı anda, telefonlarından başlarını kaldırma zahmetine bile girmeden. "Scout'tan haber var mı?"

"Hayır." Yine robotik papağan cevabı.

Bu sakinlik sahte bir güvenlik hissi gibi geliyor. Her ne kadar ona yaslanmak istesem de, kalıcı olduğunu hissetmiyorum. Bu dairede saklanıp video oyunları oynayarak ve gerçekliği sonsuza kadar görmezden gelerek yaşayamayız. Fortnite oynamak dışında bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum. Herhangi bir şey. Evde olsaydım ve bu başka bir akşam olsaydı ne yapıyor olacağımı hayal etmeye çalışırken zihnim koşturuyor.

Stres yapıyorum.

Sıkıntıdan değil ama korkudan dakikaları geri sayardım. Babamın eve döneceği zaman yaklaştıkça daha da endişeleniyordum.

Gözlerim Heathen'ı sınıksız kavrıyor Della'yı buluyor, kedinin kıvranışını görmezden geliyor, çizgi film izlerken onu okşuyor.

Hâlâ sinirliyim ve üçüzlere biraz kızgınım ama Della... Della rahat ve mutlu. Ona stressiz bir gün yaşatmak için bizi kaçırmak zorunda kalmam beni derinden yaralıyor.

"iPad'ini kullanabilir miyim?" Sully'ye sordum. "Lütfen mi?"

"Yardım istemek için mi?" diye karşı çıkıyor, kaşlarını kaldırarak.

"Kimse bana yardım edemez," diye çıkışıyorum. "Canım çok sıkılıyor."
Yalanlar. Sadece tetikte olmam gerekiyor. Rol yapmak durumumu ortadan kaldırmıyor.

Yanıındaki kanepeye vuruyor ve bana ukala bir sırıtışla bakıyor. Gözlerimi deviriyorum ama ona doğru kayıyorum. Sparrow itiraz eder gibi bir ses çıkarıyor ama ön kapıda anahtar sesleri duyunca kısa kesiliyor. Ayağa fırlıyorum, ne yapacağımdan emin değilim, sadece oturup beklemek dışında bir şey yapmam gerektiğini düşünüyorum.

"Ben bakarım," diye teklif ediyorum, biraz fazla hevesli bir şekilde.

Sparrow bana kaşlarını çatıyor, belli ki teklif ettiğim için bile sinirlenmiş ve onun yerine bunu yapmak için kapıya doğru yürüyor. Kapıyı açtığında Scout'u birkaç çanta ve anahtarlarla boğuşurken buluyor. Sparrow yiyecek poşetlerinden birini alıp kenara çekilerek kardeşinin içeri girmesine izin veriyor. Scout'un çikolata şurubu gözleri beni hemen buluyor ve bakışları altında ısınıyorum.

En azından Scout eğlenceli.

"Bütün gün neredeydin?" Sully soruyor. "Ty'ı görmeye gittiğini sanıyordum."

"Yaptım," diyor Scout, çantaları masanın üzerine bırakarak. "Sonra yapacak işlerim vardı." "Leş gibi duman kokuyorsun," diyorum ellerimi kalçalarımaya koyarak. "Onu sen mi yaktın?"

Scout'un sırıtışı karanlık ve ürkütücü. "Hayır, ama düşünme şeklini seviyorum, huysuz prenses." Onu bir cevapla ödüllendirmiyorum.

"Cidden," diye homurdanıyor Sparrow. "Neden duman gibi kokuyorsun?"

"Sana söyledim. Yapacak işlerim vardı." Scout çantalardan kapları çıkarıp masanın üzerine koymaya başlıyor. "Başka sorunuz var mı?"

Geç kahvaltı ettiğimiz için öğle yemeğini atlادık ve şimdi açlıktan ölüyorum. Della'ya götürmek için erişte kaselerinden birini ve çatal bıçak takımını alıyorum. Heathen kaçmaya çalışıyor, bu da Della'nın suratını asmasına neden oluyor.

"Ye," diyorum ona, ağzımı gördüğünden emin olarak. Yanına koyduktan sonra gülümsüyorum ve imzalıyorum,

Scout senin favorini buldu. Tavuklu lo mein.

Yeşil gözleri parlıyor. *Bana da fal kurabiyesi aldı mı?*

Konuşmamızı izlediği belli olan Sully bir avuç dolusu şans kurabiyesini bana doğru fırlatıyor. Onları yakalamaya çalışıyorum ama yere düşen beş tanesini de ıskalıyorum. Della mutlu bir şekilde hepsini topluyor ve yanına yığıyor. Saçlarını karıştırıyorum ve sonra masaya geri dönüyorum.

Üç adam da yemeklerine dalmış durumda ama hepsi de sanki ipleri elinde tutan benmişim gibi bana bakıyor. Kaplardan birinin kapağını açıyorum ve yemeye başlıyorum. Hayatımda bir kez olsun bir durumun kontrolünü elimde tuttuğum düşüncesi tatmin edici. Bu düşünceden güç alarak onları görmezden geliyorum.

Oyun oynamayı sevdiklerini söylüyorlar.

Pekala çocuklar, ben oynayacağım.

"Sparrow ve ben bugün seks yaptık," diyorum bir ağız dolusu kızarmış pilavın etrafında.

Sparrow nefesinin altından küfrediyor ve Sully bir an için yemeğini boğazına tıkıyor. Scout tepki vermiyor, ifşaatım onu rahatsız etmiyormuş gibi yemeye devam ediyor.

"Onun olduğumu söylüyor," diye alay ediyorum, başladığım için artık duramıyorum. "Bu doğru mu Scout?"

Canavarı dürt, Landry. Harika bir fikir.

Hayatımdaki canavarın etrafından dolanmaya o kadar alışmışım ki, bu adamlar onun

yanında sönük kalıyor. "Bizimkiler," diye açıklıyor Scout burun deliklerini açarak.

Olmaya çalıştığı kadar kayıtsız değil.

"Peki bu paylaşım olayı nasıl işliyor?" Scout'a sakarca bir gülümseme göndererek devam ediyorum. "Sen yokken Sparrow'a tamamen kapalı mıyım? Yoksa sadece yatıya mı kalıyoruz?"

Kim kucaklaşacak? Ya Sully de bir parça isterse? Eğer bu aptal anlaşmanın kuralları varsa, onları çiğnediğimizden eminim. Oops."

"Bunu neden yapıyorsun?" Sparrow, akçaağaç gözlerinde parlayan acıyla soruyor. "Neden olmasın?" Onların yoğun bakışlarını görmezden gelerek ağzıma daha fazla yemek tıktırıyorum.

"Evet," diye araya giriyor Sully. "Kurallar nedir, çünkü bu durumda sadece lanet olası bir bebek bakıcısı olduğum için çok kızgınım?"

"Kimse senden bebek bakıcılığı yapmanı istemedi," diye tersliyorum onu. "Belki siz üçünüz Della'ya kimin bakacağına karar verirsiniz, diğer ikisi de sırayla bana bakar."

Sparrow elindeki kabı iterek ondan uzaklaştırır. "Yeter artık. Sadece bizi kızdırmaya çalışıyorsun ve bu işe yaramayacak."

Ama olacak.

Hepsi sinirleniyor. Birbirine benzeyen yüzlerinde bunu görebiliyorum. Kıskançlık. Sahiplenme. Her biri beni kendine istiyor. Ben üçe bölüp eşit olarak ayırabileceğin bir pasta değilim.

"Yemeğim bitti. Scout? Sıra sende mi?"

"Dur," diye homurdanıyor Sparrow. "Bu kadar yeter dedim."

"Patron sen değilsin," diye karşılık veriyorum, Sparrow'u göstererek. "Öyle mi? Scout, patron sen misin?" "Tatlım," diye başlıyor Sully, sesi beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi yumuşak.

"Ben senin tatlın değilim! Ben senin aptal oyuncağınım!" Alaycı bir ses tonuyla bağıriyorum.

"Sıranızı bekleyin! Beni kullanın!"

Hadi, Scout. Sikişme sırası bizde!" İt.

İt. İt.

Üçünü de uçurumun kenarına itmek için can atıyorum. Scout'un bakışları içimde bir delik açıyor.

"Ölmek istiyorsun, dikenli prenses."

Biraz fazla zorladığım bir üçlü var. Heyecan içime işliyor. Korkmuyorum ama bundan sonra ne olacağını merakla bekliyorum.

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Sadece kuralların ne olduğunu bilmek istiyorum." Sert bir kahkaha attım. "Belki de kuralları ben koymalıyım."

Scout masadaki koltuğundan kalkıp üzerimize doğru geliyor, karanlığı bir fırtına bulutu gibi üzerimizi örtüyor.

Sparrow da ayağa kalkmaya başlar ama Scout başını sertçe sallar.

Della bu saçma konuşmayı duymadığı için şükrediyorum. Hatta bizden başka kimse duymadığı için. Bu delilik.

Ve ben aklımı kaybettim. Beni deliliğe sürüklediler.

"Hadi," diyor Scout, elini bana doğru uzatarak. "Yatma vakti." "Landry," diye mırıldandı Sparrow. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Kimse beni bir şey yapmaya zorlamıyor," diyorum toplayabildiğim en tatlı, en sahte sesimle.

"Kurallara uymaktan bıktım. Artık onları ben koyuyorum. Burada kararları ben veriyorum."

Kardeşini yumruklamak ister gibi ellerini yumrukluyor.

"Haftanın yedi günü. Hmm." Çeneme dokunuyorum. "Sanırım ikişer gün eder."

"Ve yedinci günü paylaşıyor muyuz?" Scout soruyor, kara gözlerinde bir eğlence kıvılcımı parlıyor. "Yedinci gün dinleniyoruz," diye tıslıyorum. "Hadi gidelim."

Sully, "Della'ya göz kulak olacağız," diye beni temin etti. "Söylediklerimde ciddi olmadığımı biliyorsun, tatlım."

En azından Della için işleri berbat etmediğimi bilerek biraz rahatlıyorum. "Biliyorum. Teşekkür ederim."

Della'ya iyi geceler diledikten sonra Sparrow'un ters bakışlarından kaçıp Scout'un elini tutuyorum. Güçlü ve sıcak bir şekilde benimkine sarılmıştı. Tüm bunların sorumlusu o, ama şu anda kendimi ona yapışmış buluyorum. Sparrow isterse bir sik yesin, umurumda değil.

"Landry, lanet olsun," diye sesleniyor Sparrow arkamdan, kelimelerinden zehir damlıyor. "Sakin onunla yatayım deme."

Bak, kenara ittiğim bir tane daha var.

Düşerken iyi eğlenceler, sikik.

Bir ürperti omurgamdan aşağı iniyor, vücudumdaki her kemiği sarsıyor, ama bu korkudan değil. Ne yapacağının belirsizliğinden. Benim için kardeşleriyle savaşacak mı? Sparrow'u duymuyormuş gibi yapıyorum ve ona bakmayı reddediyorum. Bir aptal gibi, üçüzlerin en korkuncu olan Scout'un beni yatak odasına götürmesine izin veriyorum.

Onu kışkırttıktan sonra.

Her şeyi berbat ettikten sonra. Çünkü

ben istiyorum. Çünkü bunu ben seçtim.

Ondan korkmuyorum.

Hiçbirinden korkmuyorum.

Duman, şiddet ve zorlukla kontrol altına alınmış öfke gibi kokuyor, yine de isteyerek onu takip ediyorum. Kapı arkamızdan kapanıyor ve bizi odasına hapsediyor.

Scout elimi bırakıyor ve göğüslerimiz birbirine değene kadar adım atıyor. Yakışıklı yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. Boynuma doğru eğilip beni içine çektiğinde irkilerek bir nefes alıyorum.

"Onun gibi kokuyorsun."

Bu derin suçlama karşısında ürperdim. "Duş aldım ve sana ne yaptığımızı söyledim. İtiraf ettiğim için beni cezalandıramazsın."

Saçımın bir tutamıyla oynuyor, parmağının etrafında kıvrıp açıyor. "Seni cezalandırmak istediğimi kim söyledi?"

"Kızgınsın. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Duyguları okumakta oldukça iyiyimdir."

Geri çekiliyor, kara gözleri yüzümü arıyor. "Baban yüzünden. Onun ruh haline göre davrandın."

Artık gerçeklerden saklanmanın bir anlamı yok. En derin sırlarımı

biliyor. "Evet," diye fısıldıyorum.

"Sana kızgın değilim," diyerek beni şaşırtıyor. "Ve ben kardeşlerime asla kızgın kalamam."

"Ne o zaman?"

"Bir şeyi gerçekten ama gerçekten sadece kendinize istediğinizde paylaşmak zordur."

"Belki de paylaşılmak istemiyordumdur," diye meydan okuyorum. Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor ve bu ifadeye hemen karşı çıkıyorum.

"Sadece Sparrow'un mu olmak istiyorsun?"

"Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde. "Dik kafalı ve çüküyle düşünüyor."

Scout'un yakışıklı yüzünde kurt gibi bir sırıtiş beliriyor. "Sully? Ben mi?"

"Hiç kimse. Sadece kendi başıma olmak istiyorum. Della ile. Buradan çok çok uzakta."

Dudakları yanağıma değiyor, o kadar yumuşak ki gıdıklanıyorum. Sıcak nefesi kulağıma değiyor ve şöyle diyor: "Böyle bir şey olmayacak. Asla olmayacak. Peki kimi seçiyorsun?"

Sertçe yutkunarak, bir cevap vermeye zorlansam verebilir miydim acaba? "Hiç kimse dedim."

"Sen seçene kadar, cevap üçü de." Geri çekilip bakışlarını yüzümde gezdiriyor. "Kıyafetlerini çıkar."

Sözleri karşısında gözlerim büyüdü. "Ne? Hayır."

"Kardeşim seni soyundurmak için ne yaptı? Tatlı tatlı yalvardı mı? Sana hediyeler mi vaat etti?"

"Sadece onları çıkardı," diye itiraf ediyorum sessiz bir fısıltıyla.

Gözleri kararıyor. "Bıçağı mı alayım mı?"

Sözleriyle irkildim. "Hayır, seni manyak psikopat. İki tane kıyafetim var. Onları kesmene izin vermeden önce ben çıkaracağım."

Sırıttıyor, yüzünün altında kaynayan rahatsız edici kötü niyetin bir kısmını kaybediyor. "Soyun ve duşa gir."

Scout'la savaş kazanacak değilim.

Ona pis bir bakış fırlatarak, striptizin olabileceği kadar seksi görünmemesini umarak kıyafetlerimi çıkardım.

ol.

"Suyu aç ve içeri gir." Tişörtünün arkasını boynunun arkasından kavırıyor ve çekip çıkarıyor, renkli dövmelemlerini ve kaya gibi sert karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. "Şimdi, dikenli prenses."

Topuklarımın üzerinde dönerek banyoya girdim. Sıcak suyu açtıktan sonra içeri giriyorum. Dün gece birlikte yıkandık ve sonra birlikte çıplak uyuduk. Burada güvendeyim. Onlar pislik, ama ben birkaç pisliği idare edebilirim. Sıcak spreyn altında rahatladıktan saniyeler sonra o da duşa giriyor ve beni arkamdan sıkıştırıyor.

Scout'un avuçları göğüslerimin üzerinde kayıyor. "Senin kurallarını seviyorum. Seni eşit paylaşmak. Tamamen bana ait olman ve beni durduracak kimsenin olmaması."

Aleti arkamda taş gibi, aramızda kalın bir granit çubuk. Sparrow'un içimde hissettiğinden farklı hissedip hissetmeyeceğini merak ediyorum. Beni bağlayıp ağzımı tıkar mıydı? Yoksa dün gece beni yıkarken olduğu gibi nazik mi davranırdı? Bunu ona asla itiraf etmem ama merak ediyorum.

Meme uçlarımı okşarken sesim soluk soluğa çıkıyor. "Ben bir insanım Scout, oyuncak değil. Ve bu boktan oyunumuzda bile sınırlar var. Seks yapmak istemediğimde, beni zorlayamazsın."

Kıkırdıyor, saçlarımı okşuyor. "Şimdiye kadar sensiz her gün nasıl hayatta kaldım?"

İçimden bir kahkaha yuvarlanıyor. "Şu anda gerçek misin? Saplantılı bir sapık gibi konuşuyorsun." Ya da aşık...

Ama bu imkansız. Scout gibi insanların kalbi yoktur. Cinsel ihtiyaçları, beyin yerine büyük penisleri ve dangalak arabaları vardır.

"Ben saplantılı bir takipçiyim."

Onun sarılmasını ya da tuhaf oyunculuğunu anlamıyorum. Yine de ondan nefret etmiyorum, bu da akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyor. Beni ve kız kardeşimi isteğimiz dışında esir tutuyor. Kendime onun bir çocuk kaçıran olduğunu hatırlatmaya çalışmam bile işe yaramıyor.

"Ne yapıyoruz ki biz?" Yenilmiş bir şekilde soruyorum.

Kalçalarımı kavırıyor, parmakları neredeyse acı verecek şekilde içeri giriyor ve beni döndürüyor. Kıçıma değen soğuk fayans yüzünden çığlık atıyorum. Dudakları boynumu buluyor ve etimi öyle

sert emiyor ki canım acıyor. Tekrar ve tekrar ve tekrar beni işaretliyor, sanki kardeşlerinin ne yaptığını görmesini istiyormuş gibi. O olmak iyi hissettiriyor

tek odak noktasının nesnesi. Ayrıca Sparrow'un boynumdaki morlukları gördüğünde yüzünde oluşacak ifadeyi de dört gözle bekliyorum.

Çekip gittiğinde nefessiz ve muhtaç bir haldeydim. Beni kaldırıp yarına kadar sikmesini bekliyordum. Bunun yerine ikimizi de yıkıyor, kuruluyor ve sonra beni yatağa taşıyor.

"Seks yapmak istemiyorsun, seks yapmıyoruz."

Uyumak için. Dalga geçmek ya da seks yok. Sadece sarılmak ve uyumak. Scout'un benimle oynadığı oyunu anlamıyorum.

Ama onun sert, çıplak vücuduna yaslanmayı sevdiğimi öğreniyorum. Hem de çok.

Dokuzuncu Bölüm

Sully

Telefonumun uğultusuyla uyandım. Kanepede uyuduğum için boynum tutulmuş. Della burada daha uzun süre kalacaksa, ofisi onun için bir odaya dönüştüreceğim. Sonsuza kadar kanepede uyuyabilmemin imkânı yok. Vızıltı devam ediyor ve ben de körü körüne sehpanın üzerindeki telefonumu arıyorum. Grup mesajı.

İzci: Aile toplantısı. Benim odam.

Tanrı aşkına.

Scout'un odasına gitmeden önce işemek ve dişlerimi fırçalamak için yolumu değiştiriyorum. Sparrow içki kokarak ve çıplak poposunun üzerine bir çift eşofman çekerek odasından çıktı. Sanırım dün gece üzüntülerini bir şişeyle bastırmış. Ve buralarda bebek bakıcısı olduğum için, erken yattığım ve kafayı bulmadığım için kendimi yenilenmiş hissediyorum.

Scout'un kapısı kapalı. Sparrow geriliyor ama omzuna vurduğumda kapıdan geçmeye devam ediyor. Scout sanki dünyanın kralıymış gibi, doğduğu günkü gibi çırılçıplak uzanmış, Landry de ona sarılmış uyuyor. Onları görmek göğsüme beklemediğim bir tekme indirdi.

Buralarda sevişemeyen tek kişi ben miyim?

Bu sadece biriyle yatmak değil. Tinder'ı açıp birkaç kaydırmayla herhangi biriyle birlikte olabilirim. Mesele ikisinin de onunla birlikte olması. Kiskandım, sinirlendim ve çıplak tenini görünce biraz tahrik oldum.

"Böbürlenmek mi?" Elimle onları işaret ederek homurdanıyorum. "Gerçekten olgun."

Sparrow kollarını göğsünde kavuşturuyor ve Landry'yi kollarından çekip almasına saniyeler kalmış gibi kardeşimize dik dik bakıyor. Denemesini görmek isterdim. Scout bu saçmalığı hafife almayacaktır.

"Onu becerdin mi?" Sparrow talep ediyor, sesi bıçak gibi keskin. "Kesinlikle öyle görünüyor," diye alay ediyor Scout.

"Öyle değil mi?"

Landry sesimizi duyunca kıpırdandı. Onlara baktığımızı fark edince çarşafı kapdığı gibi ikisinin üzerine çekiyor.

"Sana söyledim-" Sparrow körükler.

Scout onun sözünü keser. "Hayır, onu becermedim, küçük kardeşim. Bu seni ilgilendirmez." Landry sinirlenir.

"Bizi buraya çağırmanın bir nedeni var," diye geveleyerek kardeşlerimi tekrar yola getirdim. "Ne oldu?"

Scout telefonunu almak için uzanıyor ve sonra yatağın ucuna fırlatıyor. Sparrow patlamak üzere olan bir bombaymış gibi bakıyor. Öfkeyle, bize gösterdiği şey her neyse onu okumak için telefonu elime alıyorum.

Vay anasını.

Bütün haberlerde var.

"Teknoloji kralı Alexander Croft'un iki kızı Landry ve Della Croft kaçırıldı," diye yüksek sesle okudum. "Şüpheli ya da şüpheliler şu anda yakalanamamış olsa da, polis birkaç ipucunu takip ettiklerini ve Bay Croft'a kızlarını bulup güvenli bir şekilde eve getireceklerini garanti ettiklerini söylüyor."

Haberin geri kalanına göz attım ve başka sitelerde birkaç tane daha buldum. Tüm haberlerde bu var. Şüpheliler hakkında herhangi bir detay yok ama bu beni hiç rahatlatmıyor.

"Televizyonu aç," diyor Landry, avucu Scout'un göğüs kaslarının üzerinde gezinirken. "Neler olduğunu görmem gerek."

Sparrow donmuş bir halde ikisinin yatakta birlikte uzanışını izliyor. Ona bu kadar... sevgiyle dokunduğunu görünce hissettiğim tiksintiye engel olamıyorum. Sanki sevgililermiş, hatta arkadaşmışlar gibi.

Eğer Scout'a güvenebiliyorsa, Sparrow ve bana da güvenebilir. Bu bir ilerleme ve yakında onu yatağında göreceğimi düşünmek beni çok mutlu ediyor. Bana her yönden bağlı, koruyucu kucagında güvende ve bakımlı.

Scout ona itaat eder ve televizyonu açar. Kısa süre sonra Alexander'ın konuştuğu yeni bir kanal bulur. Seyircilerden kızlarını eve geri getirmesine yardım etmelerini rica eder. Alexander gözyaşlarına boğulunca konuşmayı bir polis memuru devralır. Polis memuru muhabirlerden bazı sorular alır.

"Kaçırılma olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz? Fidyeye notu var mıydı?"

Memurun ifadesi hiçbir şey ele vermiyor. "Bu davanın pek çok katmanı var ve bunların hepsini araştırmak için mümkün olan her kaynağı kullanıyoruz. Sizi temin ederim ki elimize daha fazla bilgi geçer geçmez kamuoyunu bilgilendireceğiz."

Kendisine daha pek çok soru yöneltiliyor, ancak devam eden bir soruşturma olduğu için bazı gerçekleri açıklayamayacaklarını söyleyerek çoğunu geçiştiriyor. Sonunda, tam basın toplantısının sona ereceğini düşündüğüm anda, başka bir adam kürsüye çıkıyor.

O keskin, hesapçı mavi gözleri nerede görsem tanırım.

Winston Constantine.

Güç yayıyor, televizyon ekranından adeta nabız gibi atıyor ve bu şehirdeki herkese şehrin başında kimin olduğunu hatırlatıyor.

Onu.

Ailesi.

O adamdan nefret ediyorum.

"Eğer Winston bu işe karışır," diye homurdanıyorum, "boku yeriz. Çok fena sıçtık." "Ne? Neden?" Landry talep ediyor.

Ona bakarken, Scout'a daha da yaklaştığını fark ediyorum. Bu boktan fırtınayı başlatan adam ya da biraz daha yumuşak bir şey...

"Bağlantıları ve bağlantıları var. Tekrar hayatımıza girip her şeyi mahvetmesi an meselesi," diye bağıyor Sparrow. "Bunu sen yaptın Scout. Birkaç diz kapağından fazlasını almak için geldiğinde bunu unutma."

"Sana zarar veren adam bu mu?" Landry soruyor. "Ama o... o sadece bir Wall Street adamı. Ve siz çok..."

Üçümüz de dönüp ona bakıyoruz ve bu cevabı bekliyoruz.

"Bir kavgada başınızın çaresine bakabilirsiniz," diyor sonunda. "O adam bırakın üçünüzü, birinizi bile alt edebilecek gibi görünmüyor."

"Tanrı'dan daha fazla parası var," diye açıklıyorum sinirli bir öfkeyle, "yani kirli işlerini yaptırmak için insanlara para ödüyor."

Hepimiz Winston'ın açıklamasının sonunu yakalayarak dikkatimizi ekrana veririz.

"...ama endişelenmeyin. Bunu yapan fareleri boğacağız ve yüzeye çıkacaklar. Kızlar yakında babalarına kavuşacaklar." Winston bilmiş bakışlarını kameraya diker ve sanki doğrudan bize bakıyormuş gibi hissederiz. "Bundan kesinlikle eminim."

Scout televizyonu kapatır.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyor?" Landry soruyor, sesi çatlıyor. "Babam burada olduğumu biliyor mu? Beni bulduğunda ne olacak?"

Soruları cevapsız kalıyor çünkü Scout'un hâlâ elimde tuttuğum telefonu bir mesajla çalıyor.

Bryant: Sen ve kardeşlerinin bu işle bir ilgisi olmadığını söyle.

Kayıp Croft kızlarıyla ilgili haberlerden birinin linkini gönderiyor.

"Bryant biz olup olmadığımızı soruyor," diye mırıldanıyorum, gergin enerji derimin altında uğulduyor. "Ne cevap vereyim?"

Scout, "Ver onu buraya," diyor. "Ben hallederim. Kayıp kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Landry onun sözleriyle gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Onu burada esir tutmak isteyeceğim bir şey değildi ama artık burada olduğuna göre onu o pislikten korumak bize düşüyor. Ne ben ne de kardeşlerimin ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimizi garanti edebilirim.

Bu bir söz.

* * *

SCOUT Della'yla kahvaltı hazırlarken ve Sparrow akşamdan kalmalığını duşla atarken ben de Landry'nin yanına, kanepeye oturuyorum. Takıntılı bir şekilde kanallar arasında geziniyor, babasının ne bildiğini öğrenmeye çalışıyor.

"İyi misin?"

Omuz silkiyor, dizlerini göğsüne çekip çenesini üstüne koyuyor. "Olmak zorundayım."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Gözlerini bana doğru çevirdi. "Belki."

Kendi isteğiyle gelmeyeceğini bildiğim için onu kalçalarından tutup kucağıma çekiyorum. Biraz kavga çıkmasını bekliyordum ama sanki birinin ona sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermesini arzuluyormuş gibi bana doğru kıvrılıyor. Scout'un kolonyası gibi kokuyor, bu rahatsız edici ama kollarımda kendini çok iyi hissettiği için bunu görmezden gelebiliyorum.

"Baban sana zarar veremez," diye hatırlatıyorum ona.

"Bizimle güvendesin." "Pek güvende hissetmiyorum."

"Şey, bu güvenli. Sence ben, Sparrow ya da Scout onun sana dokunmasına izin verir miyiz?"

Sözlerimi düşündükten sonra başını hafifçe salladı. "Della için her şeyin olabildiğince normal olmasını sağladığın için sana minnettarım. Bebek bakıcısı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama..." Sözünü kesiyor. "Sadece bunun benim için çok önemli olduğunu bil."

Başını yukarı kaldırıyor ve bana sunduğu öpücüğü kaçırmıyorum. Parmaklarımı saçlarına geçirip dudaklarımı dudaklarına bastırırken onu okşuyorum. Öpücük ilk başta tatlıydı. Ta ki ben daha fazlası için yanıp tutuşana kadar. İçimden bir inilti yükseliyor ve ağzını yutuyorum, kemiriyorum, emiyorum ve tadına bakıyorum.

Kafama bir şey çarptı. Pembe bir kedi. Della'yı artık mutfakta değil, kanepenin koluna tünemiş, yüzünde şeytani bir sırıtışla bizi izlerken buluyorum. İsteksizce Landry'den uzaklaşıyorum ve Della'ya kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

Ne? Ona işaret veriyorum.

Della gözlerini kısar. *Kukla.*

Velet. Ona sırıtıyorum. *Sana.*

Landry'ye hızlıca bir şeyler işaret ediyor, ben ise başka birini rahatsız etmek için koşturmadan önce tamamen kaçırıyorum. Landry gülümsüyor, bu da beni gülümsetiyor.

"O küçük ahmak ne dedi?" Sinirlenmiş gibi yaparak soruyorum.

"İki köpek yavrusu gibi dillerimizi birbirine değdirmemiz onu çok kızdırdı. Sonra bir köpek yavrusu alıp alamayacağımızı sordu." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Onu mutlu görmek güzel."

Landry bana sarılıyor, yumuşak ve sıcak, artık gergin değil. Onun ruh halini değiştirmek için bilerek bir şey yapmadım ama sanki kazara büyük bir dağı fethetmişim gibi hissediyorum.

"Seni mutlu görmek de güzel, tatlım."

Onuncu Bölüm

Landry

Öfke nöbetlerini geride bıraktığımızı düşünmüştüm ama Della bunu anlamadı. Destansı boyutlarda bir öfke nöbeti geçiriyor, ayaklarını yere vuruyor ve kanepeden yastıkları fırlatıyor. Küçük sevimli yüzü öfkeden kızarmış ve biraz korkutucu bir ifadeye bürünmüş.

"Çocuğun sorunu ne?" Sparrow duvara yaslanmış ve uzaktan onu incelerken soruyor.

Sully bildiği birkaç ASL cümlesiyle onu yatıştırmaya çalışıyor. Bu onu daha da çileden çıkarıyor. Onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama nafiye. Sonunda durumu yatıştıran Scout oldu.

Ona doğru yürür, kafasına vurur ve başını sallar. Kadın ısıracakmış gibi dişlerini gösteriyor. Son anda "*kedi*" kelimesini işaret ediyor.

"Kedi mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırıp kızın ağzını gördüğünden emin oluyor.

Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve başını sallamadan önce gözyaşını siliyor. Kelimeyi bilmesine şaşırdım. Bu adamların kız kardeşimle iletişim kurmanın yollarını aradıklarını bildiğim için kalbim göğsümde küçük bir sıkışma yaşıyor. Belli ki onun için ASL'yi araştırıyor ve öğreniyorlar.

"Yorgun," diye önerdim. "Yatması gerekiyor."

Onu kucağına alır, kendisine doğru tutar ve diliyle bir tıkırtı çıkarır. Heathen dairenin içinde bir yerden homurdanıyor ve sonra koşarak oturma odasına geliyor.

"Yatma vakti," der Scout kediye. "Hadi gidelim."

Della artık üzgün değil ve Scout'a sarılıp başını onun omzuna yaslıyor. Hayatındaki tek erkek rol modelinin istismarcı bir hıyar olması kalbimi kırıyor. Şimdiye kadar Della'yı anlayan tek kişi benmişim gibi hissettim. Yine de bu adamlar kesinlikle deniyorlar ki bu da kabul etmek istediğimden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Sparrow doldurulmuş pembe kedisini alıyor ve ona uzatıyor. Daha önce bunu denedi ve kız onu fırlattı.

Bu sefer onu alıyor ve kendine doğru çekiyor.

Scout yatak odasında kaybolmadan önce bana "Onu uyutacağım ve sonra kanepeyi alacağım," diyor.

Sully, "Ben de yatmaya gidiyorum," dedi. "Sabahın köründe kalkacak."

Bana doğru yürüyor ve Sparrow'un çıkardığı rahatsız edici huff'ı tamamen görmezden gelerek beni dudaklarımdan öpüyor. O gittiğinde, Sparrow bana doğru sinsice yaklaşarak hamlesini yapıyor. Parmağını çenemin altına sokuyor ve beni öyle sıcak bir bakışla kısıtıyor ki ter içinde kalıyorum.

"Bu gece benimsin." Çenesi sıkıştı. "Ve yarın gece." "Ağzını

açarak her şeyi mahvediyorsun."

"Kural kuraldır."

"Sıradakinin sen olduğunu kim söyledi? Belki sıradaki Sully olur."

"Sully bekleyebilir. Seninle işleri yoluna koymam gerek."

Ondan uzaklaşıyorum, ancak güçlü kollarına geri çekiliyorum. Güzel kokuyor, bu da yüzümü göğsüne gömmek istememe neden oluyor. Yine de kaba bir hıyar gibi davranıyor, bu yüzden mücadele ediyorum ve vurabildiğim her yerine vuruyorum.

"Dur," diye uyarıyor, iki bileğimi de ellerinin arasına alarak. "Yoksa seni yaparım."

Midemde bir sıcaklık var. Bu beni sonsuza kadar sinirlendiriyor. O ne kadar pislikse, ben de o kadar tahrik oluyorum. Burada bu adamlarla olmak karmaşık ve kafa karıştırıcı.

Güvenli.

Bu yüzden mücadele etmeyi bırakıp Sparrow'un beni odasına götürmesine izin veriyorum. Düzgünce yapılmış yatağının önüne geldiğimizde beni serbest bırakıyor. Tüm mobilyalar koyu ahşap, şık ve pahalı. Scout'un biraz dağınık odasına kıyasla Sparrow'un ki neredeyse tertemiz. Tıpkı aptal, süslü arabası gibi. Bir iltifat için gözlerini bana dikmiş bekliyor.

"Ve Della Scout'a hizmetçi diyor..." Her şeyin ne kadar düzenli olduğunu göstererek sözümü kesiyorum. "Bazen tam bir sürtük oluyorsun, Laundry."

Sırıtiyorum, omuz silkiyorum. "Sanırım içten içe bu yanıma seviyorsun."

"Kıyafetlerini çıkar da sana kaba ağzını ne kadar sevdiğimi göstereyim."

İçimdeki sıcaklık vücudumdaki her hücreyi yok ediyor. Tüm mantıklı düşünceleri yakıp yok ediyor ve ben de onun bunu yapması için yanıp tutuşuyorum.

Ne yapacağını görmek için tekrar ukalalık etmek üzereydim ki Scout, Sparrow'un odasına girdi. Sparrow omuzlarını dikleştirdi ve ona ters ters baktı.

"Ne?" Sparrow talep ediyor.

"Çocuk uyuyor," diyor Scout sinsi bir sırıtışla. "Ve sen hâlâ bana borçlusun, küçük kardeşim." "Nasıl borçluyum?"

"Ben yokken onu becerdin. Şimdi de ben Landry'yi senin yatağında sikerken izleyeceksin."

Sparrow ona bakakaldı. Sparrow'un Scout'un içime girmesini izlemesi fikri tüylerimi diken diken ediyor. İğrenç ama ilgi çekici. Artık Scout'un bana zarar vermeyeceğinden emin olduğum için bu fikir beni tahrik ediyor.

"Sikerler, hayır," diye tükürür Sparrow.

"Sen benim patronum değilsin," diyorum Sparrow'a. "Ya da onun. Eğer beni becermek istiyorsa ve ben de bunu istiyorsam, o zaman sanırım bununla başa çıkmak zorundasın."

Sparrow'un çenesi sıkılır ve burun delikleri açılır. "Ateşle oynuyorsun."

"Nasıl oynanacağını bildiğim tek yol bu." Bir sandalyeyi işaret ediyorum. "Otur ve izle, Chevy."

Dudakları hafifçe titriyor ve beni şaşırtarak itaat ediyor. Her adımı ağır, hâlâ kızgın olduğunu ve çocuk gibi davrandığını gösteriyor ama dinliyor. Yerine oturduğunda omzumun üzerinden bakıp Scout'a tereddütlü bir gülümseme veriyorum.

Scout topallayarak bana doğru geliyor, karanlık gözleri beni kendi uçurumuna çekiyor. Eli çenemi kavıyor ve beni neredeyse acı verici, acımasız bir şekilde öpebilmek için başımı eğiyor. Yüzüstü yatağa itildiğimde hâlâ öpücüğün etkisindeydim.

Sparrow tam görüş alanımda, dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğilmiş, dişlerini geçirmek istediği lezzetli bir et parçasıymışım gibi beni izliyor. Scout kot pantolonumu kabaca kalçalarımın altına çekerken, battaniyeleri tutuyorum, onları karıştırmaktan gizli bir zevk alıyorum. Külotumun üzerinden bir kış yanağıma sertçe vuruyor ve şaşkınlıkla çığlık atmama neden oluyor. Sparrow'un akça ağaç şurubu gözleri kararıyor ve bana Scout'u hatırlatıyor.

Scout parmağını ağızıma sokarak, "Em," diye talimat verdi. "Güzel ve ıslak."

Gözlerim kardeşine kilitlenmişken, onun yerine Sparrow'un siki olduğunu hayal ederek parmağını emiyorum. Sparrow alt dudağını ısıyor, izlerken göz bebekleri büyüyor. Scout parmağını ağızımdan çekip külotumu bir kenara itiyor. Parmağının içime kaygan girişiyle çığlık atıyorum. Daha fazlası için yalvarmak için neredeyse çaresiz olmama rağmen bir parmaktan fazlasını kullanmıyor.

Sparrow kendine dokunmak ya da yaklaşmak için hareket etmiyor. Duyarlı bir heykel gibi, sandalyesinde sabit ve kıpırtısız duruyor. Alt dudağının yumuşak, ıslak kıvrımına o kadar takılmışım ki, Scout parmağını çekip yerine hızla sikinin başını koyduğunda şok oluyorum.

Bunu yapıyoruz. Bunu gerçekten yapıyoruz.

Sparrow izlerken Scout'un benimle seks yapmasına izin vereceğim.

Beklediğim gibi içime girmek yerine, Scout acı verici bir şekilde yavaşça giriyor. Yatağın üzerindeki çarşafları pençeliyor, inliyor ve daha fazlası için yalvarıyorum.

Bu adamlar beni istiyor.

Takıntıları beni korkutmalı, özellikle de babamla yaşadıklarımın sonra, ama onlarda korkuyu bulamıyorum.

Babam beni kırdı.

Mannford üçüzleri beni berbat bir şekilde düzeltiyor.

"Ona bunun ne kadar iyi hissettirdiğini söyle," diye gürlüyor Scout içime tamamen oturduğunda arkamdan. "Sen söyleyene kadar hareket etmeyeceğim."

Kıpırdanıyorum, sözlerinin geçerliliğini test ediyorum. Kalçalarını oynatmıyor, onun yerine parmaklarını kalçalarıma geçirerek beni sabit tutmayı tercih ediyor.

"İyi hissettiriyor," diye itiraf ediyorum, bakışlarım Sparrow'a kilitlenmişken. "Gerçekten iyi."

Sparrow dişlerini o kadar sert sıkıyor ki kıracak diye korkuyorum. Yine de kımıldamıyor. Kendimi kaptırmak istediğim vahşi bir enerjiyle beni izliyor.

Scout kalçalarını oynatmaya başlıyor, beni sızlatan ve çaresiz bırakan yavaş, şehvetli bir alay. Çarşafları yüzüme doğru sürüklüyorum, onları ısıyorum, utanmaz bir fahişe gibi yalvarmamı engelleyecek her şeyi yapıyorum. Beni yavaş ama sert bir şekilde sikiyor, sanki tüm karanlık, kirli sırlarımı öğrenmek için içime tırmanmaya çalışıyormuş gibi hissettiriyor. Bunu durduramıyorum. Onu orada istiyorum. Bilinmek, anlaşılmak ve önemsenmek istiyorum.

"Scout," diye mırıldandım. "Oh Tanrım..."

"Çok sıkısın amına koyayım," diye homurdanıyor Scout. "Tanrım."

Sparrow'un ifadesi ölümcül ama aleti pantolonunun içinde sertleşmiş. Beni ya da Scout'u durdurmuyor. Aslında, sanırım izlemekten hoşlanıyor. Bu beni daha da tahrik ediyor.

"Onun için ıslanıyorsun, bizim için," diye alay ediyor Sparrow, şehvetle kalınlaşmış sesi öfkeli kaşlarını ele veriyor. "Seyirci olmasını seviyorsun. Bizi cezalandırmayı seviyorsun."

Kalbim çırpınıyor. Onlar için ıslandım. Bu an tahmin edebileceğimden çok daha ateşli. Sully de izliyor olsaydı daha da güzel olurdu.

"Beni kontrol edemezsin," diye tıslıyorum, zevk iniltisini bastırarak. "Kimse değil. Artık değil."

"İşte burada yanılıyorsun, bebeğim." Sparrow'un gülümsemesi uğursuz, onu daha çok Scout şu anda Scout'tan daha iyi. "Ben izlerken kardeşim tarafından azarlanan sensin."

"Aletini çıkar." Scout sertçe içime girdiğinde inliyorum. "Şu anda kimin karar verdiğini görmek ister misin?"

Sparrow gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Sonra, tam bir şok ve zevkle, bana itaat etti. Pantolonunu kalçalarından aşağı kaydırarak muhteşem sikini ortaya çıkardı. Amım Scout'un kalınlığı etrafında kenetlendi.

Uyarılmaktan kayganlaştım ve bu yeterli değil.

Ben açgözlü bir
kızım. Daha
fazlasını
istiyorum.

Hepsini istiyorum. Onları. Birlikte. Hepsini birden. Tekrar
ve tekrar. "Şimdi ne olacak, bebeğim?" Sparrow talep
ediyor.

"Okşa onu," diye mırıldanıyorum. "İçimdeymişsin gibi davran."

Çenesi kasılıyor ve bakışlarındaki sıcaklık bir cehennem gibi yanıyor. Aletini sarsıyor, sadece
eline tükürmek için durduktan sonra alete geri dönüyor.

"Numara yapmak istemiyorum," diye homurdanıyor Sparrow. "Üçümüzü de istediğini itiraf
etmeni istiyorum. Üç küçük deliğinizi de."

Scout boğuk bir zevk sesi çıkarıyor, kalçaları Sparrow'un elinin hareketiyle eşleşen sert itişlerle
içime giriyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve gözlerimi Sparrow'un ellerinden fişkırان damarların üzerinde
gezdiriyorum. Elleri bu kadar seksi görünmemeli ama kocaman sikinin etrafında kıvrılmış, bir sanat
eseri gibi.

"Klitorisini çimdikle," diye talimat veriyor Sparrow.

Scout kardeşini dinliyor, hassas klitorisime acımasızca vuruyor. Acı ve zevk karışımı bir şekilde
haykırıyorum.

"Yetkili değilim," diye hatırlatıyor Sparrow kurt gibi sırtarak. "Hepimizi istediğini itiraf et
yoksa gözlerin görmeyecek kadar çok orgazm olana kadar klitorisini taciz ettirmeye devam
edeceğim."

Aman Tanrım.

"Bunu kabul edemem," diye boğuluyorum.

Çünkü eğer yaparsam, bu beni kesinlikle deli yapar,
değil mi? "Yetkinin sende olduğunu sanıyordum," diye
alay ediyor Sparrow.

"Öyleyim," diye ağzımdan kaçırdım. "Oh Tanrım."

Scout beni acımasızca becererek dikkatimi bu konuşmadan uzaklaştırıyor. Sparrow izlemek
zorunda kaldığı cezadan o kadar da rahatsız görünmüyor. Sapık piç bunu seviyor.

Ben de bundan hoşlandığım için sapık bir kaltağım.

"Üçümüzü de becermek istediğini itiraf et." Sparrow'un eli Scout'un kalçalarının hareketiyle aynı
anda daha da hızlı hareket ediyor. "Söyle ve ben de senin için boşalayım. Kardeşimin gezegendeki
en ateşli, en sinir bozucu hatunu sikmesini izlerken elime boşalacağım."

"Belki-oh, Tanrım!"

"Yeterince iyi değil. Bana evet ya da hayır
lazım bebeğim." "Evet!"

"Biliyordum amına koyayım," diye bağılıyor Sparrow. "Şimdi Scout'un aletinin üzerine
boşalmak ister misin?" "İstiyorum..."

"Yetki sende. Bunu gerçekleştir."

"Beni tekrar çimdikle," diyorum Scout'a, sesim ihtiyaçtan titriyor. "Beni boşalt."

Scout parmağını ve başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, onu tutuyor ve acı noktasına kadar büküyor ama daha ileri gitmiyor. Sırtımı yukarı kaldırıyorum, vücudum yaklaşan bir zevk patlamasıyla şarkı söylüyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor Sparrow, aletinin ucundan fişkıran dölleri çıplak karnına sıçırıyor. "Sen bunun için yaratılmışsın. Bizim için."

Sözleri, beni yoğun bir şekilde izlemesi ve Scout'un aletinin içimde tam doğru noktaya çarpıp durmasıyla birleşince kendimi tamamen kaybediyorum. Renkler etrafımda patlıyor, her sinirimi patlatıyor.

kafa derimden ayak parmaklarıma kadar bitiyor. Benden kaçan sesleri bastırmak için ağzıma sokmaya çalıştığım çarşaflara doğru çılgık atıyorum. Sıcak gözyaşları gözlerime batıyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Benim," diye tıslıyor Scout, itişleri daha vahşi ve dengesiz hale geliyor. "Siktir."

Aleti kabarıyor, yaklaşmakta olan salınımına dair tek uyarım bu ve sonra vahşi bir hırıltıyla boşalıyor. Isı içime akıyor, pompalıyor ve pompalıyor, beni ağzına kadar dolduruyor. Bunun pervasızca ve aptalca olduğunu biliyorum. Hepimiz prezervatif ya da herhangi bir doğum kontrolü olmadan sadece seks yapıyoruz ama onları durduramıyorum.

Mantıklı ya da sorumlu olmaya çalışmanın ötesindeyim. Sadece anı yaşıyorum.

Bir kez olsun, boktan hayatımın bazı kısımlarının tadını çıkarıyorum.

Scout çekiliyor, boşalması kalçalarımın arkasına damlarken kıcıımı şefkatle sıkıyor ve sonra gidiyor.

Beni terk etti.

Harap ve kullanılmış ve onun gelişiyle dolu.

Bu çok aşağılayıcı. Tüm bu çileden nefret etmeliyim. Ama etmiyorum.

Bayıldım.

Kapı kapanır kapanmaz Sparrow ayağa kalkıyor. Ne yapacağını merak ettiğim için kalp atışlarım hızlanıyor. Yine de hareket edemeyecek kadar kemiksizim. Gözden kayboluyor ve sonra düşüyor.

İğreniyor mu?

Ola m a z. Sparrow cezalandırılıyor olabilirdi ama bu hoşuna gidiyordu. Bu onu tahrik ediyordu. Kardeşi tarafından sikilmemi izlemekten zevk alıyordu.

Ben de çok sevdim.

Peki neden kızgın görünüyor? "Ayağa kalk."

Sesi şimdi arkamda, soğuk ve sert. Utanç üzerime çöküyor ama hemen ardından kızgınlık geliyor. Yataktan kayıyorum ve ayağa kalkıyorum. Üstüm başım yırtık pırtık ve dağınık. Pantolonum neredeyse dizlerime kadar inmiş, külotum ise yamuk. Şimdi dik durduğuma göre, içimden gelenler sızdıran bir musluk gibi akıyor. Çenemi kaldırarak Sparrow'a bakıyorum ve birkaç dakika önce tamamen içinde olduğu bir şey için benimle alay etmesine ya da beni utandırmasına cesaret ediyorum.

Yaklaşıyor, avucu boğazıma dolanıyor ve beni öpüyor. "Her yerinde ve içinde olması beni deli ediyor."

"Kişisel bir sorun gibi görünüyor," diye küstahça karşılık verdim.

"İcabına bakacağım bir tane." Alt dudağımı ısırtıyor ve sonra geri çekiliyor. "Soyun. Düş alıyoruz."

Kıpırdamıyorum, kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. Sabrını kaybedip benim için kıyafetlerimi çekiştirmeye başlamadan önce üç saniye boyunca hareketsiz kalıyor. Dudaklarımda aptalca bir gülümseme belirliyor.

Bir tür mağara adamı gibi beni sahiplenmeye hevesli. Bu neden kalbimi yerinden oynatıyor?

"Aletin artık çalışıyor mu?" Ayıyı drtmekten kendimi alamayarak soruyorum. "Yaptığın o pislikten sonra benim için bir şey kaldı mı?"

"Benim aletim her zaman senin için çalışır, ukala."

İkimiz de çıplak kaldığımız anda bileğimden tutup beni banyoya sürükledi. Beni sopalayabilir ve saçlarımdan tutup mağarasına sürükleyebilirdi. Ondan gelen tutarsız kızgınlık homurtuları tüm bu mağara adamı senaryosuna daha da katkıda bulunuyor.

Düşün sıcak spreyinin altına girdiğimizde, "Benim gibi kokmanı istiyorum," diye mırıldanıyor. "Sadece ben."

"Bu sadece kardeşlerinden biri beni tekrar ele geçirene kadar geçici olacak." Yardım edemem ama onunla alay ediyorum. Hayatımda bir kez olsun güçlüyüm. Sanki tüm kazanan kartlar benim elimdeymiş ve onlar sadece benim oyunumda oynuyorlarmış gibi.

Bana sadece beni güldürmeye yarayan sert bir bakış fırlatıyor. Beni tepeden tırnağa yıkamasından büyük bir memnuniyet duyuyorum, amımı ekstra iyi temizlediğinden emin oluyorum.

"Benim sıram," diye homurdanıyor.

Beni aniden kaldırıp sırtımı fayans duvara yasladığında çığlık atıyorum. Boynuna yapışarak, acımasız saldırısına karşı kendimi destekliyorum.

Tanrım, çok acımasız.

"Ve bak, Laundry, aletim gayet iyi çalışıyor."

Vücuduma çarpıyor, kalın, *sert* aleti ağrıyan dokularımı geriyor. Bu işte yumuşaklık yok. Bu saf bir sahiplenme. Bölgesini işaretliyor. Kokusunu bırakıyor. Scout'un boşalması yüzünden içim hâlâ ıslak, bu yüzden Sparrow kolayca girip çıkıyor. Beni vahşi bir adam gibi sikerken dişlerini boynumun kenarına geçiriyor.

Tek yapabileceğim tutunmak ve hayatımın yolculuğuna çıkmak.

Ve içimdeki her santimi kendi orgazmıyla kapladığından emin olduğunda, ancak o zaman rahatlıyor.

Daha sonra, yatakta cırılçıplak, uykunun eşiğinde birbirimize dolanmışken, kendime saklandığım kötü bir babanın olmadığı bir hayatın hayalini kurmama izin veriyorum. Sadece ben, üç pisliğim ve küçük kız kardeşim.

Mutluluğa çok benziyor.

Ev gibi.

On Birinci Bölüm

İzci

Yüzümde bir el var. Ve göğsüm neden ıslak? Heathen'ın mırıltısı karnımda titreşiyor, bu da eli ya da salyayı açıklamıyor. Körlemesine uzanıp küçük bir kafanın üzerindeki yumuşak, tüylü saçları buluyorum.

Della.

Göğsümün içinde bir şey kasılıyor. Yavaşça elini yüzümden çekiyorum ve kolunu aramıza sokacak şekilde yeniden yerleştiriyorum. Dün gece Landry'yi becermeye gittiğimde hem onu hem de Heathen'ı yatağımda bırakmıştım ve hızlı bir duştan sonra kanepeye çökmüştüm. Gecenin bir yarısı, hem kedi hem de çocuk bana ulaşmanın yolunu bulmuşlar.

Zihnim Landry'nin bana anlattığı şeylere, babasının ona yaptıklarına kayıyor. Eğer bu herifi öldürmek istemem için yeterli değilse, Della'ya karşı da acımasızdı.

Altı yaşındaki sağır bir çocuk için zalimce.

Hayatımda pek çok boktan şey yaptım ama bu en kötüsü gibi görünüyor.

Kapının çalınması beni ürküttü. Kimin ziyarete geldiğinden emin değilim. Her kimse gitmesi gerektiğinden eminim. Kapı tekrar çalınıyor ve harekete geçmek zorunda kalıyorum. Yavaşça, çocuğun ve kedinin altından sıyrılıyorum. Silahımı almak için dolambaçlı bir yol izliyorum ve ön kapıya giderken arkamda tutuyorum.

Bir adam.

Tam olarak bir volta adamı.

Gözetleme deliğinden kim olduğunu seçemiyorum, ama tam olarak bir tehdit gibi görünmediklerini belirliyorum. Kapıyı açtığımda Ty Constantine'i koridorda ayakta görünce şaşıyorum.

"Hey," diye homurdanarak selamlıyorum. "N'aber?"

Gözleri alev alev yanıyor ve ağzı acımasız bir alaycı ifadeyle kıvrılıyor. "Şu anda bana söyleyeceğin şey bu mu? "N'aber? Şu anda ciddi misin?"

Şikâyet etmeye devam ederse çocuğu uyandıracak. Silahı eşofmanımın cebine sokuyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak daireden çıkıyorum.

"Sabahın köründe evimde ne işin var?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum. "Ve nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

Cebimde gün gibi açık bir şekilde görebileceğinden emin olduğum bir silah olmasına rağmen, yüzünde ölümcül bir ifadeyle öne doğru adım atıyor.

Ben de kızgınım. Tüm çabalarımına rağmen bulunduk. Sadece Ty, aslında zararsız biri, ama o bizi bulabildiyse, herkes bulabilir. Bu beni çok tedirgin ediyor.

"Bana yalan söyledin," diye tıslıyor. "Bana yalan söyledin."

Pek mantıklı konuşmuyor. Yani ona yalan söylediğimi biliyorum ama *o benim* ona yalan söylediğimi nereden biliyor. Kaşlarım kalkıyor ve o tekrar konuşana kadar ona bakıyorum. Ty'la konuşmadan asla çok uzun zaman geçmez. Söyleyecek çok şeyi var. Her zaman.

"Sen Ford Mann değilsin." Göğsümü dürtüyor, çapraz kollarımın hemen üstünden. "Sen lanet bir sahtekârsın."

"Bu saçmalık için çok erken," diye mırıldandım. "Henüz kahve içmedim."

"Umurumda gibi mi görünüyor?" Yüzü öfkeyle kızarıyor. "Kim olduğun konusunda bana yalan söyledin ve benden faydalandın. Sendin, değil mi? Landry'yi sen aldın?"

Eğer Ty, gezegendeki en habersiz aptal, bu sonuca vardıysa, acaba başka kimler bunu anladı? Alexander'ın buraya geleceğini düşündükçe kanım kaynıyor. O orospu çocuğuna seve seve bir kurşun sıkardım.

"Ama arkadaşlığımız gerçektir," diye kestirip atıyorum. "Yani adım hakkında yalan mı söyledim? Ne olmuş yani? Sana arkadaşlık teklif eden kızı ben mi aldım sanıyorsun?"

"Beni kullandın amına koyayım," diye yakınıyor Ty, şimdiden öfkesinin bir kısmını kaybetmiş. "Beni kullandın ve nedenini anlamıyorum. Arkadaşım olduğumu sanıyordum." Tekrar volta atmaya başlar. "Peki ya kafayı taktığın kız? Evli olan mı? Onun yerine benim kızımı almak için bir numara mıydı?"

Kollarımı açtım ve ona doğru bir adım attım. "Hayır. Senin. Kızın."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi birkaç kez göz kırpmıyor. "O burada mı? Landry burada mı?" "Takip mi edildin?"

"Hayır. Şimdi bana Landry'nin hangi cehennemde olduğunu söyle."

"Onu kurtarmanı istedi ve sen çok geç kaldın," diye çıkıştım. "Birinin onun kahramanı olması gerekiyordu." "Sen bir psikopatsın," diye tersledi.

"Bana öyle söylendi." Cebimdeki silahı okşayarak ona silahlı bir psikopat olduğumu hatırlatıyorum. "Neden buradasın? Adresimi nereden buldun?"

Silahımı tamamen görmezden gelerek karanlık bir kıkırdama çıkardı. "İçimde seninle ilgili bir şeyler olduğuna dair bir his vardı. Dün, işe gitmek yerine, bir saha gezisine çıktım. Şehrin her yerinde seni takip ettim."

Yani o binayı ateşe vermemi izleyen Ty mıydı?

Daha kötüsü de olabilirdi. Alexander ya da Winston olabilirdi. Ty idare edebileceğim bir durum. Diğer ikisi... biraz daha zor.

"Ty, Ty, Ty," diye azarlıyorum. "Keşke beni takip etmeseydin."

"Bu kadar küstah olmayı bırak," diye homurdanıyor Ty. "Umurunda değilmiş gibi davranıyorsun. Sanki dokunulmazmışsın gibi."

Gerçek adın ne dostum?"

"İçeri gel," diye talimat verdim. "Sana her şeyi anlatacağım."

Gözlerini kısıyor, beni ihtiyatla inceliyor. "Neden? Beni de kaçırabilesin diye mi?"

"Seni temin ederim dostum, seni kaçırmazdım." Ona gülümsedim. "Muhtemelen seni öldürürüm."

Hafifçe irkildi ama görüyorum. Yine de hâlâ kahraman modunda, çünkü başını sallıyor. "Beni Landry'ye götür. Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim."

"Onu görmek istediğine emin misin?" diye sordum. "Şu anda biraz meşgul." "Al.

Beni. Ona. Ona."

Cesur olduğu için ona A vereceğim. Onun biraz korkak olduğunu düşünmüştüm ama cesaretini

gösteriyor. "Senin cenazen," diye alaycı bir sırıtışla onu içeri davet ediyorum.

Daireye girmeden önce sertçe yutkunuyor. Kapıyı arkasından kapatıp onu oturma odasına kadar takip ediyorum. Della hâlâ uyuyor, Heathen'ın etrafında kıvrılmış, sırf ona tahammül ettiği için

Uyanık değil. Kedi kuyruğunu ileri geri sallayarak yeni gelene şüpheyle bakıyor.

"Boku yedin," diye mırıldanıyor Ty. "O Croft'un çocuğu. Onun burada olduğunu öğrendiğinde seni mahvedecek."

Öğrendiğinde.

Yani henüz yapmadı.

Ty en azından "arkadaşlığımıza" biraz sadık ki beni ispiyonlamadan önce benimle yüzleşti. Bununla çalışabilirim.

"Yarım yamalak kurtarma görevinde onu doğrudan bize yönlendirmediğin sürece bunu yapmayacak. Hadi gel." Koridorda beni takip etmesini işaret ediyorum. Sparrow'un kapısına geldiğimde, kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Tokmağı çevirip iterek açtım. "O burada."

Sparrow Landry'yi arkadan kucaklıyor, ikisi de hâlâ uyuyor. Boynunda koyu renkli bir morluk var. Çarşaf üzerlerini örtmüyor, tüm çıplaklıklarını ortaya çıkarıyor. Sparrow'un iri eli, uykusunda bile Landry'nin göğüslerinden birini sahiplenircesine kavırıyor. Yüzü dingin, yatak arkadaşıyla tamamen barışık.

"Ne oluyor lan?" diye boğulur. "İkiz kardeşin mi var? Landry onunla çıkıyor mu?"

Çıkmak.

Ne kadar kibirli bir kelime.

Yaptığımız şey çıkmamanın çok ötesinde. Onu tüketiyoruz, ona sahip oluyoruz, onu bizim yapıyoruz. Biz onun kan dolaşımına girmiş bir uyuşturucuyuz ve o da hissettiklerimizden dolayı bizden isteyerek ayrılmak istemeyecek kadar uçmuş durumda.

Landry hiçbir yere gitmiyor.

şimdi değil.

Hiçbir zaman.

"Kişisel detayları bilmen gerekiyorsa, dostum, onu paylaşıyoruz. Onu üçe böleriz." Ona hınzırca bir sırıtış attım. "Kardeşim izlerken sikilmekten gerçekten hoşlanıyor."

"Siz de kimsiniz lan?"

Göğsüne vurarak onu tökezleyerek koridora geri gönderiyorum. Kapıyı arkamdan kapatarak onu Sully'nin odasına götürüyorum. Sully yatağına yayılmış, battaniyesine sarılmıştı.

"Üçüzler mi?"

"Mannford üçüzleri. Bizi araştırın. Constantine'ler arasında oldukça popüleriz."

Yüzü soldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kuzenine sor, Winston." Ona sırıtıyorum ve kahve yapmak için topallayarak mutfağa gidiyorum.

Ty peşimde, nefesinin altında bir dizi küfür tısıyor. "Winston'a sormuyorum. Bana neler olduğunu anlat."

Bir demlik hazırladıktan sonra kendim için bir fincan çıkarıp ona uzatıyorum. "Kahve?"

"Dostum," diye tersledi. "Sen delirmişsin. Üç saniye odaklan ve bana neler olduğunu anlat."

Öfke nöbetini görmezden gelerek ikimize de birer kahve yapıyorum. Bana ters ters bakıyor ama tartışmadan kahveyi kabul ediyor. Kıcıımı tezgâha yaslayıp nefis aromayı içime çekiyorum, kaynar bir yudum alıyorum ve sonra iç çekiyorum.

"Peşinde olduğum evli kadın Winston'ın karısıydı."

"Ash?" Bana bön bön baktı. "Ciddi misin lan sen?"

"Ölümçül."

Bu kelime seçimine sinirleniyor. "Ash'e ulaşmak için beni mi kullanıyordun?"

"Oh, zavallı çocuk. Seni bilgiden başka bir şey için kullanmıyordum. Bu arada sen de bunu sağladın." Ona kurt gibisırıtiyorum. "Eminim kardeşimin siki şu anda sana teşekkür ediyordur."

Ty geriliyor ve bir an için kahvesini yüzüme fırlatıp fırlatmayacağını merak ediyorum. Ama atmıyor. Kendini koruduğu kesin.

"Amcamız tarafından sevgili Landry'nize göz kulak olmamız için tutulduk," diye açıklıyorum. "Kuzeninizle bir geçmişimiz olduğu için, bu işe karışmaktan mutluluk duyduk."

"Amcan mı?" "Bryant Morelli."

Yüzü beyazlaşır. "Siktir. Siktir, siktir, siktir, siktir."

"Scout Mannford. Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzattım ama tutmadı. "Kuzenin Ash'i bizden aldı. Peki ya bu topallama? Onu bana o verdi. Hayatımızı mahvetti."

"Eminim makul bir açıklaması vardır-"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Kuzeninle pek yakın değilsin, değil mi?"

Dudakları sert bir çizgiye dönüşür. "Hayır. Ne olduğunu bilmiyorum. Yani, düğünlerine katıldım ve Ash'i birkaç kez gördüm ama kuşu dışında hiçbir şey hakkında konuşmadık."

Kuşu Shrimp'i ne kadar özledim.

Heathen küçük Shrimp ile oynamayı çok ister. Bir oyun randevusu ayarlayamamamız çok kötü. "Ash oyunlarımızla başa çıkamadı ve değerli Beyaz Atlı Prensi'nin onu kurtarmasını sağladı." "Ne oyunları?"

"Ash bizimdi. O bizim üvey kardeşimizdi ve onu istiyorduk. Ama Winston geldi ve dikkatini dağıttı. Onu çaldı. Her şeye sahipti ama istediğimiz tek şeyi almak zorunda kaldı."

Ty'ın gözleri büyür ve ağzı açık kalır. "Bu gerçekten berbat bir durum, dostum."

"Bizi terk edebileceğini düşündü, biz de kalması için elimizden gelen her şeyi yaptık. Onu aşağıladık, her kuruşunu çaldık, fotoğraflarını çektik ve her fırsatta onu sömürdük. Hepsi bir noktayı kanıtlamak içindi."

"Hepinizin deli olduğunu mu?"

Ona sinsi bir gülümseme gösterdim. "O bize aitti." Gülümsemem düşüyor ve içimde öfke titreşiyor. "Ama o da hak iddia etti. Ve Tanrı'dan daha çok parası olduğu için aramızdaki savaşı kazandı. Bununla da yetinmedi. Annemizi, arabalarımızı, geleceğimizi de elimizden almak zorunda kaldı. Neredeyse yürüme yeteneğimizi bile elimizden alıyordu. O zamandan beri ben ve kardeşlerim ona bunu ödetmek için yanıp tutuşuyoruz."

Ty yutkunuyor, eli hafifçe titriyor. Kahveyi tezgâhın üzerine bırakıyor. "Bütün bunları bana Constantine olmama rağmen anlatıyorsun. Söyleyeceğimden korkmuyor musun?"

"Hayır, dostum," diyorum omuz silkerek. "Elin kolun bağlı." "Nasıl yani?"

"Landry'nin kaçmasına yol açan bilgileri bana -tüm niyet ve amaçlar için Morelli'ye- ulaştırmada yardımcı oldunuz. Yanlış tarafa yardım etmen küçük bir hata olarak görülmeyecek ve kolayca affedilmeyecek. Bana güvenin. Kuzenin seni de yok etmek için elinden geleni yapacaktır. Belki bize yaptığı kadar kötü değil ama emin olun, sizi evlatlıktan reddedecek, soyadınızdan dolayı sahip olduğunuz tüm bağlantıları elinizden alacak ve parasının tek bir kuruşuna bile bağlı olmadığınızdan emin olacak."

"Siktir."

"Evet, lanet olsun," diye kabul ediyorum. "Ayrıca, *herhangi birine* ispiyonlarsan, buraya gelirler ve o iki kızı canavar babalarına geri götürürler. Sence affedici bir tip mi yoksa o da senin dangalak kuzenin gibi mi?"

Avucunu yüzünde gezdiriyor, mavi gözleri kararsızlıktan çılgına dönmüş. "Burada mutsuz görünmüyor," diye itiraf ediyor. "Ama sen de pek güvenli biri sayılmazsın. Yani, bu cidden berbat bir durum."

Kahveyi tezgâha koymadan önce uzun bir yudum alıyorum. Gözlerim onunkilere dikildi. Elimi cebime sokarak silahı çıkardım ve kahvemın yanına koydum.

"Herkesi vururum, hem de herkesi" - duraklıyorum, böylece bunun kendisini de kastettiğini anlıyor

"-Landry'yi elinden almaya çalışan. Biz sadece Ash'i istediğimizi sanıyorduk. Landry ile birlikte, onu istediğimizi biliyoruz. Süresiz olarak."

"Ona zarar vermeyeceksin."

"Onun canını yakacağım ama o bundan zevk alacak. İyi türden bir acı." "Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

"Başka seçeneğin yok." Gitmesi için elimle işaret ediyorum. "Gitme vakti *dostum*. Artık kendimi pek misafirperver hissetmiyorum."

Başını sallıyor, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Sonsuza kadar saklanamazsın dostum. Kendin de söyledin. Kuzenim çok güçlü. Seni ve kardeşlerinin suçlarını unuttuğunu sanıyorsan aptalsın. Alexander'la takım oldu bile. Siz üçünüz Croft kızlarıyla aynı anda ortadan kaybolduktan sonra, sence ikiye ikiye bir araya getirmesi ne kadar sürer? Hâlâ sizi izlediğini biliyorsun. Onun yerinde olsaydım, yapardım."

Ben de isterdim.

Tedirginlik geri geldi.

O haklı. Sonsuza dek saklanamayız, gerçi bu kesinlikle benim dileğim. Winston bunun için fazla zeki. "Ne öneriyorsun o zaman?"

"Biliyorsam ne olayım." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek hepsini karıştırıyor. "Halka görünmek için mi? Her şeyin yolunda olduğunu göstermek için mi?"

Sözlerini bir süre düşündükten sonra başımı salladım. "Halka açık bir yer bul. Sparrow'u göndereceğiz.

O da siz ve sizin insanlarınız gibi." "Peki ben tam olarak neye benziyorum?"

"Pahalı bir takım elbise giymiş şımarık bir prens." Ty'a iki parmakla selam veriyorum. "Güle güle, küçük Constantine prensi."

On İkinci Bölüm

Landry

ENDİŞE boğazımı sıkıyor ve her düşünceme bulaşıyor. Ty'ın bu sabah uğradığını ve Scout'un ona her şeyi anlattığını öğrendiğimden beri aklım karmakarışık.

Ya babama söylerse?

Yapmayacağına inanmak zorundayım. Ty benim arkadaşım. Scout tüm planımızı bozup kendini denkleme dahil edene kadar kaçmama yardım edecekti.

Yine de endişeliyim ve duramıyorum.

Eğer akıllı olsaydım, giderdim. Çocuklar uyurken ön kapıdan gizlice çıkar, Della'yı buradan çok çok uzaklara taşırdım.

Sonra ne olacak?

Gördüğüm ilk polis tarafından durdurulup beni eve geri götürmeleri ve ikimizi de tekrar bir canavarın ellerine teslim etmeleri için mi?

Bu düşünce beni ürpertiyor. En azından burada, kendimi kolay hedef gibi hissetsem de, bir şekilde korunuyorum. Mannford üçüzleri şok edici bir şekilde bana takıntılı. Bu doğal ve sağlıklı değil ama yine de babama karşı en büyük ve en güçlü kalkanım.

Scout, Ty ya da babam hakkında hiç endişeli görünmüyor. Sanki bu sabahki hikayesi üzerinde yürüdüğüm zemini sarsmamış gibi bugün gününe devam ediyor. Sparrow durmadan volta atarken Sully'nin endişesi benim içindi.

"Beni çok yoruyorsun," diyor Scout esneyerek. "Otur artık." Sparrow ona kuşkulu bir bakış fırlatıyor. Bu konuda Sparrow'a katılıyorum.

"Neden endişelenmiyorsun?" Sparrow talep ediyor. "Ty buraya geldi. Buraya. Bizim lanet olası dairemize, dostum. Orada oturup bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?"

Scout parmaklarını Heathen'ın kürkünde gezdiriyor. "Sana söylemiştim. Bokun icabına baktım. Siz ikinizin aksine." "Nasıl?" Sully soruyor. "Yöntemleriniz pek de harika değil."

"Etkililer," diyor Scout geniş bir sırıtışla. "Şimdi ülser olmadan önce sakınleş, küçük kardeşim."

"İyi fikir. Ben spor salonuna gidiyorum," diye homurdandı Sparrow. "Biraz stres atmam lazım."

Bakışları bir an üzerimde kalıyor ve sonra egzersiz kıyafetlerini giymek için ayrılıyor. Sully yanıma sokulup bir kolunu omuzlarıma attı.

"İyi misin?" Sully başımın yanını öperek soruyor.

Onun rahatlatıcı kollarında erimekten kendimi alamıyorum. Sparrow birkaç dakika sonra yanımdan geçip gidiyor ve kardeşine buz gibi bir bakış attıktan sonra daireden çıkıyor. Scout onun dramatik çıkışına gülüyor ve Della'ya mutfakta ona yardım etmesini işaret ediyor.

Elini tutup topallayarak uzaklaşırken, ona karşı gösterdiği nezaketi ne kadar takdir ettiğimi düşünmeden edemiyorum. Nedeni ne olursa olsun, bugün kendini onun yanına yapıştırmış. Birbirleriyle iletişim kurmaya çalışmıyorlar, bunun yerine bunu sırtarak ve gülümseyerek yapıyorlar. Sanki birbirlerini anlıyorlarmış gibi. Ty'la ilgili bu yeni ifşaattan dolayı stresli olmasaydım, Della'nın Scout gibi birini kocaman bir oyuncak ayaıya dönüştürebilmesini çok sevimli bulurdum.

"Sakinleşmen gerek," diyor Sully. "Çok gerginsin."

Tabii ki rahatlayamam. O kadar basit değil.

"Hadi," diye mırıldanıyor. "Akşam yemeği hazır olana kadar odamda film ya da başka bir şey izleriz."

Della şimdi küçük bir kuş gibi tezgahın üzerine tünemiş, Scout buzdolabından bir şeyler çıkarırken onu dikkatle izliyor. Ona el sallıyorum ve Sully'nin beni odasına götürmesine izin veriyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyor.

Heyecan, bütün gün yaşadığım huzursuzluk hissini kovuyor.

"Sparrow gidiyor ve sen beni şimdi mi becereceksin?" Yüzümdeki alaycı sırıtışı engelleyemeyerek soruyorum. "Film izleme kisvesi altında beni buraya getirmen çok hoş."

Gözlerini deviriyor. "Niyetim asıldı, sizi temin ederim, ama eski usul rahatlamak istiyorsanız, hizmet etmekten mutluluk duyarım."

"Eski usul nedir?"

Kokusu burun deliklerimi istila edene ve katı vücudu benimkinin üzerinde belirene kadar bana doğru yürüyor. Ağzı kulağımı buluyor ve kabaca içini yalayarak ciyaklamama neden oluyor. "Dilimle" derken sıcak nefesi ıslak etimi gıdıklıyor.

"Dilin mi?"

"Seninle işim bittiğinde endişelenmek bir yana, doğru düzgün düşünemeyeceksin bile."

"Sevişmek istemiyor musun?" şaşkınlıkla sordum. "Sadece amcık mı yemek istiyorsun?"

"Ağzımı sana değdirmeme izin verdiğinden beri balını bir kez daha tatmak için can atıyorum tatlım.

Aceleye geldi ve istediğimi yapamadım." Oh. Vay canına. Adam ciddi.

"Sen..." Yanaklarım yanıyor. "Banyodaki o zaman benim..." Gözleri ateşli bir şehvetle yanıyor. "Hâlâ mı?"

"Hala."

"Bu piçler bir kızı nasıl memnun edeceklerini bilmiyorlar." Dudakları çapkın bir gülümsemeyle kalktı. "Pantolonunu çıkar. Kalçalarının arasına girmek istiyorum, Landry."

Sözleri karşısında biraz eriyorum. Bana bunu yapmak istediğini bilmek heyecan verici. "Sully..."

Elleri kotumun düğmesini buluyor ve açıyor. "Adımı söylemen hoşuma gidiyor." Bu adamlar ve ben onların isimlerini söylüyoruz.

"Sully," diye nefes alıyorum ve parmaklarımı dağınık siyah saçlarında gezdiriyorum. "Gerginim."

Ruhumu parçalayan bir öpücük için ağzımı yakalıyor. Dilini nasıl oynattığını ve benimkinin üzerinde nasıl kaydırđığını fark ediyorum, muhtemelen aynı numaraları amımda da kullanacağının farkındayım. Kot pantolonumu kalçalarımın altına iterken nefesim kesiliyor. Öpüşmemize ara verip külotumu da aşağı itiyor.

"Çıplak olmanı ve yüzüme oturmanı istiyorum, tatlım." Bana göz kırpmıyor. "Seni çok pis bir hale getireceğim."

Ateş omurgamdan aşağı yanıyor, çekirdeğime yerleşiyor. Ağrıyan bir ihtiyaç beni ele geçiriyor. Kıyafetlerimi yeterince hızlı çıkaramıyorum. O da soyunuyor ve bana mükemmel, yontulmuş vücudunun muhteşem görüntüsünü veriyor.

Kardeşlerinde dövme varken, Sully dövmesiz.

Döndüğünde gümüş bir parıltı parlıyor, siki bana doğru uzanıyor. Siki bir piercing var. Gümüş halka siki başını taçlandırıyor. Ucundan akan sperm beni çağırıyor. Karşılık vermemi isteyip istemeyeceğini merak ederek dudaklarımı yalıyorum.

Yatağa tırmanıyor, kık kasları esniyor. Sırt üstü yatıp bir yumruğuyla aletini pompaladıktan sonra diğer eliyle parmağını kıvrarak yaklaşma hareketi yapıyor. Diline umutsuzca ihtiyaç duyduğum için ona itaat ediyorum ve güçlü, çıplak vücudunun üzerinde sürünüyorum.

"Dizlerimin üzerinde mi?" Soruyorum, sesim zar zor duyuluyor.

"Hayır, tatlım. Yatak başlığına tutunmanı ve yüzümün üzerine çömelmeni istiyorum. Ayaklarını başımın iki yanına koy. Amının açık olmasını ve her tarafıma damlamasını istiyorum. Seni her yerinden yemek istiyorum."

Sözleri karşısında ürperdim. "Tamam."

Ona böylesine mahrem bir yerimi göstermek garip geliyor ama gözleri beni sanki gördüğü en güzel şeymişim gibi içine çekiyor. Bu garip pozisyonu almak beni cesaretlendiriyor.

Kıçımın yanaklarını tutup sıkıyor. "O güzel amcığınızı buraya getir. Seni düşünemeyecek hale gelene kadar yalamak istiyorum."

Yatak başlığını sıkıca kavrayıp vücudumu onun ağzına doğru eğmek zorunda kalıyorum. Nefesi hassas tenime karşı sıcak. Bu beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor. Yukarı kalkıp amıma tatlı bir öpücük konduruyor ve sonra alt dudaklarımdan birini o kadar da tatlı olmayan bir şekilde ısıyor. Ben tepki veremedim dili düzleşiyor ve yarığım boyunca klitorisime kadar yalıyor. Tüm vücudum zevkten titriyor.

"Siktir, kadın," diye homurdanıyor. "Tadın çok güzel. Bunu bütün gün yapabilir ve mükemmel bir şekilde memnun olabilirim."

Yüzünün bütün gün amıma gömülü olması fikri gülünç. Aynı zamanda ateşli. Çok ateşli.

Deliğimi emiyor, sanki uyarılmışlığıma kaynağından içmeye çalışıyor. O kadar tuhaf ama harika ki, bir an için nerede olduğumu unutuyorum. Önemli olan tek şey kalçalarımın arasındaki sıcak ağız. Hırlıyor -o kadar vahşi ve aç ki- ve sonra dilini içime sokuyor. Çok pis ve yanlış ama bayılıyorum.

Daha önceki emirlerini test ederek zıplıyorum, dili beni tam anlamıyla beceriyor. Ne kadar harika hissettirdiğiyle neredeyse bayılıyordum. Klitorisimi hararetle yalamak için dilini geri çekiyor. Çabaları beni o kadar kötü titretiyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Oh, Tanrım," diye inledim. "Sully. Aman Tanrım."

Klitorisimi emiyor ve sonra açıklığıma dillemeye geri dönüyor, sorumlu olduğu uyarılmanın daha fazlasını alıştırıyor.

"Bu amcığı her yerimde istiyorum," diye gürlüyor ve sonra dilini o kadar derine itiyor ki yıldızları görüyorum. Parmakları kıçımı ısıyor, beni hareket etmeye zorluyor. Sadece hareket etmemi değil. Öğütmemi. Yüzüne sürtünmemi istiyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Çıkardığı erotik höpürdetme sesleri baş döndürücü. Burnu klitorisime bastırıyor ve beni içeriden bir canavar gibi yalarken dişleri hassas etime bastırıyor.

"Durma," diye yalvarıyorum. "Oh Tanrım."

Amımı emiyor, dili içimdeki hassas yumrunun üzerinde geziniyor. Bu delicesine harika. Beyaz-sıcak mutluluk üzerimde patlıyor ve şok içinde haykırıyorum, orgazmım beni aniden ele geçiriyor. Zevkimin yüzüne sızdığını ve kalçalarıma bulaştığını hissedebiliyorum. Tüm vücudum çökme

ihhtiyacıyla titriyor. Vücudumdan çekiliyor ve sonra beni çok kolay bir şekilde vücudundan aşağı indiriyor.

Aletin üzerine doğru kayıyorum, vücudum onu isteyerek davet ediyor. Deliciliği, yalayarak hayata döndürdüğü zonklayan parçamla alay ediyor. Tek yapabildiğim yüzüne sürdüğüm gibi sikine de sürmek. Göğüs ucumdan tutup beni yüzüne doğru sürüklüyor. Tükürükten ve orgazmımdan sıırıslıklam olmuştu. Onun üzerinde aldığım tadı seviyorum. Öpüşmemiz çılgınca ve aç bir hal alıyor.

Serbest kaldığını inleyerek söylemesi uzun sürmedi. Bu karşılaşmadan dolayı çok ıslak ve kayganım, sulu sesler o kadar yüksek yankılanıyor ki binadaki herkesten şikayet alacağımıza eminim.

Sonunda aleti zonklamayı bırakıyor, salgısının her damlasını boşalttıktan çok sonra. Üzerine yığılıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum. Vücudumdaki her kas yanıyor ama lezzetli bir şekilde.

Bir bulutun üzerinde süzülüyorum.

Mutlu düşünceler içinde sürüklenip duruyorum. Bu çok güzel. Gerçekten güzel.

Yatakta birbirimize tutunmuş bir şekilde kalıyoruz, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Sparrow hâlâ spor salonunda olmalı çünkü sesini duymuyorum. Scout'un hala mutfakta gürültü yaptığını duyuyorum.

"Ty bizi bulabilseydi..." Bu düşüncemi tamamlayamadan mırıldandım.

"Hey," diye mırıldandı Sully, bana daha sıkı sarılarak. "Scout'u takip etmiş ama kimseye söylememiş. Ayrıca, bizimkiyle aynı olmayan amcamızın adıyla bir dairede kalıyoruz. Bizi bulmak kolay olmayacak."

"Ben ve kardeşlerin arasındaki bu şey doğru değil."

Gülüyor. "Ben ve kardeşlerim söz konusu olduğunda hiçbir şey doğru değildir. Biraz boktan olsa da kimin umurunda. İyi hissettiriyor."

Öyle.

Biraz fazla iyi hissettiriyor.

"Ben gelmiş geçmiş en kötü esirim," diyorum gülümseyerek. "Beni esir alanlarla yattım." "Stockholm sendromu. Bu senin suçun değil. Bize aşık olman için seni biz ikna ettik." "Ben size aşık değilim çocuklar."

"Yalancı."

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, beni sakinleştirip rahatlatıyor. Kollarında saatlerce hayal kurabilirim, konuşabilirim, dokunabilirim, öpebilirim. Sanki gerçek hayatımdan bir süreliğine uzaklaşmış ve fantastik bir hayatta oynuyormuşum gibi.

"Ya sizi bağlarsa?" Konudan uzak duramayarak soruyorum. "O zaman ne olacak?"

"Bence bir tamponumuz olacak," diye beni temin ediyor Sully. "Mannford'lar olabiliriz ama Morelli şemsiyesi altındayız. Winston bizi yok ettiğinde Morelli kanımızdan haberimiz yoktu. Şimdi bizimle uğraşması aptallık olur. Morelli'lerin Constantine'ler hakkında tonlarca pisliği var. İsimlerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaklardır."

Onun sözleriyle kendimi biraz rahatlamış hissetmem gerektiğini biliyorum ama hissetmiyorum. Constantine'lerin üçüzlerin peşine düşmeyecek olması, babamın da düşmeyeceği anlamına gelmiyor. Babam kendi çocuklarını dövüyor.

-Ve daha da kötüsü. Beni esir alıp sevgiliye dönüştürenler söz konusu olduğunda halka açık bir kırbaçlamadan büyük zevk alırdı.

şimdilik güvendeyim.

Sonsuza kadar söz verilmemiş olsa bile, yapabiliyorken tadını çıkaracağım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Serçe

Seksen birinci kattaki geniş çatı katında bir yerlerden gelen zarif piyano sesi ve bu partiye geldiğimde içtiğim bir kadeh şampanya, kararsız kalbimi sakinleştirmeye yetmiyor. Scout'un deyimiyle "Sparrow Mannford olarak görünmek" için dirsek çürüten bir şehir politikacısının gösterişli evinde olmaksızın kelimenin tam anlamıyla herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim.

Görünüşü siktir et.

Evde olmak istiyorum. Landry ile. Kendini bana, bize teslim ederken onu izlemek. Scout'un onu becermesini izlemek heyecan vericiydi. Hoşuma gitmişti. Hem de çok. Kardeşimin aletini görmekten hoşlandığımdan değil. Sadece Landry'nin duygularıyla savaşmasını ve her sinir ucundan geçen hisleri izlemeyi seviyorum. Kendini maruz bıraktığı zihinsel işkenceyi seviyorum. Gizliden gizliye bizi istiyor ama bundan nefret ediyor.

O bize ait.

Hepimize.

Landry bizi istediğini itiraf etti. Birlikte. Bu itirafı test etmek için sabırsızlanıyorum. Bununla ne kadar mücadele ettiğini ya da kendini özgürce teslim edip etmediğini görmek için. Dönüşümü görmek için can atıyorum. Bunun bir parçası olmak için. Üzerimizde sahip olduğunu iddia ettiği kontrolü kaybetmesini izlemek için.

Bu lanet partide olmak, evde ne yaptıklarını merak etmek beni deli ediyor. Bensiz.

Hayal ettiğim her durum onun çıplak olması ve kardeşlerim tarafından takip edilmesini içeriyor.

Kıskandım.

Ve lanet olası azgın.

Üçümüzün de onu almasına izin verecek. Ne zaman ve nasıl gelişeceğinden emin değilim ama bunun doğru olduğunu biliyorum. Röntgenciliğimden zevk aldığında bunu gözlerinde gördüm. Landry'nin kafası da bizim kadar karışık.

Bu yüzden bu gece başarılı olmak zorundayım. İzleyenlerin dikkatini dağıtmalı ve Mannford üçüzleri söz konusu olduğunda hiçbir şeyin ters gitmediğini düşünmelerini sağlamalıyım. Bu partiye katılanları her şeyin olağan olduğuna ne kadar çabuk ikna edersem, Landry'yi o kadar çabuk benimle ve kardeşlerimle yatağa sürükleyebilirim.

Smokin pantolonumun içinde sikim kalınlaşıyor. Zaten dar olduğu için çok rahatsız ediyor. Toplu taşıma, haberler ya da Sully'nin beyzbol şapkası koleksiyonu gibi seksi olmayan şeyleri düşünmek için bir saniye ayırıyorum.

Bu yemekli partide kasıklarım tutulmuş halde olduğuma inanamıyorum.

Parti New York'un en iyileriyle dolu, bu da en az bir Constantine'le karşılaşmamın kaçınılmaz olduğu anlamına geliyor. Scout'un kafasına ilk tohumu eken ve bana bu partinin detaylarını veren

kişi bir Constantine'di.

O heriften nefret ediyorum, Ty.

Winston'a yaptığım gibi "onu uykusunda öldürmek istiyorum" tarzında değil. Sadece sinirime dokunuyor. Landry'ye yardım etmek için gösterdiği çaresizlik beni rahatsız ediyor. Sanki onun mutluluğunda söz sahibiymiş gibi.

Ty, bu sabah Scout'a söylediğine göre, Ford Mann'ı araştıracakları ve sahte bir kimlik olduğunu ortaya çıkaracakları konusunda paranoyak. Eğer saklanıyorsak, işler hızla kötüye gidecek çünkü Winston yokluğumuzu hemen fark edecek ve arkadaşı Alexander'la işbirliği yapacak. Sonra da kızları elimizden almak için kapımıza dayanırlar. Ty haklı. Bu havalı partide görünerek dikkatleri dağıtacağız. Ford Mann ile Mannford üçüzleri arasında bağlantı kurmayı düşünen biri varsa, benim varlığımla şaşkına dönecek.

Söz konusu ezik beni görünce doğruldu. Yanıma gelip benimle konuşmak istediğini söyleyebilirim ama ihtiyacı olan son şey bir Mannford üçüzüyle görülmek. Eğer bu kuzenine ulaşırsa, Ty'ın işi biter. Landry'nin kaçıışıyla ilgimizin daha kolay anlaşılacağından bahsetmiyorum bile.

Ona bunu aldığımı ve endişelenmemesini belirten hafif bir baş selamı vererek bara doğru ilerliyorum. Şık kırmızı elbiseli bir kadın bana cilveli bir sırıtış fırlatıyor. Benim için hiçbir şey yapmıyor. Tek yaptığı Landry'yi istememe neden olmak.

Kahretsin, o mükemmel.

Tam bir kaltak ama çok mükemmel.

Geçmişte kızlardan gerçekten hoşlanmıştım. Ama hiç böyle olmamıştı. Her gün, her saniye onları düşündüğüm hiç olmadı. Landry'yi fethetmek istemiyorum. Sadece onu istiyorum. Yatağında, dairemde, hayatımda. Onu paylaşmak zorunda olduğum gerçeği beni delirtiyor. Yine de alternatifinden iyidir. Onu tamamen kaybetmektense aptal kardeşlerimle paylaşmayı tercih ederim.

Çok korkağım.

Sonunda Sully'yi ve onun her zaman "mükemmel erkek arkadaş" olduğunu anladım. Landry ile, onu memnun etmek ve güldürmek istiyorum. Onunla sözlü olarak tartışmak ama sonra onu unutulana kadar becerirken çılgılık atmasını sağlamak istiyorum. Ona sarılmak, öpmek ve küçük tatlı bir kedi yavrusu gibi sevmek istiyorum.

Stiffy geri

döndü. Hay

sikeyim.

"Merhaba," diye mırıldanıyor kırmızı elbiseli kadın, öne doğru eğilerek göğüslerinin hareketten sallanmasına neden oluyor. "Seni daha önce buralarda görmemişim."

"Hmph."

Gerçekten pürüzsüz, pislik.

Yılmıyor, sırıtıyor. "Birileri huysuz. Ben Stasia. Kendimi biraz gün ışığı olarak görmeyi severim. İyi anlaşabiliriz gibi görünüyor."

Fazla mükemmel gülümsemesindeki bir şey dişlerimi geriyor. Tam olarak arkadaşça davranmıyorum ama o yine de ısrarcı. Seksi olduğumu biliyorum ama lanet olsun. Çok çabalıyor gibi kokuyor.

Tüylerim diken diken oldu. Normalde, kendini neredeyse bana doğru atan muhteşem bir kadınla hemen flört ederdim. Ama artık yapmıyorum. Özellikle de Landry evdeyken, belki tam olarak beni beklemiyor ama oradayken.

Barmene içkimi sipariş etmek için dönmeden önce Stasia'ya hızlı bir gülümseme veriyorum. Bana başıyla bir selam veriyor ve sonra içkimi hazırlamaya başlıyor. Stasia yanıma sokulurken tatlı gül kokuları havaya yayılıyor. Çıplak kolu smokin ceketime sürtünüyor. Ondan uzaklaşmak istiyorum ama bir şey beni kalmaya zorluyor. Onun bakış açısının ne olduğunu merak ediyorum.

Barmene, "O ne içiyorsa ben de ondan alacağım," der. "O da ödüyor."

Bana bakıyor, daha geniş sırtıyor ve uzun kirpiklerini kırıştırıyor.

"Vazgeçmiyorsun, değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak homurdanıyorum.

"Asla. Kemiği olan bir köpek gibiyim." Gülümsemesi sanki bir şeyi ele vermiş gibi kısa bir süreliğine duraksıyor. "Peki, senin adın ne?"

"Serçe. Sparrow Mannford."

Sanki bu cevabı beklemiyormuş gibi kaşları hafifçe çatıldı. Bu beni ondan daha da şüphelendiriyor. Hedef alındığımı hissetmeye başladım. Sanki beni zaten tanıyor.

"Serçe," diye papağan gibi ötüyor. "Ne ilginç bir isim. Arkasında bir hikaye var mı?" Daha fazla kimlik avı.

"Hayır. Annem sadece beğendi."

Detaylandırmamı bekliyor.

Açıklamadım. "Peki, hiç kardeşin var mı?"

Yine garip sorular. Barmen içkilerimizi bıraktı. Sorusuna cevap vermeden önce yemek borumu yakan sağlıklı bir yudum alıyorum.

"İki kardeşiz. Biz üçüzüz."

"Üçüzler mi? Ne kadar ilginç!" Alt dudağını ısıyor. "Hiç birlikte oynadınız mı? Ya da insanları kandırmaya çalışır mısınız?"

"Çocukken biz de kendi payımıza düşen numaraları yaptık." "Peki ya şimdi?"

"Bunun için biraz fazla yaşıyoruz, sence de öyle değil mi?" İçkimden bir yudum daha alıyorum. "Sen ne yapıyorsun?"

İş için mi yoksa aile görevi için mi buradasınız?"

"İş." Beni bir kez daha süzmeden önce kalabalığa bakıyor. Parmağı papyonumla oynuyor. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Beni çok az tanıyorsun."

"Henüz," diye mırıldanıyor. "Seni tanımak istiyorum."

Dudaklarımı yalamak için bir gösteri yaparak göğüs dekoltesine bakıyorum. Serbest elimle kaburgalarını avuçluyor ve başparmağımı göğsünün alt tarafında gezdiriyorum. Şakacı bir şekilde kıkırdıyor, geri çekiliyor ve kıpkırmızı kızarıyor.

Çok geç, Stasia.

Lanet teli hissettim.

Tuzağa düşürülüyorum. Bunu Ty mı yaptı? Ona bakarak ipucu arıyorum. Kapının yanındaki bir adama gözlerini dikmiş bakıyor. Ty beni izlediğimi fark ediyor ve gözleriyle adamı işaret ediyor.

Polis, ağzından kaçırıyor.

Bunu anlamak için duymama gerek yok. Eğer beni bir polis hakkında uyarıyorsa, o zaman birden fazla polis olduğunu bilmiyordur. Özellikle bu polis onu evime götürmem için çok uğraşüyor, bu da en azından ilişkimiz olabileceğinden şüphelendikleri anlamına geliyor. Ama önceki konuşmasına bakılırsa, sanırım Ford Mann olduğumu söylememi bekliyordu. Gerçek adımlı söyleyerek ve flörtöz yaklaşımlarına boyun eğmeyerek onu atlattım.

Bu partiye katılacağımı bilmeleri mümkün olmadığına göre, bu benim sadece bir bonus olduğum anlamına geliyor.

Şanslı bir mola. Çünkü Mannford'un ünü gittiğimiz her yerde peşimizden geliyor.

Ty'ın peşindeler mi? Yoksa bu şüpheliler için bir sığır çağrısı mı?

"Ee, ne diyorsun?" diye soruyor, yaklaşıyor ama çok da yaklaşıyor. "Buradan çıkıp senin evine gitmek ister misin?"

Ya ona soğuk davranacağım ve peşinde olduğumu anlayacak ya da ona ayak uyduracağım. Uzanıp parmağımı çene çizgisinde gezdiriyorum, dudaklarımın şehvetli bir gülümsemeye dönüşmesine izin veriyorum ve yüzü yeniden kızarıyor. Acaba şüphelisinin onu tahrik ettiğini bilmek bu gizli polisi delirtiyor mu?

"Evet bebeğim, hadi gidelim buradan." Elimi bırakıyorum ve bakışlarımı, elbisesiyle aynı kızıla boyanmış dudaklarında gezdiriyorum. "Turumu tamamlamam gerekiyor, sonra gidebilirim. Neden önden gidip bir başlangıç yapmıyorsun? Şoförüm seni gece için ayırttığım otele götürecektir. Orada beni bekle. Çıplak olarak."

Sanki aradığı cevap bu değilmiş gibi biraz sönüyor. "Yalnız mı?"

"Ne? Kardeşlerimin de orada olmasını mı istiyordun?" Ona kurt gibi sırtıyıyorum. "Zaman zaman eşyalarımızı paylaştığımız biliniyor, bu yüzden bunu kesinlikle ayarlayabilirim."

"Kulağa bir patlama gibi geliyor." Zoraki bir gülümseme daha. "Yine de kendi aracımı bulabilirim. Bana adresi söyleyin yeter."

"Dört Mevsim. Hemen arkanızdayım. Oraya vardığında, resepsiyondan Mannford odasını iste. Senin için bir anahtar kartları olacak. Bize şampanya söyle, yakında görüşürüz güzelim."

İçkisinin geri kalanını içiyor, yanağına bir öpücük konduruyor ve sonra çekip gidiyor. Kadın güzel ama Landry ile kıyaslanamaz bile. Landry güzel bir paketten daha fazlası. O her şeydir.

Ty'nin bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor ve gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Tamam, belki de gerçekten Landry'ye ve dolayısıyla bize yardım etmek istiyordur. İçkimi bitiriyorum ve polis Stasia'nın gittiği yönün tersine doğru gidiyorum. Buradan defolup gidiyorum. Görevimi yaptım, polisleri atlattım ve kız arkadaşıma geri dönmem gerekiyor. Kaçışıma o kadar odaklanmışım ki, karşılaştığım adamı zar zor fark ediyorum.

"Affedersiniz," diyoruz ikimiz de aynı anda. Ve sonra gözlerimiz buluştu.

Göz hizasındayım, gezegendeki en soğuk mavi gözlere bakıyorum. Zalim, acımasız, sinsî. Winston Constantine ile yüz yüze gelmeyeli yıllar oldu. İlk fark ettiğim şey yaşlandığı. Hâlâ güç ve kuvvet saçıyor olsa da, cüsse olarak ondan üstünüm. Omuzlarım daha geniş ve pazularım smokin ceketimin dikişini yırtmakla tehdit ediyor. Benim tarafımda gençlik ve kaslar var. Onun tek sahip olduğu şey parası.

Yumruğumu onun göz kamaştırıcı beyaz kaplamalarına vurma dürtüsü karşı konulmaz. İçimde sıcak bir öfke yanıyor ve ellerim sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor. Bunu yapabilirim - kıcımlı düzleştirerek tatmin olabilirim. Eğer şanslıysam, yaşlı moruğu nalları diktirecek kadar sert vurabilirim.

Sonra ne olacak?

Landry ve kardeşlerimin kesinlikle giremeyeceği bir hapishaneye mi gönderileyim? Bu etkinliklere Scout'la değil de benim katılmamın bir sebebi var.

"Constantine," diyorum, ses tonum soğuk ve öfke seviyem hakkında hiçbir şey belli etmiyor. "Seninle burada tanışmak ne güzel."

Burun delikleri, bana karşı olan hislerinin küçük bir işareti olarak alevleniyor. "Edward Jefferson genellikle seçkin partilerine farelerin girmesine izin vermez. Özellikle de Mannford farelerini."

"Ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, istediğimiz her yere girebilme yeteneğine sahibiz. Yozlaşmış bir politikacının yalakalık partisine bile."

Bir adım daha yaklaşıyor. "Karım geçen hafta sizden birini gördüğünü söylüyor. Onu yine mi takip ediyorsun? En son işlerime burnunu soktuğunda neler olduğunu hepimiz biliyoruz."

Geri adım atmadım, omuzlarımı dikleştirdim ve ona doğru eğildim. "Artık çocuk değiliz, dostum. Tehditlerinin bir anlamı yok. Ash'in sadece bir şeyler

gördüğüne eminim." "Karımın adını ağzına alma."

Gözlerinde parlayan şiddet bana büyük keyif veriyor. Sakin, yıkılmaz bir adamın bu kadar kolay kaybetmesini izlemek bana bir güç hissi veriyor. Sanki, sadece belki, daha eşit bir oyun alanındaymışız gibi.

"Görüşürüz, Constantine."

Pazumu tutarak gitmemi engelledi. "Uslu dur."

Kolumu tuttuğu yerden çekerek ona dudak büktüm. "Uslu durmak mı?" Homurdanıyorum. "Biz artık dalga geçebileceğin gençler değiliz. Ben ve kardeşlerim seninle ya da kuzenlerimizle aynı kurallara uymuyoruz. Canımız ne isterse onu yaparız."

Winston dudaklarını sert bir çizgi halinde birbirine bastırıyor. Burun deliklerinin genişlemesinden daha fazlasını söylemek istediğini, ama riskleri hesapladığını anlıyorum. Haklı olduğumu biliyor. Beni kışkırtmaya devam ederse, misilleme yapacağım. Aralarındaki anlaşmanın bir parçası değiliz ve bunu bilmesi en iyisi, çünkü gözümü korkutamayacak.

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döner.

Daha rahat nefes alamıyorum. Hâlâ peşinden gidip kafasını kırmak istiyorum. Ama onu korkuttuğumu bilmek yeterli olacak.

Bölüm On Dört

Landry

DELIRIYORUM.

Zihnim bir düşünce karmaşası içinde, hepsi de üçüzlere geri dönüyor. Derimin altına girmişler. O kadar derine gömüldüler ki, onları çıkarmak için hiç umudum yok.

İstemiyorum.

Hayır, istediğim şey karmaşık.

Yoksa öyle mi?

Belki de düşündüğümden çok daha basittir. Kendime karşı dürüst olursam, bulanıklık kayboluyor ve bir şey netleşiyor.

Onları istiyorum.

Üçünü de.

Sparrow bana bunu itiraf ettirdi, ama bu onun için sadece sapıkça bir an mıydı? Gerçekten benimle ve kardeşleriyle soyunmak istiyor mu?

Böyle bir karşılaşmanın nasıl olacağını, hatta nasıl başlatılacağını hayal bile edemiyorum. Kontrolün bende olduğunu sanıyor olabilirim ama çaresizce etrafımda dönüyor, bir rehber ihtiyacı duyuyorum.

Üçü akraba olan dört kişi arasındaki bu tür bir cinsel bağın bir rehberi var mıdır? Bilinmez ve tamamen yabancı hissettiriyor. Uzayda süzülme, dünyanın güvenliğinden gittikçe uzaklaşmak, kara deliklerinin boşluğuna çekilmek gibi.

Onlarla birlikte olmak

istiyorum. Bu gece.

Bunu gerçekleştireceğim. Kendimi sorgulamayacağım ya da bunun beni ne tür bir insan yaptığı konusunda kendimi suçlu hissetmeyeceğim. Hayatımda bir kez olsun, sadece iyi ve mutlu hissetmek istiyorum. Bu üç adam etrafımda dönüp duruyor, yörüngeme girmişler.

Kolay olurdu, değil mi? Şu anda kanepede ikisiyle birlikte rahat bir sessizlik içinde uzanmak kadar kolay. Sully kucağını başım için yastık olarak kullanmama izin veriyor ve ben de ayaklarımı Sparrow'un kucağına koyuyorum. Scout biraz önce Sully'nin odasında Della'yla film izlemek ve onu uyutmak için ayrıldı ama ona bir kez seslensem hemen burada olurdu.

Söyle onlara, hayır, talep et.

"Haber var mı?" Kanepenin ucunda kaşlarını çatmış telefonuna bakan

Sparrow'a soruyorum. Sormak istediğim soru bu değildi.

Neden bir kez olsun cesur olamıyorum?

Sparrow bana bakıyor ve başını sallıyor. "Hâlâ arıyorlar. Ellerindeki ipuçları konusunda ağzı sıkı davranıyorlar." Ayağımı sıkıyor ve sonra masaj yapmaya başlıyor. "Ama endişelenme. Scout'un

Birkaç tanıdığı bugün New Jersey'de polise isimsiz ihbarda bulunarak bir kadın ve çocuğu sokakta yürürken gördüklerini söyledi. Polis bu ipuçlarını takip etmekle o kadar meşgul olacak ki bizim yönümüze bile bakamayacak. Her zaman onlardan iki adım önde olduğumuzdan emin olacağız."

"Sonsuza kadar burada saklanamam," diye geveledim.

Sparrow alay ediyor. "Kim demiş?"

"Bu sürdürülebilir değil. Eninde sonunda Della'nın okula gitmesi gerekecek. Bir noktada evden ayrılmak isteyeceğiz." İçimi çekiyorum ve ayağımı kucağından çekmeye çalışıyorum ama Sparrow bileğimi sıkıca kavrayarak beni durduruyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdanıyor. "Asla."

Bu adamlar bazen gerçekten de sahiplenici hıyarlar oluyor. Başımı eğerek Sully'ye bakıyorum ve bana karşı biraz sempati duymasını bekliyorum. Onun yerine, parmaklarını saçlarımda gezdirirken kardeşininkine benzer inatçı bir ifadeyle beni izliyor.

"İyi, ama en azından beni eğlendir," diye mırıldanıyorum, ne istediğimi söyleyecek cesareti bulmaya çalışıyorum.

Kontrolün sizde olduğunu söylediniz, o halde kontrolü ele alın.

Hava gerginlikle çatırdıyor. Belli ki onlar da aynı şeyi düşünüyorlar, ki benim düşündüğüm de neredeyse aynı, çünkü ortalık sessizleşiyor ve ikisinin de dikkati artık sadece benim üzerimde.

"Bunu yapmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

"O mu?" Sully aptalca yakışıklı yüzünde bir sırıtışla alay ediyor. "Siz. Üçünüz birden. Birlikte."

Sully'nin şakacılığı kayboluyor ve kara gözlerinde açgözlü bir parıltı beliriyor. "Çünkü sen bizimsin." Onların.

Kulağa çok hoş geliyor. Çok basit. Çok kolay, eğlenceli ve mükemmel. Bunu istiyorum. Onları istiyorum.

"Aynen öyle," diye homurdanıyor Sparrow. "Söyle. İstedğin şey için yalvar."

Kızmış gibi yaparak onu tekmelemeye çalışıyorum. "Yalvarmayacağım. Talep ediyorum-"

Cesur sözlerim kapının sertçe çalınmasıyla kesildi. Dondum kaldım, dehşet beni iliklerime kadar ürpertti ve tüm arzularımı kovdu. Scout elinde bir silahla Sully'nin yatak odasından koridora fırlayıp oturma odasına girdiğinde Sparrow kanepeden uçtu. Doğrudum ve neredeyse Sully'nin kucağına tırmanacaktım.

Beni almasına izin verme.

Kelimeleri söylemek için ağzımı açamıyorum. Bana sıkıca sarılıyor, kolları beni demir gibi kavlıyor. Eğer beni tutuşu bir şey ifade ediyorsa, savaşmadan gitmeme izin vermeyeceğini söyleyebilirim.

Sparrow kapıya doğru yürür ve gözetleme deliğinden bakar. "Lanet olsun." "Kim o?" Scout talep eder.

Sparrow yoldan çekilir ve Scout'un onun yerini almasına izin verir. Scout'un vücudundaki gerginlik gevşer.

Kapının kilidini açmadan önce silahı cebine sokuyor.

Ty mı?

Kalbim arkadaşımı görme ihtimaliyle mutlu bir sıçrama yapıyor. Ama kapı açıldığında, orada duran Ty değildi.

Bu adam korkunç.

Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, heybetli bir duruş. Onu bir canavara benzetirdim. Her nasılsa üçüzlerden daha vahşi ve tehlikeli. Görünüşte sakın olmasına rağmen yine de beni çok korkutuyor. Sully'nin kollarında titriyorum.

Hafif bir hareket dikkatini çekiyor. Avını izleyen bir hayvan gibi, adamın karanlık gözleri bana doğru kayıyor. Yüzündeki şaşkınlık, öfke ve kızgınlık karışımı korkunç ifadenin altında soluyorum.

Bu adamı tanımıyorum.

Babamın adamlarından biri değil ama yine de beni tanıyormuş gibi bakıyor. Sanki onun için bir zahmetmişim gibi. "Leo," diyor Scout sesindeki sahte neşeyle. "Bu ne sürpriz kuzen. Ben bile Nerede yaşadığınızı bildiğinizi düşünmek bir yana, ziyarete gelecek kadar bile umursamadınız."

Bu kötü bir şey. Öyle olmalı. Scout kimsenin nerede olduğumuzu bilmediğini söylüyor ama bu ortaya çıkan ikinci kişi.

"Daha önce birlikte iş yapmamışız gibi davranma." Leo kaşlarını çatarak Scout'a bakar.

"Elbette umurumda." Sesi kuru. Neredeyse alaycı.

"Hayır, yok. Bizimle işiniz biter bitmez bizi bıraktınız. Aylardır sizden haber alamıyoruz."

"Ben başka şeylere geçtim. Üçünüz de öyle."

"Evet. Şu halimize bak." Scout sırtıyor, ifadesindeki karanlık, neşeli olma çabasına ihanet ediyor. "Cidden," diye araya giriyor Sparrow. "Bizi nasıl buldun?"

Leo, sanki Sparrow eşit derecede iri değilmiş gibi ona bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Şehrin her yerinde adamlarım var ve babam burayı gizli tutmak için pek çaba sarf etmedi. Parasıyla ne yaptığı umurumda değil. Üç hain kuzenimin bir kadın ve bir çocuğu kaçırdığına dair haberler çıkarsa umurumda olur.

"O bizim," diye bağıyor Scout, aynı anda Sully de "Onu biz kaçırmadık," diyor.

Bu sözlerle birlikte Leo'nun delici bakışları tekrar üzerime döndü. Dağınık saçlarımdan makyajsız halime ve taytımın üzerine giydiğim Sully'nin kapüşonuna kadar her ayrıntıyı inceliyor. Sully'ye nasıl yapıştığımı görmemesine imkân yok.

"Sen Croft'un kızıydın," diyor Leo, sesi daha yumuşak. "Alexander'ın kızı."

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Ve buraya kendi özgür iradenle mi geldin?"

Karmaşık bir cevaptan bahsediyoruz.

"Evet," diyorum, gözlerimi Scout'a dikerek. "Beni kurtardılar."

Bunun üzerine Leo'nun kaşları havaya kalktı. "Bu üçü mü?"

"Bizler asil yaratıklarız," diyor Scout.

"Tanrı aşkına." Leo gözlerini devirir. "Siz utanmaz suçlularsınız. Bütün şehir bunu biliyor."

"Ama Leo," diyor Scout kuru bir ses tonuyla, "son zamanlarda çok iyi çocuklar olduk."

Leo onu görmezden geliyor ve parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor. Artık beni babama geri götürmeyeceğini bildiğimden, kaslarımdaki gerginliğin biraz gevşemesine izin veriyorum.

"Çocuk da burada, değil mi?" Leo soruyor. "Neyle uğraştığımı bilmem gerek."

"Kimse senden bununla ilgilenmeni istemedi," diyor Sparrow ona, gözlerini kısarak. "Buraya gelen sendin. Kendi başımıza gayet iyi gidiyorduk."

"Sadece iyi mi?" Leo'nun bakışları keskinleşir. "Dairenizde iki kayıp insan var. Biri çocuk. İkisi de Alexander Croft'un ailesinin üyeleri. Siz üçünüz de benim üyelerimsiniz. Bu öylece geçip gitmeyecek." Nefesinin altında küfrediyor. "Lucian'ın da bunu bilmesi gerekiyor."

Scout'un yüz hatları kararır. "Kimseye bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Bunu sana nasıl açıklayabilirim?" Leo tersler. "Bu durumun bir felakete dönüşme potansiyeli var. Haberler yayılacak. Çıkmadan önce, kardeşlerimi Alexander Croft'un saçmalıklarından korumak için bir plana ihtiyacım var."

Sesimi bulduğumda "Bu adamlar yanlış bir şey yapmadı," diyorum. "Bize söylememiz için güvenli bir yer veriyorlar. Ama bunu zaten biliyorsunuz, değil mi? İzleyen insanlar var, bu da muhtemelen benim ve kız kardeşimin bu binaya kendi özgür irademizle girdiğimizi gösteren görüntüler olduğu anlamına geliyor."

Soru şu ki, bu bilgiyi aldığına göre, neden bunu halka açıklamadı? Üçüzler aileden olduğu için mi? Alt dudağımı ısıırıp gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

"Yani kapıcımızla kanka mısın?" Sparrow huffs out. "Ve şimdi yetkililer etrafı kokluyor, sen de hasar kontrolü yapmaya mı çalışıyorsun?"

"Dairene herhangi bir kadın ve çocuğu davet etmedin. Gezegendeki başka herhangi biri benim sorunum olmazdı," diyor Leo, avucunu yüzüne sürerek. "Ama Alexander Croft'un kızlarını davet ettin. Babam için çalışıyorsun. Benim soy ağacımda yer alıyorsun. Bu da bunu benim sorunum yapıyor."

"Babam kötü davranıyor," diye acele ediyorum, bu adamın anlamasına ihtiyacım var. Şımarık kaçaklar olmadığımızı. Hayatlarımız için kaçıyoruz. "Zengin olduğu için yaptığı yanına kâr kalıyor. Burası güvenli. Onlarla birlikte."

Leo kaşlarını çatıyor, beni yeni gözlerle inceliyor. Kızgınlıktan anlayışa geçiş bir saniye içinde gerçekleşiyor. Sözlerim bir şekilde ona ulaştığı için rahatladım.

"Peki bu adamlar daha mı iyi?" Leo soruyor. Sparrow konuşmaya başlayınca elini sallayarak onun sözünü kesiyor ve bakışlarını bana diyor. "Eğer sana zarar veriyorlarsa, hemen şimdi buradan çıkıp gidebiliriz. Birlikte."

Çenemi kaldırarak "Güvenli," diye teminat veriyorum ona. "Şimdiye kadar hissettiklerimin en güvenlisi."

Bu cevaba şaşırılmış görünse ve Sparrow'un ona attığı kendini beğenmiş sırıtıştan hafifçe rahatsız olsa da devam ediyor. "Kız kardeşin kaç yaşında?"

"Altı."

"Ona da mı zarar verdi?"

Gözyaşlarımla savaşıyor başımı sallıyorum. "Eğer onu korumak için yeterince iyi bir iş çıkarmasaydım, o yapardı."

"Anlıyorum." Leo'nun sesi yumuşak. Bunu söylediğinde ona inanıyorum. "Bu senin başına asla gelmemeliydi." Üçüzlerin her birine bakmak için bakışlarımızı kırıyor. "Lucian yüksek profilli bir polis soruşturmasına dahil olduğumuzu bilmeli. Böyle bir şeyin dalgalanma etkisi sonsuzdur. Bir adım önde olmalıyız."

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Dudaklarını büzüyor. "Bu adamlara nasıl bulaştın?" Bu uzun ve karmaşık bir cevap.

Scout cevap vermeme izin vermeyip araya girdi. "Sparrow üniversitede bazı dersler alıyordu ve onunla tanıştı." Hikâyenin çoğunu atlıyor ama daha fazlasını teklif etmiyorum.

"Doğru." Leo başını sallıyor. "Her neyse. Şu anda önemli olan bu ikisini güvende tutmak. Dairenin senin adına olmaması sana biraz zaman kazandıracaktır. Göze batmayın. Ben bir çözüm bulana kadar insan içine çıkmayın."

"Yere yatmak mı?" Sparrow homurdanıyor. "Belki de bu gece toparlanıp bu şehri terk etmeliyiz." Bu fikirden nefret etmiyorum. Hem de hiç.

Leo çenesini kaşıyor, düşünürken kaşları çatılıyor. "Güvenli bir yer bulmam için bana sabaha kadar süre verin."

"Sabaha kadar," diye kabul ediyor Sparrow. "Ve sonra senin yardımınla ya da yardımın olmadan gideceğiz."

Bu şehirden defolup gitme hayalim gerçekleşiyor. Ve daha da iyisi, üçüzler de bizimle gelecek. Umut, kalbimin etrafındaki dalları kıvrır ve mandallar.

Leo ters ters bakar. "Pisliğin teki olduğunu kanıtlamak için onların hayatını riske atma. Seni hapisten uzak tutmaya çalıştığımı kabullenip oturur musun?"

"Kabul edildi." Scout ona sahte bir selam verir. "Hepsi bu mu? Seks partisi için randevumuz var ve sen değerli saniyelerini boşa harcıyorsun."

Sully inliyor ve Sparrow başını sallıyor. Bu sırada benim yüzüm utançtan yanıyor. Scout beni deli eden o şeytani tarzıyla sırtıyor.

Leo, Scout'un yorumunu görmezden gelir. "Yakında konuşuruz."

O kapıdan çıkar çıkmaz ve kapı kilitlenir kilitlenmez Scout'a kötü kötü bakıyorum.

"Ciddi misin?" "Ne?" Scout sırtarak soruyor. "Doğruyu söylüyordum."

Belki de aramızdaki bu şeyi büyütmeme gerek yoktur. Belki de bu kaçınılmazdır. Kara deliğin beni içine çekmesine izin vermeli ve onunla savaşmayı bırakmalıyım.

Sparrow bir gülümsemeyle savaşı. "Dostum, ben sapıgım ama o kadar da değil. Enstest ilişkiye girmiyorum, kardeşim." "Söylemem gerek," diye araya giriyor Sully, "Ben de hoşlanmıyorum.

Herhangi biriniz benimkine dokunursa

ve seni becereceğim."

"Şimdi siz kafamda ateşli bir görüntü yarattınız, bunu düşünmeden edemiyorum," diyorum alay ederek. "Birbirinizle biraz tuhaflaşmak istemediğinize emin misiniz?"

Sully beni gıdıklıyor ve ben kahkahalarla gülüyorum. Sonunda vazgeçiyor ve beni ağzıyla susturuyor. Derin öpücüğüyle inliyorum, üçünün birlikte çarşafların içinde yuvarlandıkları o zihinsel görüntüler hala kafamda ılık ılık yanıyor.

"Ya..." Alt dudağını ısıırıyorum ve geri çekiliyorum. "Ya penislerinizin birbirine değmesini istersem?" Scout gülüyor ve Sully sırtıyor.

"Senin sapık bir sikici olduğunu biliyordum," diyor Sparrow muzaffer bir edayla. "Dürüst olmak gerekirse, bu sefer *onlar* izlerken seni becerme şansını elde edeceksem herkesin sikine dokunurum, kardeşleriminkine bile."

Sully bir başka ruh çalan öpücükle yaklaşıyor. Öpüşmemiz bittiğinde Scout ve Sparrow gitmişti.

"Yatmaya hazır mısın?" Sully soruyor, sesi derin ve şehvet dolu.

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Evet, tatlım, öyleyiz." Kaşları kalktı. "Senin için sorun değil mi?" "Evet." Kelimenin titremesi sinirlerimi ele veriyor.

Burnunu benimkine dayıyor. "Sana zarar vermeyeceğiz. Söz veriyorum." "Biliyorum."

Bunu biliyorum.

Beni paylaşmaya istekliler ve ben de bu yolda onlarla birlikte ilerlemeye hazırım.

Beni kollarına alıyor ve oturma odasından Scout'un odasına taşıyor. İçeri girdiğimde ikisini de gördüm. Bizi bekliyorlardı. Sparrow bir sandalyede oturuyor, bir tanrı ya da tahttaki bir kral gibi yayılmış ve görkemli bir şekilde çıplak.

Scout da çıplak, yatağa yan yatmış, başını elinin üzerine koymuş. Beni baştan çıkarmak için sikini yavaşça, alaycı bir tavırla pompalıyor ve bu tamamen işe yarıyor. Bir sel

İçime bir sıcaklık yayılıyor, kalçalarımın arasına yerleşiyor.

Bunu gerçekten yapıyoruz.

Dinamiklerin ne olacağını ya da nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ama denemeye hevesliyim. Bazı nedenlerden dolayı, bu üç adamı da seviyorum, süper pislik olduklarında bile. Ara sıra pislik olmalarının ötesinde, özenli, koruyucu ve şefkatliler.

Süper kalçalarım.

"Korkuyor musun?" Sully beni ayağa kaldırdığında Scout soruyor. "Sizden mi?" Alay ediyorum. "Hayır."

"Seni yatağa bağlayıp merhametimize bırakana kadar bekle," diye gürlüyor Sparrow, bana sırtarak.

Şaka yaptığını sanmıyorum.

"Size güveniyorum," diyorum ona yumuşak bir gülümsemeyle. "Şimdiye kadar bana zarar vermediniz. Şimdi de vermenizi beklemiyorum."

Biraz daha dik oturuyor, ifadesi şakacıdan şefkate doğru değişiyor. "Kıyafetlerini çıkar, Çamaşırhane. Ben ve kardeşlerim bu şeyin seni ne kadar ateşli yaptığını görmek için sabırsızlanıyoruz."

Külotum çoktan ıslandı ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Eğer şu anda onlar için bu kadar ateşliysen ve onlar bana sadece bakıyorlarsa, bu akşamın hayatımın en iyi akşamlarından biri olabileceğini biliyorum.

On Beşinci Bölüm

İzci

Hepimizin beklediği an geldi. Buraya gelmek biraz zaman aldı, ama her geçen gün, ağına dolanana kadar bizi daha fazla çekiyor. Birlikte, dördümüz, doğru hissettiriyor, sanki şu anda kardeşlerim olmadan tam olarak bütün olmamış gibi.

Hayatımız boyunca aynı kızlar için kavga ettik, ama onları paylaşmak için hiçbir zaman gerçek bir çaba göstermedik.

Şimdiye kadar.

Çünkü Landry sıradan bir kız değil. O bir ödül ya da birimizin kafayı taktığı biri değil. Bu kız lanet olası bir güneş, içimizi ısıtıyor ve peşimizi bırakmayan gölgelerimizi kovalıyor. Yüzündeki kararlı ifade içimi mutlulukla dolduruyor. Ve kardeşlerim ve aramızdaki eşsiz bağ sayesinde onların mutluluğunu da hissedebiliyorum.

Landry bizi bir arada tutan ve her şeyin yolunda gitmesini sağlayan kişi.

Sully soyunmak için hiç vakit kaybetmedi. Ancak Landry, nereden başlayacağını ya da ne yapacağını bilemiyormuş gibi gözlerini benimle Sparrow arasında gezdirip duruyor.

Neyse ki karanlığın içinde ona rehberlik edecek biz varız.

Sparrow ayağa kalkıyor ve ona doğru yürüyor. Onun yakınlığı karşısında ürperiyor ama bu odadaki her bir sakin sertleşmesine neden olan o meydan okuyan tavrıyla ona bakıyor.

Adamın eli kalkıyor ve kadının boynunun ön tarafına dolanıyor. Kadın nefesini tutup adama doğru eğiliyor ve adamın omuzlarına tutunuyor. Adam dudaklarını onunkilere çarpmadan birkaç saniye önce dudaklarından yumuşak bir inilti çıkar. Sully onu arkadan sıkıştırıyor ve avuçlarını kapüşonunun altından geçirerek kaburgalarını ortaya çıkarıyor. Sparrow öpüşmelerine ara veriyor ve Sully'nin kapüşonunu ve sütyenini çıkarmasına yetecek kadar uzun süre onu serbest bırakıyor. Onlar gittiğinde, Sully'nin ağzı tekrar kızın ağzındadır. Sully hızlıca onun taytını ve külotunu da çıkarır.

Çıplak.

Şu anda kardeşlerimin arasında o kadar ateşli ki. Odadaki enerji vızıldıyor ve üçümüzü de ona bağlıyor. Onu kollarıma almak istiyorum ama Sparrow ve Sully'nin iri ellerini onun yumuşak teninde gezdirmelerini izlemekten de oldukça memnunum.

Elimi yastığının altına sokup bir şişe kayganlaştırıcı alıyorum. Sparrow onu öpmeyi bırakıyor, dikkati bana doğru yöneliyor. İfadesinde karanlık parıldıyor. Sully'yle yüzleşmesi için onu çeviriyor, o da hevesle onu öpmeye başlıyor. Sparrow elini kaldırıyor ve ben de şişeyi ona atıyorum. Kapağını açıyor ve parmaklarına biraz döküyor.

Sully onun önünde diz çöküyor, kalçasını kaldırıyor ve omzuna yaslıyor. Dilini onun yarığı boyunca gezdirerek inlemesine neden oluyor. Sikim tepki olarak seğiriyor.

"Bir gün aynı anda iki siki birden kaldırabileceksin," diye gürlüyor Sparrow, yağlanmış parmaklarını kızın kıcından aşağı kaydırırken. "Seni buraya ilk getiren ben olacağım."

 ığlık atıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Yüzündeki yarı şaşkın, yarı korkmuş ifadeye bakılırsa, o kaygan parmaklardan birini şu anda g t deliğine bastırđını söyleyebilirim. Sully gürültülü bir şekilde amını yalamaya başlıyor ve dikkatini dağıtıyor. Kadın titriyor ve sonra zevke teslim oluyor. Sparrow boştaki eliyle kızın saçlarını tutuyor ve yüzü kendisine doğru dönene kadar çekiştiriyor. Onu acımasızca öpüyor. Parmaklarıyla kızın kıcını sikerken pazuları esniyor.

Sully, Sparrow'un yatağa geri attığı kayganlaştırıcı şişesini almak için yeterince uzun süre amından uzaklaşır. Parmaklarını da kayganlaştırıyor. Ağzı tekrar klitorisine gidiyor ve sonra parmaklarını diğer deliğine sokarken inliyor.

Kahretsin, bu çok ateşli.

Kayganlaştırıcı şişesini almak için doğruluyorum ve elime biraz döküyorum. Yavaşca, sikimi okşuyorum, güzel ve kaygan hale getiriyorum, böylece onun için hazır.

Ondan gelen sesler düzensiz ve mız mızlaşıyor. Sully onun amını en sevdiği atıştırmalıkmış gibi yiyor. Sparrow dudaklarını ısırarak ve emerek yutuyor, bir yandan da parmaklarıyla g t n  sikkemeye devam ediyor.

Uyarı vermeden boşalır, yüksek sesli bir çığlık odada yankılanır. Kadın artçı şokları atlatırken Sully onun klitorisini emiyor ve sonra geri çekiyor. Sparrow'un saçlarını acımasızca kavraması ve parmaklarını kıcına sokması olmasaydı yere yığılacaktı.

"Gel sikime bin, dikenli prenses," diye talimat veriyorum. "Ne kadar sulu olduğunu hissetmek istiyorum."

Sparrow parmaklarını kızıdan çekiyor. Dizleri bükülüyor ve düşmeden önce iki kardeşim de onu tutuyor. Onu kaldırıp yatağın üzerine bırakıyorlar. Titreyerek bana doğru sürünüyor. Mavi gözleri kapalıydı ve seksi pembe dudakları şişmiş ve ayrılmıştı.

Belime sarılıyor ve ıslak amını en iyi şekilde görmemi sağlıyor. Meme uçlarını çekiştirmek için uzandım ve onu ağzıma çektim. Dudakları benimkilerle buluşuyor, çılgınca ve a . Bir elimle belini kavırken, diğer elimle sikimi tutuyor ve onu sikime doğru yönlendiriyorum.

Kardeşlerimin ne yaptığından emin değilim ama yaklaştıklarını hissediyorum. Yatak birinden aşağı doğru eğiliyor ve yatağın yanında diğerinin varlığını hissediyorum. Aletime yapılan baskı beni inletiyor. Sparrow kıcını parmaklamaya geri dönmüş olmalı. İyi hissettiriyor ve onun yerine aleti orada olsa nasıl hissederdim merak ediyorum. İkimizin de üç saniye içinde boşalmadan durabilmesinin imkânı yok.

Sully onun vücudunda ağzının ulaşabildiği her yeri öpüyor. Bir noktada ağzı, memesini kavrayan parmaklarımı emiyor. Doyabilsin diye onu orada bırakıyorum.

Hareketleri dengesiz olduğu için kalçalarını yukarı itiyorum. Muhtemelen    erkeğin ona sahip olmayı kafaya takmış olmasından bunalmıştır. Hepsisi aynı anda.

"İşte bu," diye gürlüyor Sparrow. "şu parmağı içine sokmama izin ver."

Baskı yoğunlaşıyor ve inliyorum. Landry dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirirken nefesi benimkilere karışıyor. Sully onun çenesini kavırıyor ve kendi öpücüğünü  alabilmek için onu zorlukla  p şt ğ m z yerden çekiyor. Hâlâ onun tadına bakmam gerektiğinden, onun yerine boynunu öpüyorum, emiyorum ve ısırıyorum, herkesin görmesi için her yerinde aşk izleri bırakmayı umuyorum.

"Bir tane daha," diye ısrar ediyor Sparrow. "İçinde üç parmak

istiyorum, Laundry." İnliyor. "Yapamıyorum. Acıtıyor. Oh, Tanrım.
Dur!"

Onun yalvarışları beni uçurumun kenarına gönderdi. Taşaklarım tutuldu ve onun dar amına boşaldım. Kıçındaki baskı tamamen kaybolduğunda onu zar zor doldurmuştum. Kabaca aletimden uzaklaştı ve sonra

Sparrow onun üstüne tırmanıyor, onu vücuduma yaslıyor. Islak ve hâlâ seğirmekte olan sikim vücutlarımızın arasında zonkluyor. Sparrow ona arkadan biniyor ve sonra amına giriyor. Kardeşimin taşaklarının benimkilere sürtündüğünü hissedebiliyorum. Normalde bunun iğrenç bir şey olduğunu düşünebilirdim ama şu anda, sebebi o olduğu için çok ateşli.

"Kardeşimin sikini yala," diye emrediyor Sparrow. "Şimdi, güzelim. Kendini ihmal edilmiş hissediyor."

Saçlarından tutup onu biraz yukarı çekiyorum ve Sully ile yüz yüze getiriyorum. Pozisyonunu alıyor ve sikini ağzına doğru yaklaştırıyor. Sparrow onu sertçe korkuttuğu için zar zor hareket edebildiğinden, kardeşime yardım ediyorum ve sikini bekleyen güzel dudaklarına götürmesine yardım ediyorum. Kızımız açgözlülükle onu ağzına alıyor.

Bizim kız.

Bunu sevdim. Hem de çok.

Sully kalçalarını iterken nazik davranıyor. Sadece zamanını bekliyor. Bu şekilde inmek istemediğini biliyorum. Sadece sırasını bekliyor.

Sparrow Landry'nin kıkına sertçe vuruyor ve Landry Sully'nin aletinin etrafında çığlık atıyor. Küfrederek Landry'nin saçlarını tutuyor, parmakları benimkilere sürtünüyor. Birlikte onu saçlarından tutuyoruz ki yüzünü sikebilsin.

Sparrow küfrediyor ve bir hırıltıyla boşalmadan önce birkaç kez daha kıkını tokatlıyor. Aniden çekiliyor ve sonra kendini yeniden konumlandırıyor. Landry korkulu bir ses çıkarıyor, bu da onun diğer deliğine girmeyi planladığı anlamına geliyor. Tırnakları göğsüme batıyor, bir hıçkırık onu neredeyse Sully'nin şişko aleti kadar kötü boğuyor. Sparrow'un hamleleri küçük ve sık. Onun güzel kıkına ilk onun gireceğini biliyordum.

O çekildi ve sonra Sully de aynısını yaptı. Göğsüme yaslandı, vücudu gözyaşlarından titriyordu. "Bütün bu yarakları almakla çok iyi yapıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Ama işin bitmedi, değil mi?"

Daha sert ağlamaya başlıyor, bu da sikimi tekrar uyandırıyor ve başını sallıyor. Yavaşça onu üzerimden itip sırt üstü yatırıyorum. Sully kalçalarının arasında yerini alıyor, bacaklarını yukarı itiyor ve sonra sert bir hamleyle içine giriyor. İnliyor ve ben de onu ağzımla yutuyorum. Sparrow yatakta bize katılıyor olmalı çünkü diğer tarafına doğru eğiliyor.

"Çok ateşlisin," diyor ona. "Bizim için mükemmelsin."

Sully'nin kalçaları daha da sertleşiyor, teni onunkine çarpıyor ve odada yüksek sesle yankılanıyor. Dilini ısırđım ve sonra ağzıma aldım.

"Tekrar boşalmasını sağla," diye bağılıyor Sully. "İyi bir kız oldu ve bunu hak ediyor."

Hem Sparrow hem de ben itaat ediyoruz, parmaklarımız aynı anda amını buluyor. Sparrow ve ben sırayla klitorisine sürtünürken kardeşimin aletinin içine girip çıktığını hissedebiliyorum. Tüm vücudu kontrolden çıkarak titremeye başladı. Sully küfrediyor ve itiş gücü dengesizleşiyor. Öne doğru uzanıyor, memelerinden birini tutuyor ve boşalırken sertçe sıkıyor. Kadın kıvranıyor ve inliyor, kendi mutlu dünyasında kayboluyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Sully, onu içinden çıkarırken. "Lanet olsun, bu iyiydi. Lanet olsun."

Klitorisini yalayabilmek için ellerimizi amından uzaklaştırıyor. Sparrow onun ağzını kendi ağzına çekiyor ve sadece dudaklarıyla ona sahip olabilecekmış gibi öpüyor. Bütün gece sevişmek istesem de, sanırım onu çok yorduk. Temizlenmek için yaktan kalkıp birkaç havlu alıyorum. Aşk yuvamıza geri getirmeden önce bir bezi ıslatıp güzelce ısıttığımdan emin oluyorum.

"Seni temizleyeceğim, dikenli prenses, ama önce nasıl bir karmaşıa yarattığımızı görmek istiyorum."

Sully geri çekiliyor ve sanki kızın ne kadar pis olduğundan gurur duyuyormuş gibi, kızın açılmış bacaklarına bakıp sırtıyor. Bakışlarımı şimdiden bazı yerleri morarmış ya da morlukları olan vücudunda gezdiriyorum. Kukusu kızarmış ve şişmiş, sürekli olarak benim ve Sully'nin dölleri sızdırıyor. Göt deliğinin büzgüsü biraz çiğ, o da döl sızdırıyor.

İşe yaramaz babasına göndermek için onun böyle harap ve yıkık bir fotoğrafını çekmek için delice bir istek duyuyorum. Ona yaptığı onca şeyden sonra, küçük kızının bizim gibiler tarafından mahvedildiğini görmek onu çıldırtacaktır.

Bu harika olurdu.

Ama içimdeki sahiplenici bir parça onu başkasının görmesine izin vermeyi reddediyor. O artık bizim. Sadece bizim. Bir şeyler yerine oturuyor. Eskiden kardeşlerim ve ben çok rekabetçiydik, ama Landry'ye aynı anda sahip olmanın bir yolunu bulduk gibi geliyor. Az önce yaptığımız şeyle ilgili hiçbir şey yanlış gelmedi. Süper doğru hissettirdi.

Islak bezle amını okşuyorum. İrkildi ve ben de acıyıp acımadığını merak ettim. Elimden geldiğince nazikçe onu temizliyorum, vücudundan sızan dölleri temizliyorum. Sparrow yataktan kalkmaya başlıyor ve başını sallıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Kalmanızı istiyorum. Hepinizin."

Bana sorgulayan bir bakış fırlattı. Omuz silkiyorum. Yatağım dört kişi için yeterince büyük. Sparrow yatağın ortasına geçip onu göğsüne doğru çekiyor. Yüzünü onun boynuna gömüyor. Sparrow'un şaplakları yüzünden hâlâ kızarmış olan güzel poposu tam teşhirde. Sully, Sparrow'un yanındaki yatağa tırmanıyor ve Landry onun elini tutuyor. Bezi atıyorum ve kardeşimin pozisyonunu taklit ediyorum. Yorganı üzerimize çektikten sonra onun da benim elimi tutmasına izin veriyorum.

"Sonsuza kadar böyle kalabilir miyiz?" diye soruyor, sesi yorgunluktan kalınlaşmış.

Sully gülüyor. "Tatlım, bence bu noktada ne istersen veririm. Artık bizimsin."

"Bizim," diye kabul ediyor Sparrow. "Seni şımartacağız.

Siklerimizle." Bir kahkaha attı. "Senden nefret ediyorum."

Hayır, bizden hiç nefret etmiyor. Aslında, bizi sevdiğinden oldukça eminim. Yani, nasıl sevmesin ki?

Onu başka bir dünyada becerdik.

Onu her gece böyle sikmeye devam edeceğiz çünkü o artık bize ait. Bizim.

Bizi

mkil

er.

Bizi

m.

On Altıncı Bölüm

Landry

Vücudumdaki her kas ağrıyor. Boynum, göğüslerim ve kalçalarım yara bere içinde. Bacaklarımın arası, kığım karıncalanıyor ve amım ağrıyor.

Üç iri yarı canavar tarafından mahvedilmek böyle bir şey işte. Beni mahvettiler.

Yine de bir uzuvlar karmaşasına karışmış, onların sağlam ağırlığı altında gömülmüş olarak uyanmak her şeye değer.

Beni önemsiyorlar.

Beni arzulayın. Beni iste.

Bana ihtiyaç duy. Hislerimiz karşılıklı.

Ve bugün, buradan defolup gidiyoruz. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Sparrow'un göğsünde uyuyakalmışım ama bir şekilde kendimi onunla Scout'un arasına sıkıştırmışım. Scout'un aleti uykuda bile sertleşmiş, kığımın çatlağına bastırıyor. Sparrow'un avuçları kaburgalarımı ve göğsümü kaplıyor, beni sahiplenerek tutuyor. Kolum ona doğru uzanıyor ve Sully parmaklarımızı birbirine dolamış, dudakları elimin arkasında duruyor.

Böyle uyumak, onların sevgi yuvasında güvende olmak, şimdiye kadar uyuduğum en güzel uyku. Umarım bunun gibi yüzlerce gecemiz daha olur. Başka bir şehirde, kimsenin bizi tanımadığı ve arka plana karışabileceğimiz bir yerde.

Düşüncelerim onların bir yerine üç kişi olduklarını öğrendiğim zamana kayıyor. Aşağılanmış ve öfkelenmişim.

Ama şimdi...

Şimdi,

mutluyum.

Doğru hissettiriyor. Üç kişi olmak bir kişiden çok daha iyi. Artık aramızda yalanlar ya da sırlar yok. Ben hepsine sahibim, onlar da bana.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Dehşet üzerime çökerken tüm rahat ve sakin duygular dağılıyor. Tamamen gerildim ve Sully'nin elini, parmaklarını kırıp kırmayacağımı merak ettiğim noktaya kadar sıktım.

Aynen böyle, adamlarım da alarmda

uyandılar. "Kim var lan burada?" Sparrow

homurdanıyor. "Leo mu?" Sully soruyor,

uykudan sesi kısılmış. Tanrım, umarım

öyledir.

Scout etkileyici bir hızla yataktan yuvarlanıyor ve dün gece attığı pantolonunu giyiyor. Sully de hemen peşinde. Sparrow benimle kalıyor, yüzü endişe dolu bir ifadeye bürünüyor.

Scout odadan kaybolur ve Sully de onu takip eder. "Nerede o?"

Ty'ın sesi daireden Scout'un yatak odasına kadar ulaşıyor. Sparrow'a sorgulayan bir bakış attım. "Giyin. Hadi gidelim," diyor Sparrow ve yataktan kalkmadan önce dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. Üzerime bir şeyler giyiyorum, dişlerimi fırçalamak ve işemek için banyoya uğruyorum ve sonra

Della'nın uyandığından emin olmak için Sully'nin odasına gidiyor. O gün için giyinmiştir ve Heathen'ı köşeye sıkıştırıp Sully'nin şapkalarından birini kediye takmaya çalışmaktadır.

Yanına çömelip, "*Günaydın kardeşim.*" diye işaret ediyorum.

"*Seni onlarla yatakta gördüm.*" diye imzalarken alaycı bir şekilde sırtıyor. *Onlar senin erkek arkadaşların. Onları öptün mü?* Sonra da öğürüyormuş gibi yapıyor.

Altı yaşındaki bir çocuğa çok eşli bir ilişkiyi açıklayacak değilim. Başını öpüyorum ve benimle kahvaltıya gelmesi için işaret ediyorum.

Heathen kaçıyor, koridora dalıyor ve Della'nın elini tuttuğum anda gözden kayboluyor.

Üç adamımın da yarım daire şeklinde durup Ty'ın konuşmasını dinlediği oturma odasına doğru ilerliyoruz. Elleri çılgınca hareket ediyor ve yakışıklı yüzünde dehşete düşmüş bir ifade var.

"Neler oluyor?" Dördünün de dikkatini çekerek talep ediyorum.

Ty'ın yüz hatları beni görünce düştü. "Landry, özür dilerim. Seni uyarmak istedim ama zaman yok."

Scout ona ters ters bakar. Sully'nin yüzü acı içinde. Sparrow'un çenesi sertçe sıkılır ve yüzünde canı bir ifade belirir.

Karnım zonkluyor ve sonra sanki birkaç kat aşağıya düşüyor. Güvenli küçük kelimemizin sisi kayboldu ve gerçeklik soğuk ve son sürat içeri süzülüyor.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyorum bir baş dönmesi dalgası üzerime çökerken.

Sully en yakınımda, dizlerim bükülürken beni tutuyor. Panik göğsümü pençeleyip boğazımı sıkıyor. Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Sully beni göğsüne çekerek, "Tatlım, sakın ol," diye mırıldandı. "Yaralanmana izin vermeyeceğiz."

Aşağı baktığımda Della'nın bana baktığını görüyorum. Artık şakacı ve biraz yaramaz değil. Yüzü duygudan yoksun. Ona neden korktuğumu söylememe gerek yok. O biliyor. Kimse ona bir şey imzalamamış olsa bile odadaki havayı hissediyor.

Tam ona ulaşmak, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek üzereydim ki biri kapıya vurdu.

"NYPD! Açın

kapıyı!" Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Başımı sallıyorum, kelimeyi nefesimin altında tekrar tekrar

mırıldanıyorum. "Siktir," diye küfrediyor Sparrow. "Siktir."

"Ty, saklanman gerek," diye emrediyor Scout. "Arka odalardan birine git.

Hemen." "Ne? Neden?" Ty mırıldanıyor. "Yardım edebilirim."

"Hayır," diye homurdanıyor Scout. "Kuzenin bize yardım ettiğini öğrenirse seni mahveder. Git hadi. Yangın merdiveni Sully'nin odasında."

"Siktir. Tamam." Aceleyle odadan çıktı.

"Kapıyı aç yoksa tekmeleyip içeri atarız," diye gürliyor derin bir ses. "Üç, iki-" Sparrow kapıya doğru yürür ve onlar içeri dalmadan önce kapıyı kırarak açar. Birkaç polis daireye girer, silahlarını çekmiş ve adamlara doğrultmuşlardır.

Polislerden biri "Bırakın onları!" diye bağırır.

Sully bana daha sıkı sarılıyor ve Della da ikimize yapışıyor.

Bir şey yapmazsam her şey gerçekten karışmak üzere. Sully'den uzaklaşıp yüzümü tamamen polislere dönüyorum.

"Kaçtık," diye mırıldandım. "Bize sadece kalacak bir yer verdiler." "Landry," diye tükürdü Sparrow, bana bir adım daha yaklaşarak.

Polisler ona ellerini havaya kaldırmasını yoksa ateş edeceklerini bağırmaya başlar.

"Hayır," diyorum ona, gözlerimden yaşlar boşanırken, bunun bir grup tutuklamaya ya da daha kötüsü birinin vurulmasına dönüşmesini engellemeye çalışıyorum. "O bendim. Küçük kız kardeşimi kaçırdım ve bizi içeri almaları için onları zorladım. Binanın kameralarını çekin ve kendiniz görün. Buraya kendi özgür irademle geldim. Eğer birini tutuklayacaksanız, beni tutuklayın."

Bir adım öne çıkıp onlara ellerimi uzattım. Polisler bocalıyor, yüzlerinde şaşkınlık var. İçlerinden biri telsizle birine mırıldandığı bir soru soruyor. Saniyeler sonra, başka bir adam daireye girdi.

Odadaki tüm hava buza dönüşür.

Babam.

O burada.

Scout ona saldırıyor ama Sparrow babama ulaşamadan onu arkadan ayı gibi kucaklıyor. Küfürler ve tehditler savuruyor. Sparrow onu zapt edebiliyor. Zar zor.

Babamın bana saldırmasını bekliyorum, ama sonra hatırlıyorum... seyircimiz var. Başkaları izlerken mükemmel bir babaymış gibi davranmakta çok daha iyi - itibarı söz konusu olduğunda.

"Onu alamazsınız," diyor Sparrow babama Scout'un hırıltısı üzerine. "Sana izin vermeyeceğiz."

Babam alay ediyor. "Adam kaçırma suçundan hapse girmek üzere sin evlat. Benim kızlarım hakkında talepte bulunacak durumda değilsin."

Şimdi Sparrow da Scout gibi kendini kaybetmek üzere. Eğer ikisi de ona saldırırsa, polisler ikisini de kafalarından vurmak için iki kere düşünmeyecektir.

"Yanlış bir şey yapmadılar," diyorum babama, çenemi kaldırarak. "Yemin ederim. O bendim.

Della'yı ben aldım.

Onlar benim erkek arkadaşlarım. Onlarla birlikte olmak istedim."

Sully'nin sırtımdaki avucu bana ihtiyacım olan desteği veriyor. Tüm korkumu yutuyorum ve şımarık prenses moduna geçiyorum.

"Beni telefonumdan ve bilgisayarımdan uzaklaştırdın. Bana bir araba sözü verdin. Yalan söyledin baba. Sana çok kızmıştım." Timsah gözyaşları döküyorum ve dudağım titriyor. "Sadece onlarla birlikte olmak istiyordum ve sen onlarla iletişim kurma yollarımı elimden aldın."

Babamın gözleri kısıldı. Kaçma sebebimin onun yüzünden olduğunu benden daha iyi biliyor - Della'yı ve beni incittiği için. Bu adamları kurtarmak için kendimi feda ettiğimi biliyor, bu da onları hedef haline getiriyor ama bu benim yüzümden hapse girmelerinden daha iyi.

"Benim yaptığım şey yüzünden onları hapse atamazsınız," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Eğer birini cezalandırmak istiyorsan, beni cezalandırırsın. Onları değil."

Sözlerim karşısında gözleri parlıyor. Kusacakmışım gibi hissediyorum. "Hayır," diye bağıyor Scout. "Seni hasta herif-"

Sully'ye "Onu buradan çıkar" dedim. "Hemen."

Sully yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra Sparrow'un yerine geçerek Scout'u odadan dışarı çıkarıyor.

Polisler artık silahlarını doğrultmuyorlar. Hepsi babamın bir sonraki adımda ne yapacaklarını söylemesini bekliyor. Para konuşur ve onunki çok gürültülüdür.

Sparrow bana doğru yaşıyor. Eli boynumun arkasına dolanıyor. Çok güçlü ve kuvvetli, beni güvende tutacağına söz veriyor.

Artık kontrolünün dışında olması çok kötü.

Babamın çelik gibi pençesinden kaçabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim. O çok güçlü ve zengin. Görünüşe göre polis üzerinde de etkisi var. Kelimenin tam anlamıyla oturup onun emrini bekliyorlar. Onlara yaptığı her şeyi anlatsam bile, çarpıtmanın bir yolunu bulacaktır. Bunu iliklerime kadar biliyorum.

Bitti artık.

Bir daha hiçbir yere gitmeyeceğim.

Della'yı olabildiğince güvende tutarken babamın berbat oyunlarını oynamaya geri döneceğim.

Yapabileceğim tek şey bu.

"Hayır," diye mırıldanıyor Sparrow ben öne çıkmaya çalıştığımda. "O bok çuvalına geri dönmene izin vermeyeceğim."

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. "Başka seçeneğimiz yok," diye fısıldıyorum. "Sana neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"Kendim umurumda bile değil," diye homurdanıyor Sparrow. "Bu seninle ilgili." Dönüp dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Özür dilerim."

"Hayır!" diye bağıyor. "Bir yere gitmiyorsun, Landry!"

Polislerden biri, "Bayım, kadını bırakmazsanız sizi kelepçeleyeceğim," diye bağıır.

Sparrow'un elinden kurtulup babama doğru koşuyorum. Ona bakamıyorum. Bakamıyorum. Kokusu beni sarıyor ve tıkanıyorum. Della bana yapıştı, yüzü kalçama gömüldü.

"Kızlarım," diyor babam, sesini renklendiren sahte duygularla. "Sizi çok özledim."

Bizi kendine çekip babacan bir şekilde sarılıyor ve içim içimi yiyor. Karanlık içeri girerken tüm ışık ve mutluluk içimden çekilip alınıyor.

"Olduğunuz yerde kalın bayım," diye bağıyor bir polis Sparrow'a, "yoksa ateş etmek zorunda kalacağım."

"Lütfen baba, bizi buradan çıkar. Eve gitmek istiyorum. Şimdi. Sparrow yanlış bir şey yapmadı. Söz veriyorum iyi olacağım. Sadece bizi buradan çıkar."

Sırtımı sıvazladı. "Geri çekil. Bundan sonrasını ben hallederim."

Sparrow'a son bir kez bakmak için dönüyorum. Yüzü öfkeli bir kaş çatmaya dönüşmüştü. İki eli de iki yanında yumruk olmuş. Bu odadaki herkese saldırmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ona. "En iyisi bu."

Dudakları sert bir çizgi oluşturuyor ama o akıllıca yerinde sabit duruyor. Yanına koşup onu bir kez daha öpmek istiyorum. Ama bu sadece işleri yeniden kızıştırır.

Gitmem gerek.

Temiz bir mola.

Dün gece ve bu sabah mükemmeldi. Bu anlara tutunacağım ve babam hayatımı cehenneme

çevirdiğinde onları hatırlayacağım. Yeterli olmak zorunda.

Della gideceğimizi anladığında sinir krizi geçirdi. Tekmeliyor ve kıvranıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Sparrow'a doğru koşmaya çalıştı ama polislerden biri onu yakaladı,

onu kolayca geri sürüklüyor. Sparrow'un burun delikleri alevleniyor, bakışlarında öfke alev alev yanıyor ama yine de bir heykel gibi kalıyor.

Tanrı'ya şükür.

Biz buradan çıkana kadar olduğun yerde kal, Sparrow.

Yakında gitmiş olacağız. Adamlarım güvende olacak. Ty güvende olacak. Benim yüzümden tutuklanmayacaklar ya da vurulmayacaklar. Onların dünyasında her şey yolunda olacak.

Bu, beni ve Della'yı kendi kişisel cehennemimize geri döndürmek anlamına geliyor. Oraya geri dönme düşüncesi beni hasta ediyor. Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Tek yol bu gibi görünüyor. Belki biraz zaman geçtikten sonra kaçmak için başka bir fırsatım olur. Umutlu olmaya çalışacağım.

Babam bizi apartmandan çıkarıp asansöre götürüyor. Kapılar kapanana kadar az önce ne yaptığımı tam olarak anlayamıyorum.

Beni korumaya ya da kurtarmaya çalışan tek erkeği terk ettim, kendi isteğimle canavarla birlikte gittim. Umutlu musun?

Artık hiç umut yok.

Bu sabah Scout'un yatağına umut bıraktım.

Umut kayboldu. Geriye kalan tek şey karanlık ve o da beni hızla yutuyor.

On Yedinci Bölüm

Landry

BABAMIN ÖFKESİ arabanın içinde kalın, boğucu bir bulut gibi. Della'nın yüzü yanıma gömülmüş, ona bakmayı reddediyor. Sığ nefesler alarak göğsümün içindeki şiddetli endişe fırtınasını yatıştırmaya çalışıyorum.

Ne düşünüyordum ki?

Üçüzleri kurtarmak için bizi katliama kurban ettim.

Arabadaki sessizlik neredeyse bana bağırmasından daha kötü. Söylenmemiş her kelimeyi etime inen bir kırbaç gibi hissedebiliyorum. Della'ya sıkıca sarılıyorum, ona bunun geçici olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

Bu geçici bir *durum*.

Temelli kaçmanın bir yolunu bulacağım. Bir kez yaptım, yine yapabilirim. Babamdan sonsuza dek saklanmanın bir yolunu bulacağım.

Della'yı kurtar.

Kendimi kurtar.

Şoför binamızın önüne yanaştı. Omuzlarıma bir ağırlık çöküyor, beni koltuğa yapıştırıyor. Tüm vücudum kurşunla dolmuş gibi hissediyorum.

Oraya isteyerek gidemem.

Yürüyemem.

Bir insan kalabalığı arabaya hücum ediyor ve beni şaşkınlığımdan uyandırıyor. Muhabirler fotoğraf çekiyor ve bağırarak sorular soruyor. En azından bu insanların önünde babam zalimce bir şey yapmayacak.

Babamın güvenliği birkaç kişiyi iterek yan kapıyı bizim için açtı. Della elimden çekildi ve adamlardan biri onu alıp götürdü. Kalbim boğazımda, peşinden koşuyorum.

Bir muhabir yoluma çıkıp yüzüme mikrofon tutuyor. "Kaçırıldığınız ve iradeniz dışında tutulduğunuz doğru mu?"

"Bayan Croft!" Biri mikrofonu ağzıma yaklaştırmaya çalışırken başka bir mikrofon başımın yan tarafına çarpıyor. "Yaralandınız mı? Kaçıranlar sizden ne istedi? Size dokundular mı?"

Babam bir kolunu omuzlarıma dolayarak mikrofonları uzaklaştırıyor. "Polis işini yaptı ve kızlarımı bana geri getirdi. Lütfen onlarla yeniden bir araya gelmem için bana biraz zaman tanıyın. Daha sonra resmi bir açıklama yapacağım."

Muhabirler tekrar bağırmaya başladı ama babamın konuşması bitti. Beni kalabalığın arasından geçirip binaya soktu.

"Della nerede?" Mırıldanıyorum, histerim boğazımda düğümleniyor.

Babam beni görmezden geliyor, beni asansöre yönlendiriyor. O orada değil. Sadece ikimiz ve

birkaç güvenlik görevlisi daha.

"Baba," diye yalvardım. "Della nerede?"

Çenesi kasılıyor ama bana bakmıyor ya da konuşmuyor. Asansörün kapıları bizim kata doğru açıldığında hıçkırıklarımı bastırarak yanından geçiyorum. Canavar serbest kalmadan ve hayat eski haline dönmeden önce kız kardeşimi bir kez daha görmek için çaresizce koşmaya başlıyorum.

Ön kapıdan içeri daldığımda Della'yı Sandra'ya sarılmış halde buldum. Sandra'nın yüz hatları sımsıkı gerilmiş, gözlerinde isyan parlıyor.

İşleri bizim için daha da kötüleştirdim.

Yüz ifadesinden bunu anlayabiliyorum. Ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu yüzden göğsüme inen bir yumruk gibi hissediyorum, içimdeki havayı dışarı atıyor. Babam ve adamları yaklaşırken arkamda ayak sesleri yankılanıyor. Sandra'nın omurgası dikleşiyor ve Della'yla birlikte topuklarının üzerinde dönerek ona yatak odasına kadar eşlik ediyor. Onunla birlikte içeride kayboluyor ve kapıyı kapatıyor. Bir kez olsun Sandra'nın varlığına şükrediyorum. En azından Della'nın yanında biri var ve belki babam hıncını ondan değil de benden çıkarır. Della'nın suçu değildi.

Söylenmesini beklemeden kendi yatak odama kaçıyorum. Kapıyı arkamdan kapatana kadar değişikliği fark etmedim.

Oda boş.

Bir yatak var, şiltesine kadar soyulmuş, ama hepsi bu. Şifonyer ya da makyaj masası yok. Duvarlarda resim ya da perde yok. Dolabıma hızlıca bir göz attığımda onun da boş olduğunu gördüm. Bu yeni keşif kafamı karıştırdı ve başımı döndürdü.

Kapı tokmağı dönüyor ve babam içeri giriyor. Muhteşem otoritesi soğuk ve beni uyuşturuyor. Elimde olmadan titriyorum ve avuçlarımı kollarımın üzerinde gezdiriyorum, ısınmak için kollarımı göğsüme sarıyorum.

Adamların evinde göstermelik olan yüzündeki rahatlamış ifade gitmiştir. Arabadaki o sessiz, gizli öfke de yok.

Canavarı gevşek ve cezalandırma ihtiyacıyla gümbürdüyor.

Kaçacak hiçbir yer yok. Saklanacak yer yok. Bunu kendime ben yaptım. Bütün bunları kendime ben getirdim. Başka ne seçeneğim vardı ki?

Babamın cebinde derin parası olan polislerle mi güveneyim? Onunla kavga edip erkek arkadaşlarımı vurdurmak ya da hapse attırmak mı?

Ne yazık ki tek yol buydu.

Bir sonraki kaçış fırsatımız gelene kadar buna katlanabilirim. Bizi sonsuza kadar kilitli tutamaz. Şimdi olmaz. Tüm şehir artık var olduğumuzu ve önemli olduğumuzu biliyorken olmaz. Bizi etkinliklerde ve partilerde görmek isteyecekler. Halk meraklı olacak.

"Beni iğrendiriyorsun."

Sözleri bir kırbaç gibi tenimi kırbaçlıyor, çiğ ve açıkta bırakıyor. Geriye doğru bir adım atarak geri çekiliyorum.

"Bana saldırman yeterince kötüydü," diye homurdanıyor ve elini kaldırıp başının arkasına dokunuyor. "Ama sonra kız kardeşini alıp kaçtın."

Bir adım daha geri çekiliyorum, aramızda mümkün olduğunca çok boşluk olmasını istiyorum.

"Şu Mannford çocuklarıyla birlikte olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı bir düşünsene." Dişlerini o kadar sert gıcırdatıyor ki sesini duyabiliyorum. "Winston Constantine bana onların ne kadar korkunç insanlar olduklarını anlattı. Kızımı böyle bir pisliğe bulaştırmaya nasıl cüret edersin?"

"Baba," diye mırıldanıyorum, patlamak üzere olan bu bombayı etkisiz hale getirmem gerekiyor.

"Lütfen, ben-"

"Sana hangi sapıklığı yapmalarına izin verdin?" diye soruyor. "Seni becermelerine izin mi verdin? Hepsini birden mi? Sen hasta bir çocuksun. Hem de çok hasta."

Bir hıçkırık boğazımı tıkıyor ve gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Gözlerimi öfkeyle kırıştırıyorum, onu görüş alanımda tutmam gerekiyor. Her nasılsa, o kader saniyesinde ilerledi ve şimdi üzerimde beliriyor.

"Seni işaretlemelerine izin verdin," diye hırlıyor, parmağını boynumun sütunu boyunca sürükleyerek. "Sanki onların fahişesiymişsin gibi. Seni başka nerede işaretlediler?"

Başımı sallıyorum, umutsuzca kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama hiçbirisi çıkmıyor. Daha ne olduğunu anlayamadan kıyafetlerim zorla vücudumdan çıkarılıyor. Ağlıyor ve çığlık atıyorum, Sandra'nın ya da herhangi birinin bana yardım etmesi için yalvarıyorum ama kimse gelmiyor. Beni yatak odasının zeminine itiyor ve elbise ayakkabısıyla kalçamı dürtüyor.

Tüm çürüklerim sergileniyor; erkek arkadaşlarımla geçirdiğim sıradışı ve erotik haftanın renkli bir haritası. Hepsi burada babamın görmesi için bir neon tabela gibi yanıp sönüyor. Onlarla ne yaptığımı ona anlatmama gerek yok çünkü kendi gözleriyle görebiliyor.

Bu durum çok fazla. Kendimi bu korkunç karşılaşmalardan ayırdığımda ayrılığın başladığını hissedebiliyorum. Bedenimi kendi haline bırakırken zihnim sıcak, daha güvenli yerlere sürükleniyor. Onun yanıma çömeldiğini, çürükleri kurcaladığını ve fotoğraf çektiğini belli belirsiz fark ediyorum.

Odamda değilim.

Scout'un yatağındayım, onun yoğun bakışları altında eriyorum. Sparrow'un kollarındayım, kendimi güvende ve korunmuş hissediyorum. Sully'nin öpücüğüne kapıldım, bana her tatlım dediğinde kalbim çarpıyor.

"Bu kadar kanıt yeter," diyor babam. "Ayağa kalk."

Olmayı tercih ettiğim yerin bulanıklığını göz kırparak uzaklaştırıyorum ve kendimi şimdiki zamana sürüklüyorum. O kadar çok titriyorum ki dişlerim takırıyor. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum ama bu babamla geçirdiğim diğer zamanlara benzemiyor. İlişkimizin çizgilerini bulanıklaştırdığı zamanlardaki gibi hissetmiyorum. Sanki o hapisane müdürü ve ben de bir şekilde hapisane duvarlarını aşmayı başarmış aşağılık bir mahkummuşum gibi hissediyorum.

Beni incitmek istiyor.

Bu yüzden bu anı unutmayacağım.

Bu yüzden bir daha asla kaçmaya çalışmayacağım.

Pazumu tutuyor, ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadığımda beni ayağa kaldırıyor. Parmaklarının etimi ısırdığını, kendi sahiplenici izlerini bıraktığını hissedebiliyorum. Tüm çıplak bedenim sergileniyor ve bu şekilde görülmekten nefret ediyorum.

"Yatağa," diye bağıyor, yüzüme tükürükler yağıyor.

Başımı şiddetle sallıyorum. "Hayır, hayır."

"Bana hayır diyemezsin, çocuğum."

Çığlıklarım boş odada yankılanıyor ama kimse beni kurtarmaya gelmiyor. Bedenimi yatağın üzerine itiyor ve kıcımlı açıkta bırakıyor.

Onları düşün. Herhangi bir şey düşün.

Kemer tokasının şingirtisi beni şimdiki zamana bağlı tutuyor.

Bunu yapmak istemiyorum. Lütfen bana bunu yaptırma.

Sparrow'un sıcak akçaağaç şurubu gözleri ve alaycı sırıtışı zihnimde canlanıyor. Bana

Çamaşırhane diye seslenişi, sanki bal kadar sevecen. Derin, iddialı öpücükleri-

Whap!

Sparrow'un fantezisi, kıcıma vuran beyaz-sıcak acıyla siliniyor. Ne olduğunu ancak tekrar hissettiğimde anlıyorum.

O gitmiyor.

Onun yerine kemeriyle beni kırbaçlıyor.

Whap!

Acı başka bir dünyaya ait. Tırnaklarımı yatak malzemesine geçiriyor, bu çılgınlıktan sürünerek uzaklaşabilmek için bir yer bulmaya çalışıyorum.

Kalçamdaki acı verici bir kavrama kaçmamı engelliyor ve beni tekrar yerime sürüklüyor.

Whap!

Tek düşünebildiğim yanan, moraran acı. Durmasını istiyorum. Lütfen, Tanrım, durdur şunu.

Ama durmuyor.

Ben bayılana kadar tekrar tekrar oluyor.

Kendime geldiğimde, yer değıştirmiştim. Artık yataktan sarkmıyorum, yatağın üstünde yatıyorum. Çıplak bedenimi ince bir battaniye örtüyor ve yalnızım.

Ya da en azından yalnız olduğumu sanıyordum. "Otur ve ilacını al."

Babamın soğuk, ruhsuz sesi odamın karanlık bir köşesinden cisimleşiyor. Artık takım elbise ceketini giymiyor ve kravatı da yok. Yüzünde nötr bir ifade var, öfkesi nihayet yatışmış.

İlaç mı? Ne ilacı?

Bir hap tutuyor. Ağladığım için her şey bulanık. Gözlerimi kırpıştırarak hapa odaklanmaya ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. İbuprofen'e benzemiyor.

"Ne oldu?"

Mırıldanıyorum. "Hatanı silmek için." Hata mı?

"Anlamıyorum."

Alay ediyor. "Bu dünya hakkında anlamadığın çok şey var, tatlım. B p l a n ı . Ya kendi isteğınle kabul edersin ya da ben zorlarım. Bir daha piç bir çocuk yetiştirmeyeceğim."

"Yine mi?"

"Sen değıl," diye beni temin ediyor babam, hapı dudaklarıma götürürken. "Kız kardeşin. O korkunç hata için anneni asla affetmeyeceğim."

Ben daha sözlerini anlayamadan burnumu tutuyor ve hapı boğazımdan aşağı itiyor. Öğürüyorum ve boğuluyorum ama sonunda yutuyorum.

"Uyu, tatlım. Artık dinlenebilirsin. Sonunda ait olduğun yere, evine döndün. Benimle birlikte."

Bölüm EigHteen

İzci

GİTTİ.

O gitti.

Böyle olmaması gerekiyordu. Sonsuza kadar bizimle kalması gerekiyordu.

Alexander onu nasıl buldu?

Yanımdaki kanepenin minderinde atılmış pembe bir kedi oturuyor. Onu görünce içim cız etti. Della da gitti. Tam da çocuğu tanımaya başlamıştım. Kötü kalpli babasıyla birlikte o cehennem çukuruna geri döndü.

Doldurulmuş kediye alıp burnuma götürüyorum. Della gibi kokuyor. Şampuanı lavanta kokulu ve ben onu binlerce koku arasından kolayca seçebilirim. Göğsüm özlemle ağlıyor.

"Kimseye söylemedim," diye mırıldanıyor Ty. Tekrar. "Yemin ederim." Polisler gittiği için aceleyle çıktığı yerden geri döndü. "Doğruyu söylediğimi biliyorsun."

Yalan söylediğine dair bir işaret var mı diye ona ters ters bakıyorum. Ne yazık ki, onu suçlamak istesem de, ona inanıyorum. Ona ve ailesine yalan söylediğim için benden nefret ediyor olabilir ama Landry'yi önemsiyor. Ty'ın boktan bir soyadı var ama kuzeni gibi değil.

Sparrow'un gittiği havalı partide ortaya çıkmanın ve polislere isimsiz ihbarda bulunmanın işe yaraması gerekiyordu, en azından Leo bize saklanacak yeni bir yer bulana kadar. Ama işe yaramadı. Yeterince hızlı değildik ve onu zamanında kurtaramadık.

"Bir şekilde öğrenmiş," diye tükürdü Sparrow. "Belki de takip edildiniz."

"Değildim," diye karşılık veriyor Ty. "Dikkatliydim. Belki de içinizden biri geliyor ya da gidiyordu."

Bryant'taki işim dışında ne gelen oldu ne de giden. Bütün hafta boyunca hiçbirimiz binayı terk etmedik. Sparrow biraz çalıştı ama hiç çıkmadı. Yiyeceklerimiz bile teslim edildi. Bizi bulmalarına imkan yok. Dikkatliydim, lanet olsun.

Ya beni izlediğini düşündüğüm kişi Ty değilse? Belki de ilişkimizi ortaya çıkaran kişiydi. Bu beni sorumlu yapar. Lanet olsun.

"Leo?" Sully soruyor. "Yani, o olabilirdi, değil mi?"

"Leo durumu düzeltmek istedi," diyorum başımı sallayarak, "daha da kötüleştirmek değil. Bu çok daha kötü."

Leo bunu düzeltmek istedi. Neler yaşadığımı anladığını söyledi. O zaman kim? Nerede olduğumuzu bilen sadece bir kişi var. Ve o bir müttefik lanet aile olması gerekiyordu rağmen -Oyuna getirilmiş olabileceğimizi fark etmeye başlıyorum. Nedenini henüz bilmiyorum ama öğreneceğim.

Onları bize kimin yönlendirmiş olabileceğini tartışırken sesleri birleşiyor, arkamda donuk bir

uğultu. Ama ben biliyorum.

Bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Orospu çocuğu.

"Gitmeliyim," diye homurdanıyorum, ayağa fırlıyorum ve pembe kediye kanepeye geri atıyorum.

"Geri döneceğim.

Bir şey duyarsanız beni haberdar edin ve onu nasıl geri getireceğimize dair bir plan üzerinde çalışmaya başlayın." Onu geri *getireceğiz*.

Aklımda hiç şüphe yok.

Bu sadece ne zaman olacağı ve yol boyunca kaç tane pisliği ezmemiz gerektiği ile ilgili bir mesele.

* * *

Bryant Morelli'nin çalışma odasına doğru topallayarak yürürken, koridorlarda yankılanan tek şey yürüyüşümün eşsiz temposu.

Kanımı kaynatıyor.

Ona güvenmemem gerektiğini biliyordum ve güvenmedim de, ama aktif olarak bize karşı çalışmasını beklemiyordum. Özellikle de onun için yaptığım onca şeyden sonra.

Onun boğuk kahkahaları, sessiz olan evi bölerek beni daha da sinirlendiriyor. Kapısına ulaştığımda, kapıyı çalmadan içeri giriyorum. Sırtını bana dönmüş, telefonu kulağına dayamıştı ama ofisine girdiğimi duyunca arkasını döndü.

"Seni geri aramam gerekecek," diye gürlüyor. "Yakında konuşuruz."

Aramayı sonlandırıyor ve koltuklardan birini işaret etmeden önce telefonunu bırakıyor. "Lütfen oturun." Azı dişlerimi birbirine geçirerek kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum,

Vurdumduymaz bir ifade takınarak. Başımı sallayarak teklif edilen koltuğa oturuyorum ve bakışlarımı ona dikiyorum.

"Ziyaret beklemiyordum," diye mırıldandı. "Sanırım senin için birkaç dakika ayırabilirim."

Boynumu kırdım ve sandalyemde arkama yaslandım. "Saçmalamayı kes, Morelli."

Rahat ifadesi sert bir ifadeye dönüşür. "Ses tonuna dikkat etsen iyi olur, genç adam. En iyisi kiminle konuştuğunu unutma."

Bu pisliği suratından vurmak istiyorum. Cebimde Glock'um olduğunu düşünürsek, ben de vurabilirim.

"Orada bizimle olduğunu biliyordun," diye bağırdım. "Biliyordun ve lanet olası bir sebepten dolayı bizi ispiyonladın." Mizahsız bir kahkaha attım. "Aile hakkındaki tüm o saçmalıklar sadece bir yalandı."

Omuzlarını silkerek sırtıyor. "Aile, gerektiğinde kullanılacak bir araçtan başka bir şey değildir. Eninde sonunda bunu

öğreneceksin." Yanılıyor.

Kardeşlerim benim her şeyim. Ve şimdi Landry bizim olduğuna göre, o da her şeyim.

"Bunu yapmamalıydın," diyorum, sesim soğuk ve tehlikeli bir şekilde alçalıyor. "Bunu gerçekten yapmamalıydın."

Bryant'ın yüzü nefret dolu bir ifadeye bürünür. "Beni tehdit etme, evlat. Sanırım kiminle konuştuğunu unutuyorsun."

Oğullarının kirli pençelerinden söküp aldığı bu şehirde umutsuzca iktidarı elinde tutmaya çalışan

yaşlı bir adam. Evet, kime hitap ettiğimi unutmadım.
"İstediğin her şeyi yaptım-"

Elini havaya doğru sert bir şekilde savurarak sözünü kesti. "Ve sen de tam olarak dediklerimi yapmaya devam edeceksin. Croft kızı gibi dikkatini dağıtmak yok."

"Artık senin köpeğin olmayacağım, Morelli."

"Topuklayacaksın, lanet olası. Ve eğer yapmazsan, seni kundakçılıktan içeri atarım." Damarlarımda soğuk bir öfke dolaşıyor.

"Affedersiniz?"

"Beni duydun," diye gürlüyor, kendini beğenmişliği yüzünden akıyor. "Sana sahibim.

Constantine seni kucağımıza bıraktığı andan beri sahibim."

"Bunu bize yapamazsınız."

"Oh, ama yapabilirim." Geniş ve zalimce gülümsüyor. "Biri seni takip etti ve o ateşleri yakarken seni kaydetti."

O yaptı.

Bana tuzak

kurdu.

"Emrinizdeyim!" Kükreyerek ayağa kalkıyorum. "Bana bu boku sen yaptırdın!"

"Lider olmak, birçok tencerede birçok kaşığa sahip olmak demektir. Her zaman karıştırmak. Sen sadece bana ait lanet bir tenceresin. Oğullarım da birer tencere."

"Neden bize sırt çeviriyorsun?" Dişlerimi sıkarak talep ediyorum. "Bunu hak etmek için ne yaptık?"

"Hak etmek mi?" Alay ediyor. "Siz serseriler içine sıçtığınız tuvaletleri hak etmiyorsunuz. Hak ettiğiniz şey soğuk, sert bir gerçeklik dozu."

Ellerimi yumruk yaparak ona doğru bakıyorum. "Leo yüzünden, değil mi? Dün gece bize yardım ettiğini öğrendin ve bizi otobüsün altına attın. Küçük casusların sana söyledi, ha?"

Kıllarını kıpırdatıyor ve ben de tam on ikiden vurduğumu anlıyorum. "Sadık bağlantıları olan tek kişi o değil." "Kızgınsın," diye devam ediyorum, kelimeler ağzımdan çıktıkça ısınıyor, "Croft'u kapatmadığımız için

Bize söylediğin anda projeye başladık. Kıza aşık olduğumuzu ve şimdi ona değer verdiğimizizi. Bu seni çileden çıkardı.

Köpekleriniz itaat etmedi ve oğlunuzun bize yardım ettiğini öğrendiğinizde kendinizi kaybettiniz." "Sen bile bir köpekten başka bir şey olmadığını biliyorsun."

"Bu köpek," diyorum, kendimi göstererek, "sahibini ısırmaktan çekinmiyor. Ben sadık bir köpek değilim." "Scout," diye uyarıyor Bryant, sesi soğukkanlılığını biraz kaybedip öfkeyle yükseliyor.

"Senin saçmalıklarla işim bitti, Morelli," diye bağırdım. "Şu andan itibaren kendi kurallarına göre oynayacağım.

Beni ihbar etmekle tehdit edebilirsiniz ama bilin ki savaşmadan teslim olmam."

"Daire, arabalar-"

"Öndeyken bırak, ihtiyar." "İzci!"

Öfke dolu taleplerini görmezden gelerek ofisinden topallayarak çıktım. Beni tehdit mi etmek istiyor? Onun hayatını cehenneme çevireceğim ve her şeyi yerle bir edeceğim.

Morelli yakında bir ayıyı dürtmemen gerektiğini öğrenecek.

Bu ayı onun kalbini sökecek ve zerre kadar pişmanlık duymayacak. Onun üstünlük sağlamasına izin vermektense kıcımlı sonsuza dek hapiste tutmayı tercih ederim. "Scout!" diye bağırarak peşimden ofisinden çıktı. "Dur!"

Çığlık atarak duruyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve benden birkaç santim uzaklaşana kadar bekliyorum. Adamın üzerinde yükseliyorum ve patlamak üzere olan bir yanardağın ateşi gibi içimden fışkıran öfkemin her zerresini hissetmesine izin veriyorum. "Biz onu geri almak için uğraşırken, sen de aşağıda duracaksın ihtiyar." Onu küçümsedim.

"Anlaşıldı mı?"

"Yoksa ne olur?"

"Polise ya da FBI'a gideceğim," diye uyarıyorum, dudaklarımdan tükürükler uçuşuyor ve yüzüne yağıyor. "Ya da belki de oğullarına ispiyonlamalıyım. Bunak babalarının nasıl bir canavar olduğunu öğrensinler. Sana ne yapacaklarını düşünüyorsun? Onlar sadık *köpekler* mi?"

Yüzü bembeyaz oluyor ve onu can evinden vurduğumu anlıyorum.

"Tetiği çok erken çektin," diye tükürdüm. "Çünkü araya girdiği için Leo'ya kızgındın.

Bu hatanın bedelini ödeyeceksin."

"Şimdi beni dinle, evlat-"

"Ben senin oğlun değilim. Seninle işim bitti. Ya geri çekilirsin ya da hayatındaki tüm iğrenç sırları açığa çıkarırım. Ve Bryant?"

Çenesi sıkıştı. "Ne?"

"Eğer Landry'nin babası senin yüzünden ona zarar verirse, ben de sana aynı şekilde zarar veririm. Göze göz, orospu çocuğu."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DÜN KABUS GİBYDİ.

Landry

Hayallerim altımdan çekilen bir halıdan başka bir şey değildi. Bugün gerçek. Soğuk, acı, yalnız. Bütün gece üzüntümün içinde yuvarlandım, ama bugün duyularım saldırının acısıyla keskinleşti. Belim, kığım ve kalçalarımındaki morluklar her oturduğumda ya da hareket ettiğimde irkilmeme neden oluyor. İçinde bulunduğum duruma duyduğum öfke yavaş yavaş korkunun yerini alıyor ve her hücreme acılık bulaştırıyor.

Bundan daha iyi bir hayatı hak ediyoruz.

Elbette, sonsuz miktarda paramız var.

Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Zengin bir canavarla bir saniye daha yaşamak zorunda kalmaktansa tek bir kuruşum olmamasını ve mutlu olmayı tercih ederim.

Della'nın güçlü olmama
ihtiyacı var. Benim güçlü
olmama ihtiyacım var.

İşte bu yüzden, küçük bir topun içine kıvrılıp hüngür hüngür ağlamak yerine, omurgamı dikleştirdim ve kendime bir söz verdim.

Bizi buradan çıkaracağım. İlk adım bu odadan çıkmak. Kendim için üzölmeyi bırakmalıyım. Bu çürükler acıtıyor ama beni durdurmasına izin veremem. Babamla her zaman çürükler olacak. Asla iyi bir zaman olmayacak. Harekete geçmeliyim.

Eninde sonunda işe gidecek. Ve gittiğinde, kaçacağız. Mutfağı ateşe vermek gibi aşırı bir şey yapabilirim. Güvenlik görevlileri bizi tahliye etmek zorunda kalır. O zaman kaçmak daha kolay olur. Sadece deli gibi koşmam gerekecek.

Önce mutfağı girmem lazım.

Ne yazık ki, bu da zamanımı beklemek anlamına geliyor. Doğru zaman gelene kadar Della'yı olabildiğince güvende tutarak babamın oyunlarını oynayacağım. Korkmayacağım. Eskisi gibi değil. Üçüzlerle kalmak bana bir şey öğretti. Kötü niyet olmadan da sevillebileceğimizi ve bakılabileceğimizi.

O adamları geri
istiyorum. Onları geri
alacağım.

Duştan çıktığımda yatağımanın üzerinde birkaç şey buldum. Güzel bir elbise, ona uygun iç çamaşırları ve harika bir çift ayakkabı. Makyaj ve saç malzemelerim de bana geri verilmişti. Babamın bana bıraktığı not beni öfkelenlendirdi ve onu parçalara ayırmak istedim.

Bu akşam bazı önemli insanlarla yemek yiyeceğiz. Bana dünkü fahişe olmadığını ve gerçek bir hanımefendi olduğunu kanıtla. Belki sana öyle davranırlar.

Son makyajımı da bitirip boy aynama doğru yürüdüm. Boynumdaki tüm morlukları gizlemek için çok fazla kapatıcı kullanmak gerekti ama sonunda bunu başardım. Elbise üzerime bir eldiven gibi oturdu. Baştan çıkarıcı kırmızı, vücuda oturan ama aynı zamanda göğüs dekoltelerimi gizleyecek ve dizlerime vuracak kadar da iffetli. Siyah Jimmy Choos'lar boyumu birkaç santim uzatıyor. Sarı saçlarım düz ve düzgün, kusursuz makyajım ve elbisemdeki kırmızının cüretkâr tonuyla birleştiğinde, vahşi görünüyorum. Bir gösteri midillisi gibi etrafta dolaştırılacak ağırbaşlı bir oyuncak değilim.

Elbisemin ve külotumun ipeksi kumaşının altındaki çürükler gerçek hikayeyi anlatıyor. Her hareket ettiğimde ya da oturduğumda hafifçe irkilmem, babamın oyuncağını kırmaya çalıştığını gösteriyor. Ne kadar acısa da kırılmayı reddediyorum.

Pençelerim var.

İçimdeki öfke elbisemin renginde.

Ateşli. Volkanik. Patlayıcı.

Kapının çalınmasıyla çenemi kaldırdım ve vücudumdaki tüm kasları gerdim. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve babam ısmarlama lacivert takım elbisesi içinde tertemiz içeri giriyor. Gözleri üzerimde geziniyor, her ayrıntıyı inceliyor.

"Güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor bana doğru yürürken. "Kırmızı fahişelerin rengi olsa bile."

Kötü sözleri karşısında irkilmedim. Bunun yerine, soğuk bakışlarından korkmadan ona doğru ilerliyorum. "Makyajımı yeni tazeledim baba. Beni ağlatma." Cevabımı vurdumduymaz bir tavırla veriyorum.

yüz ifadesi. "Gitme vakti geldi mi?"

Gözleri sinirli bir şekilde kısılıyor, ama beni şaşırtarak başını sallıyor. "Restoranda bekliyorlar. Onlara biraz geç kalacağımızı söyledim."

Yanından geçmeye başlıyorum ama eli bileğimi kavlıyor ve beni durduruyor. "Uslu dur, tatlım. O ağzının başını belaya sokmasına izin verme. Sonu senin için iyi olmaz."

Tehdidi beni içten içe titretiyor ve kıkımdaki yaralar zonkluyor. Bana ne yaptığını görmesine izin vermeyi reddediyorum. Yanağımın içini sertçe ısırarak ona başımı sallıyorum. "Her zaman en iyi davranışım la, baba."

"Aferin

kızıma."

Siktir git.

* * *

Ty'ı gördüğüm anda özenle inşa ettiğim duvarlarımın hepsi yıkılıyor. Masada haberlerden tanıdığım çatık kaşlı bir adam, Winston Constantine ve güzel, gülümseyen bir esmerle oturuyor. Beş kişilik yuvarlak masada iki koltuk var, biri Ty'ın yanında, diğeri Winston'ın yanında.

Babamın önünde aceleyle ilerleyerek Ty'ı ekstra bir coşkuyla selamlıyorum. "Ty! Seni görmek çok güzel!" "Landry," diyor, ayağa kalkıp yanağıma bir öpücük kondurarak.

"Otur. Arayı kapatmamız lazım."

Yanındaki sandalyeyi çekiyor ve ben de sandalyeme yerleşiyorum, acıdan hafifçe sızlanıyorum. Ty geriliyor ve babamın delici bakışlarını üzerimde hissediyorum. İyi bir oyuncu olabilirim ama

acıyı - onun verdiği acıyı - silemem ve onun iyiliği için bunu saklamaktan yoruldum.

"Winston, Ash," diyor Ty, "bu benim arkadaşım, Landry Croft, Alexander'ın kızı." Kadın, Ash, bana parmaklarını hafifçe oynatıyor. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Babam, Winston ve Ash üçüyle sohbete dalıyor ama benim dikkatim sadece Ty'ın üzerinde. "Nasıllar?" Sesim titreyerek fısıldıyorum.

"Senin için endişeleniyorum." Aşağı bakıyor. "Seni incitti. Yaralandığını söyleyebilirim. İyi misin?" Mat kırmızı boyalı alt dudağımı çiğniyor, gözyaşlarının akmamasını istiyorum. "Daha iyiyim." Çenesi sıkılıyor, mavi gözlerinde öfke parlıyor. "Özür dilerim."

"Geçici bir durum," diyorum bakışlarına karşılık vererek.

"Öyle olmak zorunda." "Öyle olacak. Bir yolunu bulurlar."

Gözlerin içimi yaktığını hissedebiliyorum. Baktığımda Winston beni izliyordu. Sanki kafamın içini görebiliyordu. İçimden bir ürperti geçiyor. Çabucak başımı çevirip Ty'ın dostluğuyla teselli buluyorum.

"Onlara yardım ettiğini öğrenirse ne olur?" Yumuşakça mırıldanıyorum.

"Winston bilemez," diye karşılık veriyor Ty. "Asla."

Akşam yemeğini kolayca atlattık, Ty ve ben fırsat buldukça gizli konuşmalar yapıyorduk. Dışarıdan bakan biri için, sonsuza dek mutlu olma yolunda ilerleyen iki sevgili gibi görünebilirdik. Bana göre o benim dışarıyla, onlarla olan bağlantım.

Babam Winston'la gelecek hafta sonu burada olacak doğum günü partisi hakkında konuşmaya başladı. Bu bana onun boğucu varlığından kaçma fırsatı veriyor. Ayağa kalkıp tuvalete gitmek için izin istediğimde bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor ama daha fazlasını yapamayacak kadar konuşmaya dalmış durumda.

"Ben de seninle geliyorum," diyor Ash hızla ayağa kalkarak.

Bu kadınla arkadaş olmaya pek hevesli değilim - korkunç babamın arkadaşı olan bir adamla evli olduğu için - ama ona hayır da diyemiyorum. Ona doğru sıcak bir gülümseme gönderiyorum.

Biz güvenli bir şekilde banyoya girene kadar ilgi çekici hiçbir şey hakkında konuşmuyor. Tüm tavrı değişti. Endişe yüz hatlarını kaplıyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "Acı çektiğini söyleyebilirim."

O kadar şeffaf mıyım? Babam onun burada beni kontrol ettiğini bilse çok kızardı. "İyiyim," diye yalan söyleyip çenemi kaldırıyorum. "Sorduğun için teşekkürler."

Dikkatli bir tereddütle yaklaşıyor. "Onlar..." Sözüünü kesiyor. "Çok özür dilerim."

Onlar mı?

Kaşlarını çatarak başımı sallıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"O adamlar. Terör üçüzleri." Yüzünü buruşturuyor ve yüz ifadesi büzüşüyor. "Seni zorladılar mı?"

Bunu çok bilerek söylüyor.

Sanki olanın bu olduğundan eminmiş gibi.

Göğsümde bir ateş yanıyor, onları savunma ihtiyacı içimi yakıyor. "Kendilerini bana zorla kabul ettirmediler."

Ona beni incitenin babam olduğunu haykırmak istiyorum ama bu kadına zerre kadar güvenmiyorum.

Biraz.

"Oh?" Şok yüz hatlarını değiştiriyor ve dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Sadece tahmin ettim.

Birlikteydin

bütün bir hafta boyunca. Winston bana böyle söyledi."

"Yanlış varsayımda bulundun," diye tısladım, ses tonumda acı vardı. "Orada

olmayı ben seçtim." "Seçmek mi?"

"Sen anlamazsın."

Alay ediyor. "Aslında ben yapardım. Herkesten daha iyi. O üçüyle kendi geçmişim var. Bana yaptıkları şeyler..." Gözleri yaşlarla doldu. "Onlar zalim, duygusuz canavarlar, Landry. Seni düşünmen için kandırdıkları için üzgünüm-"

"Beni kandırmadılar!" Beni rahatlatmak için bana doğru uzanan ellerini savuşturarak çığlık atıyorum. "Dokunma bana!"

Ash dudaklarını büzerek dikkatle beni inceliyor. "Burnumu sokmak istemem. Sadece sana göz kulak oluyorum. Onlara güvenemezsin."

Ama yapabilirim.

Ben onlar için bir fetih değilim. Ben onlarınım. Ona ne yapmış olurlarsa olsunlar benim için önemli değil çünkü benim için farklılar. Onları önemsiyorum. Onlara ihtiyacım var. Onları özledim.

"Burnumu soktuğum için özür dilerim," diyor Ash. "Akıllı bir kıza benziyorsun. Eminim bir yolunu bulacaksın. Sadece bir şeye ihtiyacın olursa burada olduğumu bil. Ben ve Winston ikimiz de buradayız."

"Bunu aklımda tutacağım," diye karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim."

İç geçiriyor ve sonra banyodan çıkıyor. Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes çekiyorum. Dakikalar çok çabuk geçiyor. Yakında geri dönmem gerekecek ve bu fikri zar zor hazmedebiliyorum.

Banyo kapısı açılıyor ve babam için kendimi hazırlıyorum. Muhtemelen neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordur.

"Çamaşırhane."

Gözlerimi açıyorum ve başımı Sparrow'un sesine doğru çeviriyorum. Siyah takım elbisesi içinde tertemiz ve her zamanki gibi muhteşem. Arkasında Scout ve Sully de güzel giyinmişlerdi. Babamı ya da Ash'in az önce onlar hakkında söylediği hiçbir şeyi düşünmüyorum. Sadece onları. Çok yakışıklı ve korumacılar.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, topallayarak yanlarına gidiyorum.

"Buradasınız. Gerçekten buradasınız." "Buradayız," diyor Sparrow. "Seni görmemiz gerekiyordu."

Sparrow beni bir ayı gibi kucaklayıp yerden kaldırıyor. Ağlamak istemiyorum ve gözyaşlarımı uzak tutmak için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Beni tekrar ayağa kaldırmadan önce boynumu öpüyor. Ağzı benimkini derin ve iddialı bir öpücükle yakalıyor ve sonra başka bir çift tanıdık kolun içine çekiliyorum. Biri kıçımı kavırıyor ve ben inliyorum.

Sparrow'un bakışı öldürücü. "Sana vurdu, değil mi?"

Kardeşlerinden biri elbisemin arkasını kaldırıp külotumu indirirken gözlerimi Sparrow'unkilerden ayırmıyorum. Sully küfrediyor ve Sparrow kıçımı avuçluyor, bana o kadar yumuşak dokunuyor ki neredeyse çürük etimin üzerinde bir hava fısıltısı gibi hissediyorum.

"Bunun bedelini hemen şimdi ödeyecek," diyor Scout soğuk ve korkunç bir sesle, iliklerime kadar üşümem gerekirken. Onun yerine, benim adıma duyduğu öfkeyle teselli buluyorum.

"Gelecek, ama henüz değil," diye mırıldandım. "Della burada değil. Onu bırakamam. Eğer bir şey yaparsan onu kaybederiz."

Hava öfkeden çatırdıyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Bir fırtına geliyor. Üç kasırga babamın hayatında bir yıkım yolu açmaya hazır. Ve ben bunu istiyorum. İstiyorum. Ama Della'nın zararına değil.

"Bir planımız var," diyor Sparrow, başparmağıyla yanağımdan bir damla yaş silerek. "Sana

şahsen söylemek istedik. Seni oradan çıkarabileceğimize dair umut vermek için."

Sully avuçlarını sırtımda gezdirip dudaklarımı gagalayarak, "Her şey yoluna girecek, tatlım," diye beni temin ediyor. "Bize güveniyor musun?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak.

Bu sefer beni daha sert öpüyor ve ayak parmaklarımın mutluluktan kıvrılmasına neden oluyor. Sonunda beni bırakıyor ve Scout'un sağlam göğsüne doğru çekiliyorum. Eli karnımın üzerinde geziniyor ve saçlarımı okşuyor.

"Hey, dikenli prenses."

"Selam," diyorum
sırıtarak.

Scout beni döndürüyor ve avuçlarını yanaklarıma getiriyor. Ağzı benimkine yapışıyor. Alt dudağımı ısırıp çekilmeden önce ağzımın her yerini tadarak beni yutuyor.

"Ona şantaj yapacağız," diye açıklıyor Sparrow. "Ya da en azından deneyeceğiz." "Seni yakında geri alacağız." Sully gülümsüyor. "Söz veriyorum."

"Ve eğer bu işe yaramazsa," diye mırıldanıyor Scout kulağıma yakın bir şekilde, "lanet olası dişlerini kıracağız." Sparrow telefonuna bakarak küfrediyor. "Kaçmak zorundayız. Hemen."

Gitmelerini istemiyorum ama benimle yakalanmaları felaket olabilir. "Sizi seviyorum," diye ağzımdan geçiriyorum, içimde tutamıyorum. "Hepinizi."

İkisi de bir öpücük daha çalıyor ve babam banyoya dalmadan saniyeler önce gidiyorlar.

Sanki üçüzleri gizlenirken bulabilecekmiş gibi tüm ahırları kontrol ederek büyük bir gösteri yapar. Tabii ki hiçbir şey bulamadı. Burada kimsenin olmadığından emin olduktan sonra bana doğru yaklaşıyor ve görünüşüme bakıyor. Dudaklarım öpücüklerinden şişmiş ve saçlarım dokunmalarından dolayı hafifçe harap olmuş. Hava hâlâ Sparrow'un pahalı kolonyası kokuyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye soruyor, öfkeyle. "Cevap ver bana."

Geçmişte, onun sert sözlerinden kaçabilirdim, ama bu restoranda bana yapabileceği çok şey var. Evde değiliz, meraklı gözlerden uzaktayız. Üçüzleri görmek beni cesaretlendirdi.

Parmaklarımla dudaklarıma dokunarak şirret bir ses tonuyla "Hiçbir şey" diyorum.

Ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyoruz. Onların kokusunu alabildiğini, onları hissedebildiğini, varlıklarının hâlâ her parçama yapıştığını hissedebildiğini biliyorum.

Şaplak!

Açık eliyle vurduğu darbe morartıcı olmaktan çok yüzeysel bir sızı ama yine de acıtıyor. Gözlerimden yaşlar akıyor ama alt kapaklarıma yapışıp kalıyorlar ve kaçmıyorlar. Bana vurduğu yeri hafifçe ovuyorum ve ona kötü bir bakış fırlatıyorum.

"Tam bir centilmen," diye mırıldandım.

"Ve sen de tam bir fahişesin. Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum."

"Beni büyüttün mü? Şimdi babacan davranma." Dudağım titriyor ama sert kalmaya çalışıyorum.

"Beni incittin."

Beni incitmeye devam ediyorsun. Burada senin için hiçbir şeyim yok." Göğsümü gösteriyorum. "Hiçbir şey yok."

Yüz ifadesi sakinleşiyor ve hışımla kapıya yöneliyor. "Yemek masasına geri dön ve kendini göstermeyi bırak."

Bu sözlerle beni terk etti, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Bununla başa çıkabilirim çünkü adamlarım bir şeyler üzerinde çalışıyor. Bir yolunu bulacaklar. Bu arada, hayatta kalmak için elimden geleni yapacağım, ama uslu kızı oynamaktan bıktım. En azından bana onarılamayacak bir zarar verirse, savaşarak ölmüş olurum.

Yirminci Bölüm

Landry

Babamın beni restoranın tuvaletinde tokatlamasının üzerinden tam bir hafta geçti ve o zamandan beri bana vurmadı. Kendini işe ve bu akşam gerçekleşecek olan doğum günü partisini planlamaya verdi, bu yüzden beni ve Della'yı mutlu bir şekilde yalnız bıraktı. O yokken odamdan çıkmama izin veriliyor ve Della'yı görebiliyorum. Adamlarından birinin dikkatli gözleri altında, ama yine de ilerleme var.

Babam hep böyleydi.

Ya işine ya da bize kafayı takmış durumda. Bu bir denge değil. Bizi tekrar elinde tuttuğu için artık işine odaklanabiliyor.

Bana uyar.

Kemerinden kaynaklanan çürüklerim nihayet iyileşiyor. Hâlâ rengi soluk, sarı ve yeşil ama artık eskisi gibi acımıyor. Kendimi her zamankinden daha güçlü ve savaşa daha hazır hissediyorum.

"Bayan Landry," diyor Noel, başını kapı aralığımdan içeri uzatarak. "Kostümleriniz geldi. Bay Croft'unkini çoktan gönderdim ve Sandra da Della'ya yardım ediyor."

Ondan giysi çantasını aldım ve onu yoluna gönderdim. Della'dan çok şirin bir kurt olacak. Çantayı yatağımın üzerine koyup fermuarını dikkatlice açıyorum ki kumaş takılmasın. Kapağını açıyorum ve içindekilere kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Kırmızı değil.

Kapüşon yok.

Bir saatten az bir süre içinde ayrılacağız, bu yüzden değiştiremeyiz. Bu saatte olmaz. İç çekerek kıyafeti çıkarıyorum, ne giyeceğimi anlamaya çalışıyorum ve belli ki bir hata olduğu için benim bedenim olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Etikette "Seksi Goldilocks" yazıyor ve benim bedenime uygun.

Harika.

Mavi beyaz puantiyeli elbiseyi çıkardım. Tasarımı kız gibi ama inanılmaz kısa. Kapaklı kolları ve beyaz taraklı kenarları çok şirin.

Goldilocks o zaman.

Biraz saçlarımı kıvrıp kıvrıcık bukleler haline getiriyorum ve kostümle birlikte gelen mavi kurdelelerle bağladığım atkuyruğu yapıyorum. Elbise kışımı zar zor örtüyor. Erkeklerin bu kıyafete ne kadar bayılacağını düşünmeden edemiyorum. Sade bir çift beyaz külot, diz üstü beyaz çoraplar ve siyah rugan Mary Janelerimle yetiniyorum.

Babam bu kıyafeti görünce çılgına dönecek.

Ben de asi bir kadın gibi odamda saklandım ve son saniyeye kadar ona yanlış kostümümünden bahsetmedim.

"Hazır mısın, tatlım?" Babam yatak odama girerken soruyor.

Bir boksör gibi giyinmiş, saten kırmızısı bir şorttan başka bir şey giymiyor. Biri ona yağ sürmüş ve bu berbat işi kimin yaptığını düşününce ürperiyorum. Yüzü, morarmış bir gözü ve patlamış bir dudağı varmış gibi görünecek şekilde boyanmış. Keşke gerçekten yaralı olsaydı.

"Bu nedir?" diye soruyor, boks eldiveniyle kaplı ellerini havaya kaldırarak.

"Goldilocks." Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Kostüm mağazası bir hata yapmış ama neyse ki bu benim bedenimdeydi. İşe yaramasını sağladım. Bu partinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Yüz hatları kararıyor, üzerinden bir fırtına geçiyor. Şu anda ayrılmak zorunda olmasaydık, o tehlikeli eldivenleri üzerimde kullanmasından endişe ederdim. Hiç şansım olmazdı.

"Bay Croft," diye seslendi Sandra. "Bay Constantine

burada." Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Ty mı?"

"Mekâna kadar bize eşlik edecek," diye homurdanıyor babam. "Oradaki herkese ani bir hastalığa yakalandığını söylemeyi düşünüyorum."

"Herkes beni soracak," diye hatırlatıyorum ona, sert bir bakış fırlatarak. "Beni görmenin meraklarını gidereceğini biliyorsun."

"Beni utandırma," diye uyarıyor, "ve eğer tek kelime edersen bana yardım et-" "Anladım, baba."

Ty'ın sesini duyunca onun yanından geçip koridora koşuyorum. Üzerinde yeşil bir kıyafet, ona uygun tüylü yeşil bir şapka ve sırtına bağlı bir ok sadağı vardı.

"Robin Hood mu?" Sanırım sırtarak.

Gösterişli bir selam veriyor. "Ve sen..."

"Goldilocks," diyorum omuz silkerek. "Kırmızı Başlıklı Kız olması gerekiyordu ama dükkân bir hata yapmış."

Sırıtiş genişler. "Onların hatası herkesin kazancı. Çok seksi görünüyorsun, Goldilocks." Babamın arkamdaki hararetli bakışlarını görmezden gelerek ona sarılıyorum. "Nasıllar?"

Fısıltıyla söylediklerim zar zor duyuluyor ama o duyuyor. Ty yanımda olduğu için minnettarım. O benim can simidim, adamlarımla olan tek bağlantım.

"Onlar iyi. Onların öncelikli odak noktası sensin."

Kendimi daha cesur ve güçlü hissetmek için tek ihtiyacım olan şey onun güvencesi. "Ah, siktir!" Ty şikayet ediyor.

Ayrılıyoruz ve Della dişlerini göstererek ona tıslıyor. Gri bir kurt gibi giyinmiş, çok sevimli. Görünüşe göre rolünü ciddiye alıyor ve spor olsun diye insanları ısırıyor.

Ne kadar büyük dişlerin var, ona işaret ediyorum.

Dişlerini göstererek tekrar tıslıyor ve ikimiz de gülüyoruz. Gülmek iyi hissettiriyor. Buradan çıkacağız. Kesinlikle çıkacağız. O zaman, her zaman güleceğiz.

* * *

Babamın bunu küçük bir ilişki olarak tutamayacağını biliyordum. O bir narsist. Bu gün tamamen onunla

ilgili. Tabii ki herkesi davet edecekti. Güzelce dekore edilmiş otel lobisi insanlarla dolup taşıyor. Birkaç ünlü yüzü tanıyorum. Kostümüm birkaç erkeğin dikkatini çekiyor.

Babam beni çok rahatlatacak şekilde uzaklaştırıldı, ben de Büyük Kötü Kurt'un elini tuttum ve Ty'ın bizi bazı insanlarla tanıştırmasına izin verdim. Partide birkaç Constantine var. Bir sürü kuzeni var.

Vivian, Keaton, Perry, Tinsley ve isimlerini hatırlayamadığım bir sürü insanla tanıştım.

"İkiniz çok hoş bir çift olmuştunuz," diyor sert bir kadın, sesi buz gibi ve hiç de inandırıcı değil.

"Teşekkürler Caroline Teyze," diyor Ty. "Onu yıpratıyorum. Belki bir gün benimle evlenir ve bana bir sürü bebek ver."

Yüzünü buruşturuyor ve sonra başka bir şey söylemeden çekip gidiyor. "Hoş biri," diye kestirip atıyorum.

Kıkırdıyor. "O kadın ödümü koparıyor."

Tatlılar ve tatlı ikramlarla dolu bir masaya doğru ilerliyoruz. Della mutlu bir şekilde oradan buradan bir şeyler atıştırıyor. Biri kendi yaşlarında olan birkaç çocuğu fark ediyor ve soruyla bana bakıyor.

Gidip onlarla oynayabilirsin, ona işaret ediyorum. Isırmak yok.

Suratını asıyor ama çocukları korkutmak için arkalarından atlayarak kaçıyor. Gülüyorum çünkü bazen çok dağınık oluyor. Onu mutlu görmek güzel. Son bir haftadır çok gergindik.

"İkinci kuzenlerimi yemesin diye gidip ona göz kulak olayım mı?" Ty bana sırtıarak soruyor. "Belki de gidip bir içki almalısın."

Lobinin süslü ağaçlarla gizlenmiş karanlık bir bölümünü işaret ediyor. Sanki benden bir içkiden fazlasını istiyor gibi hissediyorum. Anlayışla başımı sallayarak ağaçlara doğru ilerliyorum. Büyük ağaçlardan birinin arkasına geçip nefes almak için duruyorum.

"Kayıp mı oldun, Goldilocks?"

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Bağırmanın ya da olay çıkarmamaya çalışıyorum. Sıcaklık arkamdan yaklaşıyor ve tüylü bir el kalçama yerleşiyor.

"Bunu sen mi yaptın?" Bana dokunan adama bakmak için dönüyorum. "Kostüm karışıklığımdan sen mi sorumlusun?"

"Oops." Ardından gelen karanlık kıkırdama, sahte pişmanlığını savunuyor.

Yüzü bir ayı maskesinin ardına gizlenmiş ama beni yutan akçaağaç şurubu gözlerini tanıyorum. Sparrow. Çok yakışıklı, aptal bir ayı gibi giyinmiş olsa bile. Göğsü çıplak ama üzerinde sahte bir kürk var. Pantolonu eldivenleriyle aynı kürkten ve siyah çizmeler giyiyor.

"Davet edilmediniz," diyorum, gözümü ondan ayıramadan. "Partiyi mahvediyorsunuz, Mr. Ayı mı?"

"Kardeş Ayı ve Sapık Ayı da burada." Maskenin arkasından kıkırdıyor. "Bizler vahşi hayvanlarız. Evcilleştirilemeziz. Uygur toplumun kurallarına uymayız."

Ellerimi kürklü ellerinin arasına alarak beni ağaçların arasından koridora doğru çekiyor. Onu tekrar gördüğüm için kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onları özlemişim. Sparrow beni bir odaya çekiyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Maskesini ve eldivenlerini çıkarmadan önce kapıyı kilitliyor.

"Çok ateşlisin," diye homurdanıyor ve çenemi güçlü bir şekilde kavırıyor. "Seni öpmem gerek."

Beni acımasız bir öpücükle sahipleniyor, dudağımı sızlanmama neden olacak kadar sert ısıyor. Tanrım, onların yoğunluğunu özlemişim. Eli elbisemin altından kolayca yukarı kayıyor ve parmaklarını külotumun ön kısmına sürerken inliyor.

Parmakları malzemeyi aşip klitorisimi bulmak için amımı okşadığında içimden bir inilti yükseliyor. Omuzlarına tutunuyorum, oradaki boyayı karıştırıyorum ve umursayacak bir şey bulamıyorum.

"Sparrow," diye yalvarıyorum.

Başka bir öpücük için dalmadan önce gözlerini kapatıp geri çekiliyor. Parmağı kayganlığımın içinden kayarak içime dalarken dili benimkine çarpıyor. İzinsiz giriş karşısında nefesim kesiliyor, vücudumun ona uyum sağlamak için gerilmesine bayılıyorum. Kalçamı kavırıyor, kalçasının üzerinden geçiriyor ve sonra bir parmağını daha içime sokuyor. Başım bir gümbürtüyle kapıya çarpıyor. Parmakları sihrini konuşturuyor ve rekor bir hızla içimden hazzı çekip çıkarıyor. Sunduğu mutluluk karşısında titreyerek haykırıyorum.

"Parmaklarımı ıslattığında çok güzel oluyorsun, Laundry. Senin içine ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum, onu kendime çekmeye çalışıyorum. Beni hızlı ve sert bir şekilde sahiplenmesini istiyorum. "Neredeler?" Parmaklarını bedenimden çekerken nefes alıyorum.

"Yakında burada olacaklar," diye beni temin ediyor. "Ne kadar iyi olduğunun tadına bak."

Onun iğrenç emriyle dudaklarımı açıyorum. İki ıslak parmağını ağzıma getiriyor ve içeri itiyor. Parmaklarını hararetle emerken, onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum, ağzımda onun başka bir parçasının olmasını diliyorum.

"Goldilocks sakso çekmek istiyor, hmm?"

Kirli sözleri parmaklarını ısırma neden oluyor, istediğini alması için ona meydan okuyorum. Uğursuz bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. Sonra kaba kuvvetle beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. Bana sorulmasını ya da talimat verilmesini beklemeden hızlıca kürklü pantolonunu indirmeye çalışıyorum.

Sparrow'un güzel, kalın bir siki var.

Bütün gün ona bakabilirim. Onun tadına bakacağımı bilmek, dilimi alt dudağımda gezdirmeme neden oluyor.

Odanın başka bir yerinden bir kapı tıkırdayarak kapanıyor. Ağır ayak sesleri bize doğru geliyor. Bize kimin katıldığını görmek için bakmaya çalışıyorum ama Sparrow saç örgümü tutuyor.

"İyi bir kız gibi em onu."

Sözleri karnımın alt kısmında bir ateş yakıyor. Onu -üçünü de- bir sonraki nefesimden daha çok arzuluyorum. Keşke beni ve Della'yı alıp götürseler, bizi sonsuza dek güvenle kilit altında tutsalar.

"Ben de onların siklerini yalamak istiyorum," diye fısıldıyorum, dilimle sikinin ucunu okşuyorum. "Yapabilir miyim?" Küfrediyor ve başını sallayarak saçlarımı serbest bırakıyor.

Paylaştığı için onu ödüllendirmek için ağzımın derinliklerine alıyorum,

Şimdiye kadar onun kalınlığı karşısında öğürdüm ve geri çekilmek zorunda kaldım. Ayılarından bir diğeri sabırla bekliyor. "Hey, tatlım. Bizim için dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyorsun."

Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve Sully'ye bakıyorum. Ayı maskesini takmamış ama tıpkı kardeşi gibi giyinmiş. Scout da kürklü bir kıyafet giyerek arkadan baldırlarıma biniyor ve ayaklarımın üzerine oturuyor. Arkamdan bana sarılıp ağzı boynumu bulduğunda ürperiyorum.

Sully pantolonunu indiriyor ve muhteşem piercingli sikini serbest bırakıyor. Ucundan sperm sızıyor ve ağzım tadına bakmak için sulanıyor. Scout dudaklarını boynumdan çekip ıslak külotumu hızla kalçalarımın altına indiriyor.

Sparrow parmaklarını saç örgülerimin arasında gezdirerek, "Bırak da o dar boğazını hissetsin," diye ısrar ediyor. "Kardeşimin sikiyle boğulmanı izlemek istiyorum."

Sully inliyor, yaklaşıyor. Aletini tutuşu acı verici görünüyor, sanki yüzümü becermemek için

sıkıca tutuyor. Onu tatmak için çaresizce öne doğru eğildim. Dudaklarımın yanından geçmeden önce dudaklarımı ön boşalmasıyla boyuyor. Kocaman gövdesini kabul etmek için genişlerken dişlerim gövdesini sıyırıyor. "Ben senin muhtaç küçük amını mahvederken, onlar da sırayla senin günahkâr ağzını sikecekler, dikenli prenses." Scout'un parmakları beni ona doğru açıyor ve sonra çıplak sikini içime itiyor. "Siktir, çok iyi hissediyorsun, bebeğim."

Beni ığlık attırarak şekilde sertçe itiyor ve Sully de aynısını yapıyor. Öğürüyorum ve kıvraniyorum ama gerçekten kaçmak istemiyorum. Beni taşımak zorunda kalacakları kemiksiz bir yığın olana kadar kullanmalarını istiyorum.

Durmalarını
istemiyorum. Asla.

Yirmi Birinci Bölüm

Serçe

Tanrım, bu kızı özlemişim.

Onu dizlerinin üzerinde, Sully'nin sikini ağzına alırken ve Scout'unkini arkadan alırken görünce, bizim için ne kadar mükemmel olduğunu hatırladım. Çok mükemmel.

Yakında bir gün, ona her zaman sahip olacağız.

"Sik emen dudaklarını benimle paylaş, pis kız," diye mırıldanıyorum, dikkatini çekmek için saç örgüsünü çekiştiriyorum. "Kendimi ihmal edilmiş hissediyorum."

Sully'nin yanına yaklaştım ve sikimi onun önünde aşağı yukarı zıplattım. Açlıkla ona bakıyor ve emmek için hevesle öne eğiliyor. Scout ona pek nazık davranmıyor, sanki içine girmenin ve adını ruhuna kazımanın bir yolunu bulacakmış gibi onu beceriyor. Sikimin etrafında inliyor ve sızlanıyor.

"Aynı anda iki siki birden alabilir misin?" Alay ediyorum, "Yoksa küçük kız ağzın çok mu küçük?"

Geri çekildi ve bana baktı. Dudakları şişmiş ve kızarmış, bugün yaptığı tüm o sik emmelerden dolayı.

Sully kaygan, delikli tacını kızın yanağına sürüyor. Ağzını sonuna kadar açıyor, dilini dışarı çıkarıyor ve onu kullanmamız için bizi davet ediyor. Sully ve ben ikimiz de siklerimizi aynı anda ağzına sokmaya çalışıyoruz. Birbirlerine sürtünüyorlar, inanılmaz bir his veren sıcak dilinin üzerinde kayıyorlar. Sırayla ağzına sokarak bir ritim tutturduk. Çıkardığı ıslak, aç sesler çok ateşliydi.

Scout arkasından homurdanıyor, o kadar sert itiyor ki, acımasızca öne doğru itildiğinde sikimin üzerine tıkanıyor. Elbisesinin kollarını omuzlarından aşağı indirerek göğsünün üst kısmını ortaya çıkarıyor. Avuç içleri etini kavıyor ve sonra elleri göğüslerini avuçlarının içine alana kadar elbiseyi aşağı doğru itiyor.

Tanrım, o lanet bir hayal.

"İçine öyle derin boşalacağım ki," diye homurdanıyor Scout, "bütün gece bacaklarından aşağı akacak.

Bunu mu istiyorsun?"

Başını sallamaya çalışır ama Sully sikini ağzına sokar.

"Kızımız boşalmak için çok açgözlü," diyorum Scout'a. "Biz onun güzel yüzünü boyarken sen de onu doldur."

Sully ve ben ikimiz de siklerimizin ucunu onun bekleyen dilinin üzerine koyduk ve siklerimizi birlikte okşadık. Scout acımasızca ona vuruyor. Ellerinden birini bacaklarının arasına kaydırıyor ve hararetle klitorisine çalışıyor. Çabucak çözülüyor, o kadar yüksek sesle inliyor ki partinin yarısının duyabileceğinden eminim. Bu hem beni hem de Sully'yi uçurumun kenarına gönderdi. Her ikimizin de sikinden kalın boşalma ipleri fişkırdı ve dilinin üzerine düştü.

Yani. Çok. Gel.

Ağzını dolduran benimizle ne kadar harika göründüğü beni büyölüyor. Yanakları kıpkırmızı ve daha önce boğulduğu için gözyaşlarıyla ıslanmış. Tüm vücudu titriyor, ama o öyle bir

iyi kız ağzını açık tutarak son damlasına kadar kabul etti.

Sully gibi ben de geri çekiliyorum ve parmaklarımı çenesinin altında kıvırıyorum. Çabucak ağzını kapatıyorum, böylece tohumlarımız çenesinden aşağı akmayacak. Başparmağımı dölün üzerine sürüyorum, tekrar dudaklarına doğru sürüklüyorum ve içine itiyorum.

"Henüz yutma," diye gürlüyorum. "Ben sana yutmana izin verdiğimi söyleyene kadar ağzında tutmanı istiyorum."

Başını sallıyor, yanakları şişmiş, meni ile dolmuş. Scout homurdanıyor, dişleri onun boynunu buluyor. Onu inleyecek kadar sert ısırıyor, ama dudaklarını sıkıca kapalı tutuyor. Adam bir zevk iniltisi çıkarır çıkarmaz yanağını okşuyorum ve başımı sallıyorum.

"Yut, Çamaşırhane. Tüm gelirimizi al."

Tuzlu yükümüzü yutarken boynu sallanıyor. Scout'un itişi yavaşlıyor ve sonra onu dışarı çekiyor. Pantolonunu ilk çeken Sully oldu. Scout ondan uzaklaşıyor, efordan nefes nefese kalmıştı. Sully elbisesinin üstünü düzeltmek için diz çöktü. Ben de kendi pantolonumu düzeltiyor, sikimi bir kenara koyuyor ve Sully'nin onu ayağa kaldırmasına yardım ediyorum. Scout külotunu kalçalarına kadar çekştiriyor ve sonra elbisesini düzeltiyor.

"Morlukları daha iyi," diyor Scout, gözleri öfkeyle parlayarak, "ama hâlâ orada."

Dişlerimi sıkıyor, içimde kaynayan öfkeyi yutmak için kendimi zor tutuyorum. Yeterince şey yaşadı. İhtiyacı olan son şey üçümüzün de eriyip onun duygusal işkencesine katkıda bulunmamız. Onun için sakın kalmalıyız.

Landry, Sully'nin kucağına düşer ve ona sıkıca sarılır. Ağlamaya başladığında sırtı hareket ediyor. Onun kırık hıçkırıklarını duyunca kalbim tam ortasından çatlıyor. Scout'un bakışları öldürücü. Eminim benimkiyle aynıdır. Hiçbirimiz onu o bok çuvalına geri göndermek istemiyoruz. Ama başka ne seçeneğimiz var ki? Scout, herkes bir yana, bu oyunu akıllıca oynamamızı istedi.

Akıllıca oynamalıyız.

Eğer onu sonsuza dek istiyorsak ve o pislik surattan kurtulmasını istiyorsak, birkaç hamle sonrasını planlamalıyız.

Sully, "Tatlım, çok yaklaştık," diye onu temin eder. "Leo bize yardım ediyor. İkinizi de yakında oradan çıkaracağız."

"Nasıl?" Vücudu titriyor. "Kaçmanın yollarını düşünüp duruyorum ama o hep orada." "Bu gece, sabah üç gibi, o sarhoş olup sızdıktan sonra, evi ateşe vereceğiz.

şirket binası. Ty, Scout'a ihtiyacı olan erişimi sağlayacak," diye açıklıyor Sully.

"Yangın haberini aldığında çok sağlıklı düşünemeyecektir," diyorum ona. "Birkaç adamıyla birlikte aceleyle oradan kaçacaktır. İkinizi oradan çıkaracağız ve şehirden defolup gideceğiz. Temelli olarak."

"Bize güvenmek zorundasın," diye mırıldanıyor Scout. "Güveniyorum," diye hıçkırıyor. "Sadece hepinizi özledim."

Kollarını onun ortasından çözüp benimkilere dolamaya zorluyorum. Her iki yanağını kavrayıp bana bakması için başını yukarı eğdiğimde inliyor. Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve dudaklarını umut dolu bir öpücükle yakalıyorum.

Onu çalabilir miyiz?

Onu ve Della'yı hemen götürelim mi?

Scout onun kalçalarını kavıyor, onu kollarımdan çekip çıkarıyor, açgözlülükle onu kucaklıyor. Onun sessiz güvenceleri duyulabilirmiş gibi göğsüne yaslanarak rahatlıyor. Onu geri almak için can atıyorum. Bu

Paylaşmak bazen sinir bozucu olabiliyor. Elbisesinin üzerinden kışını sıkıyor. Bakışlarım aşağıya doğru akan meniyle kayganlaşan kalçalarına düşüyor.

Sikim bir anda sertleşiyor, az önce ağzına boşaldığım için hiç rahatsız olmuyorum. Hay sikeyim. Bu kız tekrar bizimle yatana kadar çıldıracağım.

"Lanet olsun," diye inliyor Sully. "Neden onu alıp hemen kaçamıyoruz?"

Aynen benim düşüncelerim.

Scout, "Buranın çıkışlarını fedailerıyla doldurmuş," dedi. "Unutma, bu konuda akıllı olmalıyız. Ayı kılığına girerek fark edilmeden içeri sızmak başka bir şey ama Goldilocks ve kurt kızı yanımızda kaçırmaya çalıştığımızda bu bizi ele verecektir."

Sully, ele geçirilmiş bir hayvan gibi Landry'yi arkadan sıkıştırıyor. Elbisesini kaldırıyor, külotunu kışına doğru itiyor ve sonra içine giriyor, kendine engel olamıyormuş gibi onu beceriyor.

Kıskandım.

Ben de tekrar onun içinde olmak istiyorum.

Scout'un açgözlü ifadesine bakılırsa o da benimle aynı fikirde. Sully onu arkadan sikerken Landry inliyor ve kıvranıyor. Scout yere yığılmaması için onu ayakta tutmak zorunda. Bacakları titremeye devam ediyor, bu yüzden o olmasaydı yerde olması gerçek bir olasılık.

Sully, kızın adını bir dua gibi tıslayana kadar defalarca kızın içine girer. Scout sırasını alıyor, ona toparlanması için zaman tanımıyor. Ve daha fazla dayanamayacağını düşündüğümde, onu kollarıma bırakıyor. Mavi gözleri zevkten parlıyordu. Onu kaldırıyorum ve boşalmış kaygan amcığına gömülüyorum. Onu sahiplenme ve işaretleme şeklimizde çok şehvani bir şey var - onun da aynı şekilde bunu arzulaması.

"Güzel, mükemmel kız," diye mırıldanıyorum yarım saat içinde ikinci kez boşalırken. "Sen bizimsin.

Her zaman bizim olacaksın."

Üçümüz kıyafetlerini düzeltirken ve saçını düzeltmeye çalışırken o sessiz. Sırayla onu öpüyor ve elimizden geldiğince okşuyoruz.

Aramızdaki bu tatlı ortayı seviyorum. Onu paylaşmak için yaratılmışız.

"Oraya geri dönmeliyim," diyor sesi çatlayarak. "Ty muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordur.

İzlemesi için kız kardeşimi ona bıraktım."

"Ty senin için her şeyi yapar," diyor Scout. "Bırak yapsın."

Bir sandalyeye oturup onu kucağıma çekiyorum. Bana doğru kıvrılıyor, gitmesi gerekmeden önce geçirebileceği son birkaç dakikanın tadını çıkarıyor. Sully sandalyenin koluna tünüyor ve parmaklarını onun bukleleri arasında gezdiriyor.

"Ya plan işe yaramazsa? Ya adamlarını gönderip geri çekilirse?" diye sorar. "O zaman ne olacak?" Ürperir. "Sarhoş olacak ve sarhoşken yaptığı şeyler..."

Gerginliği azaltmak için boynumu kırıyorum. "Yine de senin için geleceğiz. İkinize de zarar verme günleri sona erdi."

"Della'nın pembe kedisi," diye gürlüyor Scout, kızın ellerinden birini tutarken yanımıza çömeliyor. "O senin odanda."

Landry ona kaşlarını çattı. "Ne?" Birkaç kez gözlerini kırıştırarak onu inceliyor. "Bunu neden yaptın?

Nasıl?"

Scout ona, "Hizmetçilerinizden biri sizin binaya giriyordu ve Sully onu durdurdu," dedi.
"Yardım etmekten memnun oldu."

"Ama hizmetçilerden biri neden pembe bir pelüş hayvan için böyle pervasızca bir şey yapsın ki? Ya babam öğrenirse ya da itiraf ederse?"

"Yapmayacak. Ona yardım etmesi için çok para ödedik," diyor Sully. "Leo onun güvenliğini garanti etti. O iyi olacak."

"Hepsi bir kedi için mi?" Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Anlamıyorum."

"Gerek yok. Nasıl olsa senin için geliyoruz. Ama herhangi bir sorunla karşılaşırsan diye, içinde senin için bir sürpriz var. İhtiyacın olursa diye." Kızın parmak eklemine öpüyor. "Uzun sürmeyecek, dikenli prenses."

Birisi kilitli kapıya vurur. Landry irkilerek doğrulur ve sese doğru dehşet dolu bir bakış fırlatır. Scout ayağa kalkar ve topallayarak kapıya doğru gider.

"Ne?" diye bağılıyor kapıdan. "Geliyor, dostum. Savaş yolunda." Hay sikeyim.

Tanrıya şükür Ty bizim tarafımızda. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o aslında iyi biri. Sadakati Landry'ye ve dolayısıyla bize.

Ty, "Arka kapıyı kullanın çünkü buraya geliyor," diye uyarıyor. "Landry, umarım bununla başa çıkmaya hazırsındır."

Titreyerek ayağa kalkıyor, gergin bir şekilde elbisesini düzeltiyor. Oturduğu yerden elbisesinin arkasındaki ıslak lekeyi fark ediyorum ve babasının bunu görmemesini umuyorum.

"Acele edin," dedi bize. "O buraya gelmeden gidin."

Scout onu öper, alnını onunkine yaslar ve sonra başka bir şey söylemeden oradan ayrılır. Sully onu sıkıca kucaklıyor ve dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyor. Kardeşimizin peşinden odadan çıkıyor. Dudaklarının o güzel somurtuşunu ve yanaklarındaki kırmızının tam tonunu hatırlayacak kadar uzun süre oyalanıyorum. Biri kapıya vurana kadar ağızlarımız aç bir öpücük için birleşiyor.

"Landry. Orada mısın?"

Babasının sesini duyunca ürperiyor. "Çamaşırhane," diye fısıldıyorum, çenesini kucaklayarak. "Bana bak." Gözleri benimkilere dikildi.

"Seni seviyorum bebeğim. Bu geceden sonra, o orospu çocuğu sana asla dokunamayacak. Onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın. Anladın mı?"

"Evet," diye mırıldanıyor, başını sallıyor. "Ben de seni seviyorum."

Vücudumu onunkinden ayırmak için içimdeki her şey gerekiyor. Öfke beni tepeden tırnağa tüketiyor. Odadan çıkıp kardeşlerimin beklediği koridora geçiyorum. Önümüzdeki birkaç saat hayatımın en uzun saatleri olacak.

"Bu berbat bir şey," diye çıkışıyorum ve çıkış kapılarına doğru dönüyorum. "Fikrimi değiştirmeden ve o hasta pisliğin boynunu kırmak için oraya geri dönmeden önce gidelim."

Yirmi İkinci Bölüm

Landry

ZİL

ÇALIYORUM.

Dokunuşlarından, tatlarından ve gür seslerinden yüksek.

Daha fazla zamanım olsaydı, tadını çıkarırdım. Bir sandalyeye gömülür, dizlerimi göğsüme doğru kıvrır ve adamlarımla geçirdiğim son bir saat kadar süren mutluluğu tekrar ederdim.

Zamanım yok.

Babam burada ve kapıya giderek daha ısrarlı vurmasına bakılırsa, kendini kaybediyor.

Sakinleştirici bir nefes çekiyorum, nefesimi veriyorum ve sonra kapıya doğru ilerliyorum. Kilidi açtıktan sonra, beynimin içini göreceğinden korktuğum için gözlerinin içine bakamadan kapıyı açıyorum.

Bazı sırların gizli kalması gerekir.

Bazı sırlar sadece bana aittir.

"Ne yaptın sen?" Babam homurdanıyor, omuzlarıma tutunuyor ve titriyor. "Cevap ver bana!"

Göz teması kurmayı reddederek sahte patlak dudağına bakıyorum. Boks eldivenleri yok ve parmaklarını etime batırıyor, beni morarttığına şüphe yok. Havada yoğun bir likör kokusu var.

"Git kız kardeşini bul ve sonra gidiyoruz." Beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Sana zar zor bakabiliyorum."

Güzel.

Umarım onu iğrendiririm.

Ve bu geceden sonra, artık ona bakmak zorunda da kalmayacağım.

Kapıdan çıkıp, sallantılı bacaklarımla partiye geri dönüyorum. Ty onu bıraktığım yere yakın bir sandalyede oturuyor, Della ise tüylü şapkasından ok sadağına kadar her şeyiyle uğraşarak üzerine tırmanıyor. Uzaktan bakıldığında, kurt kostümü yüzünden, aşırı büyümüş bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

Çok eğleniyor. Bu geceyi onun için mahvetmekten nefret ediyorum. "Her şey yolunda gitti mi?" Ty yüz ifademi inceleyerek soruyor.

"Bizi gitmeye zorluyor." Alt dudağımı çiğniyorum. "Onları gördüm. Keşke şu anda beni de yanlarında götürebilselerdi."

Ty Della'yı gıdıklıyor ve Della ilgisini çekecek başka bir şey bulmadan önce ondan uzaklaşıyor. Ayağa kalkıp elimi tutuyor.

"Biliyorum, ama sadece plana sadık kal. Yakında her şey bitecek." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Güçlü kal."

Babamın güvenlik görevlilerinden biri geldi, kaşlarını çatarak bana baktı. "Bay Croft sizi ve kız kardeşinizi limuzinde bekliyor."

Doğru.

Müzikle yüzleşme
zamanı. Geri sayım
başlasın.

* * *

Bana edindiği arkadaşları, yediği yemekleri ve Ty'ın nasıl Sparrow gibi bir aptal olmadığını anlatırken DELLA'NIN ELLERİ dakikada bir mil hareket ediyor. Onun bu kadar eğlenmesi kalbimi ısıtıyor. Ty ve arkadaşlığı için bir kez daha minnettirim. O iyi bir adam ve bir gün bir kadını -ama bu kadını değil- çok mutlu edecek.

Babam limuzinin diğer tarafında oturmuş, küçük likör şişelerini birbiri ardına yudumluyor. Umarım kafası yeterince güzel olur da sızar. Yarın geldiğinde bununla başa çıkacağım, ama sıcak bir duş alıp yatağıma kıvrılmak ve çocuklarımı gördüğüm günleri anmak istiyorum.

Binamıza varır varmaz Della'yla birlikte limuzinden indik. Babam geride kaldı. Aceleyle içeri girip babamızı beklemeden asansöre biniyoruz. Sonunda Della'yı dairemize sokmayı başardım ve kurt kostümünü çıkarmaya ikna ettim.

Hala babam yok.

Sanırım ucuz atlattım.

Sadece birkaç saat
daha...

Della'yı yıkadıktan sonra ona pijama bulup yatağının üzerine seriyorum. Kostümümü değiştirmek istiyorum ama bu babamla karşılaşmak anlamına gelebilir. Banyosunda saklanıp saçlarını yıkamasına ve taramasına yardım ediyorum. Genellikle Sandra bu işlere yardım eder. Bu gece, bu görevi memnuniyetle üstleniyorum.

Della dişlerini fırçaladıktan sonra, "*Sully*'yi görmek istiyorum," diye işaret ediyor. Kaşlarımı çatıyorum ve "*Ben de*" diye cevap veriyorum.

Sparrow bir aptal ama bizim için babamı dövebilir. Della sanki bu aklına gelen en iyi fikirmiş gibi sırtıyor. *Ve Scout bize sonsuza kadar her gün krep yapabilir!*

Heyecanı yakalıyor. Keşke bu mutluluğu ona da verebilseydim. Her günün krep, şamata ve Heathen'ın peşinde koşmak olduğu bir yerde.

Yakında onlarla birlikte olacağız, ona söz veriyorum. *Onları özliyorum.*

Bana sarılıyor ve kalbim eriyor. Della çoğu zaman alıngan ama özünde tatlı ve sevgi dolu. Bu çocuk kendisine verilenden çok daha iyi bir hayatı hak ediyor. Babası onun kendi çocuğu olmadığını ima etti, bu da ona karşı davranışını açıklıyor. Keşke annem yanında olsaydı da ona gerçek babasının kim olduğunu sorsaydı. Belki bilseydik, kaçış arayışımızda bize yardım etme şansı olurdu.

Tabii ki yanlış olabilir.

Babam yalan söylüyor ya da sadece varsayıyor olabilir.

Emin olana kadar, bu konuda hiçbir şey yapamam.

Üçüzler tarafından harap edilmekten hala berbat durumdayım. Çaresizce duş almam lazım. Babam bu hafta bazı kıyafetlerimi ve tüm yatak takımlarımı bana geri verdi. Eğer o eşyalar odamda olmasaydı, kız kardeşimin banyosunda duş alırdım.

Hayatım o kadar kolay değil.

Görölme riskini göze almalıyım.

Yatma vakti Della, kardeşime işaret veriyorum.

Seni seviyorum. Ben de seni seviyorum.

Lavanta şampuanı gibi kokan başının tepesini öpüyorum ve sonunda uzun zamandır ertelediğim çıkışı yapıyorum.

Ev sessiz olduğu için biraz daha rahat nefes alıyorum. Tam yatak odama gidiyordum ki dışarı çıkan biriyle karşılaştım.

"Oh," diye haykırır Noel. "Çok özür dilerim. Ben de tam seni arıyordum. Baban hafta sonu için herkesi eve gönderdi. Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Herkes mi?" Soğuk, yağlı bir his kaplıyor içimi. "Güvenliği bile mi?"

Başını sallıyor, dudakları büzülüyor. "Kalabilirim ama pek de iyi bir ruh halinde değildi." Noel önce koridora sonra da bana baktı. "İyi olacak mısın?"

"Olmak zorundayım."

Kaşları çatıldı ve bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Yatağını hazırladım. Sanırım Della oyuncaklarından birini odana bırakmış. Pembe bir kedi." Duraklıyor, yanımdan geçip gidiyor ve sonra bakışlarını bana dikeyyor. "Dikkatli ol."

Sözlerinden etkilenererek donup kaldım.

"Her zaman öyleyim," diyorum, sesim çatlayarak. "İyi geceler, Noel."

İkimiz de bunun iyi gecelerden daha fazlası olduğunu biliyoruz. Bu bir elveda. Sonsuza kadar. En azından ben öyle umuyorum. Ve umarım üçüzler ne yaptıklarını biliyorlardır. Onu ve ailesini güvenli bir yere götürmezlerse, bir işten çok daha fazlasını riske atmış olur. Babam kaçışıma yardım ettiğini öğrenirse onu ve ailesini gömer. Bir hizmetçinin bir teknoloji milyarderine karşı hiç şansı yok.

Bir süre öylece kaldıktan sonra başını hafifçe salladı. "İyi geceler ve iyi şanslar."

* * *

Buğulu aynadaki yansımama baktım. Her nasılsa bu geceyi sağ salim atlattım. Babam bayılana kadar içmiş olmalı. Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Şimdi tek yapmam gereken adamlarımın gelmesini beklemek.

Banyodan çıktığımda, ciğerlerimdeki tüm rahatlama çekildi. Yatağımda oturan, temiz ve eşofman giymiş babam.

Kıyafetlerimi banyoya yanımda getirdiğim için mutluyum. Kollarımı ortama sarıyorum, ruh halini ölçmek için yüzüne bakmaya çalışıyorum.

"Sen farklısın," diyor soğuk bir sesle. "Geri döndüğünden beri."

Nasıl olduğunu sormaya cesaret edemiyorum. Cevap vermek ya da bunu tartışmak istemiyor. Ağzımı sıkı sıkıya kapalı tutacak kadar akıllıyım.

Ayağa kalkıyor, hafifçe sallanıyor. "Kendi iyiliğin için fazla cesursun." Çenesi sıkıştı. "Onları benim doğum günü partimde mi siktin? Duvarın diğer tarafındaki arkadaşlarım ve meslektaşlarımla?"

Sertçe yutkunarak gözyaşlarımı geri kırıyorum ve ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Burada doğru bir cevap yok. Yalan söylersem, bana yalancı diyecek. Söylediklerinin doğru olduğunu kabul edersem, öfkelenecek. Tek yapabileceğim sessiz kalmak. Şu anda en güvenli seçenek bu.

"Sana bir soru sordum," diye kükreyerek suratıma ters bir yumruk indirdi.

Bir çeşit darbe beklediğimden, yere düşmeden toparlanmayı başarıyorum. Acıyan yanağımı tutarak onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Ona duyduğum tüm nefret gözlerimde yanıyor. Umarım

bunun ateşini hissedebilir. Umarım acıtıyordur.

"Seni bundan daha iyi yetiştirdim," diye bağııyor. "Bir hanımefendi olman için, lanet bir fahişe değil. şu haline bak!" Beni duvara doğru itti ve Scout'un beni ısırđıęı boynuma vurdu. "Bir değil, üç sik için bacaklarını açyorsun."

Çenemi acı verici bir şekilde kavıyor ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. Gözyaşları serbestçe yüzümden aşağı süzölüyor. Kalbim duracakmış gibi yavaşlıyor.

Böyle olmaması gerekiyordu. Sarhoş olup sızması gerekiyordu. Onlar beni kurtarana kadar güvende olacaktım.

"Onu onunla sikişirken yakaladığımda, tıpkı şu an senin gibi görünüyordu. Suçlu!" Yüzüme tükürdü. "Ona verdiğimi hak etti."

Ne dediğini anlamaya çalışırken aklım onun sözleriyle karışıyor. "Ne?"

"Seninle konuşulduğunda konuş, çocuk!" Beni çenemden tutup sürükledi ve yüzüstü yatağıma itti. "Kemerim yok. Elimle halledeceğim."

Bir şaplak.

Bir şaplakla başa çıkabilirim.

Parmakları uyku pantolonumun kumaşını kavıyor ve iç çamaşırımla birlikte aşağı çekiyor. Kıcıımı sıkıp vuruşunu bekliyorum.

şaplak! Smack! Smack! şaplak!

Vuruşlar o kadar sert ki, moraracağımı biliyorum. Daha fazla çürük. Hayatımın hikayesi. Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Yorgana tutunuyorum, tüm bunların bir an önce bitmesi için dua ediyorum.

Öyle olacak.

Birkaç saat daha.

Uyuşacakmışım gibi hissedene kadar beni tekrar tekrar tokatlıyor. Ve sonra bitiyor. Fısıltılı özürler ve yumuşak okşamalar. Onlardan daha çok nefret ediyorum. Zihnim kendi etrafında kıvrılıyor, diğer her şeyi engelliyor, özellikle de onu.

Ben burada

değilim. Ben

burada değilim.

Onların

yanındayım.

Eli ya da ağrıyan kıcıma sürtünen sıcak eti düşünme. Sparrow ve Sully'yi düşün.

Ve Scout.

İzci. İzci. İzci.

Yastığın altından tüylü pembe bir kedi patisi çıkıyor.

"Senin için de bir sürprizim var. İhtiyacın olursa diye."

Bana bir telefon bıraktı mı? İşler kötüye giderse onu aramam için mi?

Korkunç yerlerdeki garip okşamalar öğürmememe neden oluyor, beni gerçekliğe yeniden katılmaya ve vücuduma dikkat etmeye zorluyor. Pantolonum ve iç çamaşırım gitmiş. Üzerimden çıkmasını istiyorum. Benden uzak durmasını.

İzci.

Scout'a ihtiyacım var.

Saatler sonra değil. Hemen şimdi!

Yastığın altını karıştırarak telefona uzanıyorum ve babam fark etmeden onu bir şekilde arayabileceğimi umuyorum.

Bana bir telefon bırakmadı. Bana ağır ve metal bir şey bıraktı.

Vücudum sırtüstü döndüğünde metale tutunuyorum. Bacaklarım birbirinden ayrılırken, nişan alıyorum.

Bu tekrar olacak. Benden ilk aldığı şey, ben çok gençken ve ondan sonraki her seferinde, yanlış ve iğrençti. Her şey yeniden oluyor. Sanki almak, almak ve almak onun hakkıymış gibi.

Hayır.

O kelimeyi haykırıyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Bir yalvarış. Bir talep.

Bir uyarı. Dinlemiyor.

Sıkıştır.

Patlama gürültülü, kulaklarımda yankılanıyor. Tüm dürtmeleri durdurmakta etkili oluyor.

Vücudu benimkine doğru yığıldığında nefesim kesiliyor. Göğsünde açtığım delikten sızan ılık sıvı benimkini de ıslatıyor.

Bir silah.

Elimde bir silah var.

Bana yardım et.

Yardıma ihtiyacım var.

Derin, ruhumu parçalayan hıçkırıklar içimi kemirmeye başladı. Ne yaptım ben? Bunu nasıl yapabildim?

Bu gerçek. Bunu gerçekten yaptım.

"Yorulдум," diye boğuluyorum gözyaşlarımdan.

"Baba, yorulдум." Hiçbir şey söylemiyor.

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Oh Tanrım.

"Bana bir hikaye oku," diye fısıldıyorum.

"Küçüklüğümdeki gibi." Çok sessiz.

Çok, çok sessiz.

Dişlerim öyle sert takırdamaya başlıyor ki çenem ağrıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor, vücudumdaki her damarı soğutuyor. Çok üşüyorum. Sadece uyumak istiyorum.

Yorulдум.

Yorulдум.

"Baba, bana masal oku." Omzunu sallıyorum. "Baba! Baba, uyan!"

Yataktan kayarak büyük bir gürültüyle yere düştü. Kıpırmızı oldum. Çok. Çok fazla. Kan.

"Uyan!" Çığlık atıyorum, öyle bir titriyorum ki yatak gıcırıyor.

"Uyan!" Ama uyanmıyor.

Sonsuza kadar uyuyacak.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Serçe

Onu aklımdan çıkaramıyorum.

Sully ve ben sırayla ağzını sikerken ne kadar çarpıcıydı, harap olmuştu ve esnek dudakları ayrılmıştı.

"Beklemekten bıktım," diye bağırdım. "Hadi yapalım şu işi artık."

Kirli çamaşırları ortaya çıkarıp onu ifşa etme planımız sonuçsuz kaldı. Bir haftamızı boşa harcadık. Hepimiz Alexander Croft'un tertemiz olmadığını biliyoruz çünkü kendi çocuklarını istismar ediyor ama izleri temizleme konusunda gerçekten çok iyi. Bu işte en iyi insanları çalıştırdım çünkü yıllar içinde kurduğum tüm Morelli bağlantılarından faydalandım. Onlar bile onu duvara çivileyecek zor bir şey bulamadılar.

Sully, "Ty'ı arayacağım," diye teklif ediyor ve Scout'un geri çekilmemizi söylemesini bekliyor. Scout'un burun delikleri alevleniyor ve sonra başını sallıyor.

Teşekkürler.

Onu partide bırakıp dairemize döndüğümüzden beri üçümüz de gergindik.

Ona olan ihtiyacımız yaşayan, hissedilir bir şey. Çıldırtıcı olmaya başladı.

Bu geceden sonra, o hep bizimle olacak.

Kimse, milyarder babası bile yolumuza çıkamaz.

"Sence Ty partiden ayrıldı mı?" Sully cebinden telefonunu çıkararak sorar.

Scout elini kaldırıyor, telefonunda bir şeyler okurken kaşları çatılıyor. Bir saniye sonra ayağa kalkıyor ve parmağını ön kapıya doğru uzatıyor.

"Gitmemiz gerek. Şimdi!"

Sully hemen harekete geçiyor, ayaklarını ayakkabılarının içine sokuyor ve sonra kapıdan çıkıyoruz. Asansöre bindiğimizde Sully ve ben Scout'a sorgulayan bir bakış attık. İfadesi gök gürültüsü gibi, yüzeyin altındaki öfke serbest bırakılmayı bekleyen şiddetli bir kasırga gibi.

"Ona zarar mı verdi?" Sanırım öfkemi dizginleyemiyordum. "Ona ne zaman zarar vermedi ki?"

Scout kükrüyor. "Ty'ı aradı."

İçimde bir kıskançlık patlaması yaşıyorum. Neden bizim yerimize onu aradığını öğrenmek istiyorum ama Scout çoktan ilerlemeye başladı.

"Alexander'ın telefonundan. Ty'ın numarası orada kayıtlıydı ve bizimkini ezberlememişti." Sözleri kanımı biraz soğutuyor. Devam ediyor, gözleri kötü niyetle parlıyor. "Ty kızın o kadar çok ağladığını söyledi ki onu anlayamamış bile. Bizi sorup duruyormuş. Hâlâ partide, ailesiyle takılıyor."

Alexander onu incitti.

Ya da daha kötüsü, ona tecavüz etti.

Landry daha önce babasıyla olanları bize anlatmamış olsa da, Scout bu hafta bizden uzaktayken anlattı. Ona anlattığı her korkunç detayı tekrar anlattı. Kendi kızına bunu nasıl yapabildiğini aklım almıyor.

Eğer onu o canavara geri gönderdiğimizizi öğrenirsem ve o da onu bu şekilde tekrar ele geçirmeyi başırırsa, tüm imparatorluğunu yerle bir ederim. Onu iki çıplak elimle kendim öldürürüm.

Onun binasına giden yol bir bulanıklıktı. Benim arabam en hızlısı ve arabamın hız limitlerini zorlayarak her sokağa giriyorum. Evine rekor bir hızla varıyoruz ama sanki her saniye uçup gidiyormuş gibi geliyor.

Ona ulaşmamız gerek.

Bir şeylerin derinden yanlış gittiğine dair o ezici hissi açıklayamıyorum.

Çaresizlik baş gösterdiğinde özenle hazırlanmış tüm planlar pencereden dışarı atılır. Dikkatsiz davranıyoruz ama artık bir önemi yok. Önemli olan tek şey onun güvenliği.

Bacağı sakat olan biri için Scout, lobide neredeyse koşarak liderliği ele geçiriyor. Asansör yolculuğu tam bir işkenceydi. Sonunda bizi onun katına bırakmak için çaldığında, uçümüz de kızımızı alma göreviyle dışarı tırmanıyoruz.

Ön kapı kilitli. Bir şey kırılana kadar birkaç sert tekme gerekiyor. Sonunda kırılana kadar kapıyı omzumla itebildim. İçeri girdikten sonra ayrıldık. Sully, Della'yı arayacağımı söylerken ben de Scout'u apartmanın içinden ağlama seslerine doğru takip ediyorum.

Yatak odasına giriyoruz ve bakır rengi kan kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Yatağın üzerinde yatan, elinde sıkı sıkı tuttuğu telefonuyla Landry.

Kanlı, hıçkıran, titreyen Landry.

Ona doğru yürümeye başladım ama Scout pazumu yakaladı. Onu itmek üzereydim ki yanındaki silahı fark ettim. Scout'un silahı.

Sikeyim.

İşin bu noktaya gelebileceğini biliyorduk. Bunun son çare olması gerekiyordu ve gerçekten kullanıp kullanmayacağından bile emin değildik. Ama işte buradayız ve güçlü kızımız kendini korumak için yapması gerekeni yaptı.

"Selam bebeğim," diye mırıldanıyorum, babasına duyduğum öfke beni tüketmekle tehdit etmesine rağmen. "İyi misin?"

Sözlerim karşısında irkiliyor, mavi gözleri benimkileri bulup yakalıyor. "Onu ben vurdum." Yüzü buruştu. "Aman Tanrım."

Scout ona doğru yaklaşıyor ve elini uzatıyor. "Senin için tutmama izin ver, dikenli prenses."

"Hapse gireceğim." Alt dudağı titriyor. "Della'ya ne olacak?"

"Hapse girmeyeceksin," diye teminat veriyorum ona, sesim sert ve çelik gibi. Bunun olmasına izin vermeden önce onu Meksika'ya götürüp sınırdan kaçıracağım. "Scout'a silahı ver."

Uzun bir süre silaha bakıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve sonunda başını sallıyor. Silahı ondan alıyor ve gömleğiyle silmeye başlıyor. Yatağın kenarına doğru yürürken yanına oturuyorum ve kanlı elini elime alıyorum.

"Bana bak Laundry. İyi olacaksın."

Scout küçük bir iç çeker. Gözlerimiz buluşuyor. Tek kelime etmesine gerek yok. Her şey yüzünden okunuyordu. Alexander Croft yatağın diğer tarafında öldü. Her ne kadar Landry'ye ya da kız kardeşine elini bile süremeyeceği için sevinmek istesem de, bu büyük bir sorun ve yüksek

profilli bir şekilde patlamak üzere.

"Della? Della nerede?" Landry soruyor, kafası karışmış gibi görünüyor. "Ona zarar verdi mi?" "O iyi. Sully onunla birlikte. Yaralansaydı şimdiye kadar bize söylerdi."

Bu cevaptan tatmin olmuş bir şekilde bana doğru eğildi.

"Özür dilerim." "Ne için?"

"Bu. Ben...o benim üzerimdeydi..." Yüksek sesle bir hıçkırık daha. "Sizi beklemeye çalışıyordum ama bunun tekrar olmasını istemedim. Korkmuştum."

O orospu çocuğu sadece canını yakmakla kalmamış, aynı zamanda pedofili gibi ona tecavüz etmişti. Bu gece muhtemelen yine yapardı. Belli ki yapacağını düşünmüş. Alexander çok temiz olduğu için her şey tam bir karmaşa.

Bunun için hapse girecek. Ya da en azından halka açık bir mahkemeye çıkarılacak ve utandırılacak. Hem kendisi hem de Della için çok incitici olacak. Bu hiç adil değil. Mezarın ötesinde bile Alexander onun hayatını cehenneme çevirecek. Ona gitmesi gereken her kuruşun hesabı sorulacak. Keşke bir yolunu bulabilseydik-

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Scout'un silahtaki diğer mermileri boşaltmasının gürültülü sesi Landry'nin çığlık atmasına ve benim onu kollarıma çekmeme neden oldu. Scout cesedin başında duruyor, ateş etmeyi bitirmiş olmasına rağmen silahı hala Alexander'a doğrultmuş durumda.

"Ne oldu böyle?" Sully dairenin içinde bir yerden bağılıyor.

"Herkes iyi," diye geri sesleniyorum. Sonra dikkatimi tekrar Scout'a veriyorum. "Ne halt ettin sen?"

"Korkmuştu," diyor Scout, sesi sanki az önce bir cesedin üzerine boşalmamış gibi soğukkanlı. "Gelip onu almamız için bizi aradı."

Kaşlarımı çattım. "Evet."

"Buraya geldiğimizde," diye devam ediyor Landry'ye kaşlarını çatarak bakarak, "ona saldırıyordu.

Ona tecavüz etmeye çalışıyordum."

"Scout-" demeye başladım ama sözüm kesildi.

"Ben de onu vurdum." Cesedin üzerinden geçip yatağın diğer tarafına, onun yanına oturdu. "Alexander'ı vurdum çünkü sana zarar vermeye çalışıyordu."

Başını sallıyor. "Onu *ben* vurdum."

"Hayır," diye hırlıyor Scout, sesi çelik gibi sert. "Onu *ben* vurdum. Onu senden kurtardıktan sonra öldüğünden emin olmak için ters çevirdim. Hâlâ nefes aldığını düşündüm ve öldüğünden emin olana kadar ateş ettim."

"Ne oluyor Scout?" Talep ediyorum.

"Olan bu." Eğilip Landry'nin yanağına bir öpücük konduruyor. "Landry'nin sadece kafası karışık. Hatırlamasına yardım et."

Sikeyim.

Bunu gerçekten yapacak.

"Scout..."

"Serçe."

Scout bana sabit bir bakış fırlattı. Kararını çoktan vermişti. "Sen lanet olası bir aptalsın," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Ve herhangi bir tepkiye karşı güvende olacak. Önemli olan tek şey bu."

DEDEKTİF RODRIGUEZ kollarını göğsünde kavuşturmuş, kısık gözlerle Scout'u inceliyor. "Peki, tekrar üzerinden geçelim. Bana kurbanı vurduğunu mu söylüyorsun-"

"O bir kurban değil," diye tersliyor Scout. "O bir tecavüzcü ve çocuk istismarcısı."

"Müvekkilim size hikâyesini birkaç kez anlattı," diye araya giriyor avukatı Sarah. "Bay Mannford kelepçeli ve sizin gözetiminizde. Landry'yi savunmak için hareket ettiğini kabul edene kadar onu hapse atın. Kardeşleri ve kızlar biraz uyumak için evlerine gidebilirler. Sabah her şey farklı görünecek."

Rodriguez gözlerini devirir, çenesini sıkar. "Sadece gerçeği istiyorum."

Leo'yu arayıp planların büyük ölçüde değiştiğini söylediğinde, avukatı Sarah karakola gelene kadar Scout'u sessiz tutmamı söyledi. Tabii ki Scout susmadı. Gerçekmiş gibi hissetmeye başlayana kadar *gerçeği* defalarca tekrarladı.

"Kızlar iyi mi?" Scout dikkatini bana çevirerek soruyor.

Sully'nin bana hastaneden gönderdiği Della ve Landry'nin fotoğrafını tutuyorum. "İyiler. Sadece muayene ediliyorlar ama iyiler."

Scout rahatlar ve başını sallar.

Dedektif Rodriguez başını iki yana sallayarak, "Akla yatkın değil," diye ısrar ediyor. "Hiçbiri. Tahmin etmem gerekirse, Bayan Croft'u koruyordunuz. Ki bunu tam olarak anlayamıyorum. Eğer ona gerçekten saldırdıysa _."

"O. Lanet olası. Öyleydi." Scout ona ters ters bakıyor. "Eğer yok."

"Bay Mannford," diye uyarıyor Sarah. "Başka bir şey söylemek zorunda değilsiniz."

"Dedektif Rodriguez bıkkınlık içinde sözlerini şöyle bitiriyor: "O zaman meşru müdafaa yapmış olur. "Bunun yerine erkek arkadaşının kendisinin yaptığıı söylemesi mantıklı olmazdı."

"Bak dostum," diye tükürür Scout. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. O bok parçasını vurdum. Bu konuda üzgün de değilim. Gördüğüm kadarıyla sadece bu iki kıza değil, tüm dünyaya bir iyilik yaptım."

Dedektif Rodriguez öfkeyle, "O zaman seni kayda geçirmem gerekecek," dedi. "Geçmişteki sabıka kaydınla, kendini savunmak için hareket eden bir genç kızdan daha zor kaçacaksın."

Scout omuz silkiyor. "Benden daha ne istiyorsun bilmiyorum. Bu pisliği itiraf ettim ama yine de buradayız. Kızımın kardeşlerimle eve gitmesine izin ver. Duşa ve uykuya ihtiyacı var."

Dedektif Rodriguez derin bir iç çeker ve ayağa kalkar. "Pekâlâ o zaman. Sanırım burada işimiz bitti." İki polis gelip kelepçeli kardeşimin ayağa kalkmasına yardım ediyor.

"Ona iyi bak," diye emrediyor Scout, sert bir bakışla beni sıkıştırarak. "Eğer yapmazsan peşinden gelirim."

O salağa hapse gireceğini hatırlatmak istiyorum ama ben fırsat bulamadan onu çoktan kapıdan çıkardılar.

Dedektif Rodriguez bana sert bir bakış fırlattı. "Bana itiraf etmek istediğin bir şey olmadığına emin misin?

Kardeşin gittiğine göre?"

Sanki kardeşimi polise satacakmışım gibi.

"Hayır," diye mırıldandım. "Landry ve Della, Sully ile eve gitmekte özgür mü?"

Bunu bir süre düşündükten sonra başını sallar. "Hastane izin verdiği sürece benim için bir sorun yok. Kız on sekiz yaşında ve Della aileden biri. Kartım sizde var. Anlattıklarınızdan herhangi biri

değişirse beni arayın." Bana sert bir bakış attı. "Kardeşin için işleri kolaylaştırabilir."
"Anladım."

Scout bunun yükünü çekiyor ve bu berbat bir durum ama gerekli. Bunu anlıyorum. Della'nın annesi öldü ve şimdi Alexander da gitti, Landry'ye her zamankinden daha fazla ihtiyacı olacak. Scout, Sarah onu serbest bırakmayı başarana kadar bir hapisane hücresinde oturabilir, ancak bunu çözerken bile Landry'nin Della'dan uzak olması onu öldürecektir. Umarım herkesin iyiliği için bu uzun sürmez.

Tek yapabileceğimiz beklemek ve en iyisini ummak.

Ama Landry güvende ve önemli olan da bu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Landry

Kan donduran **bir** ılık beni uyandırdı.

ılığım.

Olayın üzerinden günler geçti ve o zamandan beri kâbuslar görüyorum. Uyanık olduğum saatleri Scout ve onun beni korumak için yaptıkları hakkında endişelenerek geçirirken, her gece babamla birlikte korkunç rüyalara sürükleniyorum.

Rüyalarımda hep o kazanıyor.

Sully'nin ortamdaki tutuşu sıkılaşıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. Diğer tarafımdaki Sparrow dudaklarıma güven verici öpücükler konduruyor. Bu gece ılıklarının onlar için yeni bir normal olmasından nefret ediyorum. İlk başladıklarında bu onları korkutmuştu. Sparrow beni tekmeleyerek ve ılık atarak hastaneye sürüklemeye hazırdı. Artık alıştılar.

"Güvendesin. Burada bizimle," diye hatırlatıyor bana Sparrow. "Della, Scout'un yatağında Heathen'la birlikte güvenle uyuyor."

Bunu bilmeme rağmen, sözleri karşısında vücudum gevşiyor. Canavarı yendiğimizi bilmek asla tam olarak inanamayacağım bir şey. Sanki her an köşeden fırlayacak ve bizi eve geri götürecekmış gibi.

"Eve gitmem gerek," diye mırıldanıyorum.

Sully'nin avucu karnımın üzerinde geziniyor ve parmaklarını etime batırıyor. Sparrow her zaman söylediği aynı kelimeyi söylüyor. Hayır.

"Orada yaşamak için değil," diye homurdanıyorum, aşırı korumacılıklarına duyduğum öfke damarlarımda dolaşan son korkuyu da kovuyor. "Bir şey aramam gerekiyor."

"Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor Sully. "İçimizden biri gidip getirecek."

Aralarından sıyrılıp yataktan çıkıyorum. İki sapığım bana katılmadan önce duş suyunu ısıtmaya ve içeri girmeye ancak zaman bulabildim. Sanki Scout bir hapisane hücresinde oturup yargılanmayı beklerken, ilişkimizdeki görevlerini de onlar devralmış gibi. İyi niyetli olduklarını biliyorum ama bazen beni boğuyorlar.

"Neye ihtiyacınız var?" Sparrow talep ediyor. "Giysiler? Ayakkabı mı? Della için bir şey?"

"Öyle bir şey değil." Sorgulayan bakışlarından uzaklaşmak istiyorum ama o zaman sadece Sully'ninkilere bakmış olacağım. Böyle olduklarında onlardan kaçamıyorum. "Bu Scout'un davasına yardımcı olabilecek bir şey."

Sully vücudumu sabunla köpürtmeye başlarken Sparrow'un akçaağaç şurubu gözleri kısılıyor ve beni inceliyor. Onlara sinir oluyorum ama onlarla yaptığım bu duşlar umurumda değil. Benim için

her şeyi yapıyorlar.

Sparrow beni tıraş etmeyi seviyor -her yerimi- çünkü o bir ucube ve Sully de beni yıkamayı seviyor.

"Ona nasıl yardım edeceksin?" Sparrow soruyor. Parmakları aşağı kayarak amımdaki karıncalanmayı hissediyor. Evet, çoklu görev yapacak. Konuşacak ve tıraş olacak.

Beni şımartmalarına izin veriyorum, çünkü onların ilgisinden hoşlanıyorum. "Babamın kasasına girmek istiyorum.

Orada bir bilgi olmalı."

"Ne hakkında bilgi?" Sully, spreyn altında ıslansın diye saçımı çekiştirerek soruyor.

"Emin değilim. Bana bazı şeyler söyledi ve söylediklerini destekleyecek bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum."

Bana hemen cevap vermiyorlar. Üçüz oldukları için birbirleriyle sessizce iletişim kurmanın garip bir yolunu buluyorlar. Riskler üzerinde düşündüklerini biliyorum, ki bunu takdir ediyorum, ancak onlar istese de istemese de gitmek için bir yol bulacağım noktadayım. Onların onayını ve yardımını almayı tercih ederim.

Amımı yeni tıraş etmiş olan Sparrow parmağını dudaklarımın arasında gezdiriyor, gözden kaçmış bir kıl var mı diye bakıyor ve klitorisime dokunuyor. Nefesim kesiliyor ve ona pis bir bakış fırlatıyorum. Tekrar yaparken dudakları sinsî bir sırıtışla kıvrılıyor.

Bu yüzden onlarla duş almak da her zaman çok uzun sürüyor. Elbette benim bir şey yapmam gerekmiyor, ama her zaman-her zaman-ikisi tarafından da etiketlenmemle sonuçlanıyor.

Düşüncelerime odaklanmaya çalışıyorum. Bu, Sparrow'un ağzı üzerimde, emip ısırana kadar sürüyor. Sully arkamdan sikini içime sokarken, onun am dudaklarıma nasıl taptığını görünce gerçeklik duygumu kaybediyorum. Vücudumun nerede başladığını ve onlarınkinin nerede bittiğini söylemek zor çünkü bir bütün olarak hareket ediyoruz, birlikte uyum içinde kıvranıyoruz.

Sonunda su buza dönüşüyor, duştaki seks maceramız sona eriyor ve ben öyle bir sikiliyorum ki Sparrow beni banyodan dışarı taşımak zorunda kalıyor. Yine de son hedefimi unutmadım.

Ben eve gidiyorum.

Cevapları alacağım.

* * *

Ev bir mezar. Tam anlamıyla. Annem de babam da evimizde öldü. Çalışan personel ya da babamın karanlık varlığı olmadan, sadece... boş hissediyorum. Della ve ben buradan gittiğimiz için mutluyum. Bizimle gelmeyi reddetti, ki bu anlaşılabilir bir şey, bu yüzden Sully onun yerine sırt çantası ve kıyafet gibi bazı yeni şeyler almak için okul alışverişine götürdü. Sadece ben ve Sparrow ipucu avındayız.

Doğruca babamın bilgisayarına gidiyorum. Onu şifresini ezberleyecek kadar bilgisayarda görmüştüm, bu da bilgisayarda ilgimi çekecek pek bir şey olmayacağı anlamına geliyor. Kilidi açtıktan sonra, biraz araştırma yapması için Sparrow'a veriyorum. Bugünkü asıl amacım kasanın içine girmek. Onun şifreyi çözdüğünü hiç görmediğim tek yer orası, bu da şifrenin ne olabileceğini uzun uzun düşünmem gerekeceği anlamına geliyor. Yıllar önce bunu bir kez denediğimde, korkunç sonuçları olan tam bir başarısızlıktı.

Doğum tarihleri ve yıldönümleri ile başlayarak, olabileceğini düşündüğüm birkaç farklı sayı kombinasyonunu deniyorum. Ne benim doğum günüm ne de onunki doğru çıkıyor.

Düşün, Landry.

Neye takıntılıydı?

Benim dışımda, kız kardeşimdi. Ama sadece annemin ölümü için onu suçladığı için. Yine de Della'nın suçu değildi. Annem zaten hastaydı ve ölüyordu. Hamilelik ondan geriye kalan son şeyi de aldı.

Annemin öldüğü günü unutmaya çalışıyorum. Benim için çok ruh kırıcı bir zamandı. Sadece annemi kaybetmekle ve bakmam gereken yeni doğmuş bir bebekle kalmamıştım, babam da bir süre sonra delirmişti. Her şey çok karanlık ve korkunçtu.

Titreyen bir elle ölüm tarihinin rakamlarını giriyorum. Kasa yeşil yanıyor. İmkânı yok. İçimde öfke kabarıyor. Neden kızın ölüm tarihi onun şifresi olsun ki?

Çünkü söyledikleri doğruysa, o zaman sorumludur.

Kasayı açtım ve içindekilere baktım. Birkaç deste para, bir silah, içinde evraklar olan birkaç dosya. Hatta annemin Della'yı kucağına aldığı ve benim de ona sarıldığım bir resim bile var. Resimde hasta ve ölmek üzere, ama zayıf kolları sanki bizi sonsuza kadar koruyacak güce sahipmiş gibi ikimizi de tutuyor.

Kasadan resmi çıkarıp saklamak üzere arkamdaki masanın üzerine koydum. Babamın çerçeveletip eve astığı bir resim olmadığı için Della bunu görmekten mutlu olacak. Gördüğüm kadarıyla annemle Della'nın birlikte çekilmiş hiç fotoğrafı yok.

Neden saklıyorsun?

Çünkü Della babamın değil. Sebebi bu olmalı. Daha önce de bahsetmişti ama inanmak istememiştim. Birkaç dosya çıkardım ve onları karıştırmak için yere oturdum. Dosyalardan birinde annemin ölüm belgesini buldum. Resmi ölüm nedeni kalp krizi. Ölüm belgesinin arkasında bir otopsi raporu var. Otopsiyi Dr. Dean Miller yapmış. Bedensel travma ifadeleri vardı. Bazı çürükler ölümünden haftalar öncesine ait. Asıl endişe verici olan ise, vücudunda aşırı miktarda arsenik bulunduğunu gösteren toksikoloji raporuydu.

Zehirlenmiş mi?

Midem şiddetle bulanıyor ve öğürüyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve önümdeki kelimeleri bulanıklaştırıyor. Sparrow arkama oturuyor, bacaklarını açıyor ve beni bacaklarının arasına çekiyor. Elimde tuttuğum kâğıtlarla, o bana sarılırken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Bunca zaman kalp krizinden öldüğüne inandım. Onu öldürdüğü için Della'yı suçladı. Ama o yaptı. Onu zehirledi çünkü başka bir adamın bebeğine hamile kalmıştı.

Aynı dosyada, Dr. Dean Miller'ın ofisini ve anneminki de dahil olmak üzere içindeki tüm cesetleri yok eden bir yangında trajik bir şekilde öldüğüne dair bir gazete haberi buldum. Otopsi raporu babamın kasasında olduğuna göre, bu beni raporu Dr. Miller'dan aldığına ve sonra da orayı yaktığına inandırıyor.

Kanımı donduran annemin ölüm dosyasının altındaki dosya.

Della.

Babalık testleri, e-postalar ve kız kardeşimle ilgili diğer yazışmalar. Oh,

Tanrım.

Tüm bu olanlar daha mantıklı gelmeye başladı. Berbat ama gün gibi açık. Babam beni evlendirmeye ya da şirketine ortak etmeye çalışmıyordu, ipleri elinde tutuyor ve insanlara şantaj yapıyordu. Ben sadece kullanılacak bir araçtım.

Bu iş bugün bitiyor.

"Gitmeliyiz," diyorum Sparrow'a. "Şimdi."

SPARROW'ı yalnız gitmeme izin vermesi için ikna etmek muazzam bir çaba gerektirdi. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim ama kıpırdamadım. Eğer benimle gelirse, bu sadece elimizdeki asıl konuyu dağıtacaktı. Onun bu işe karışması ve geçmişi yüzünden hiçbir yere varamazdım.

Ve bu konuda bir yere varmam gerektiğinden kesinlikle emin olmalıyım.

"Seni seviyorum," diye hatırlatıyorum Sparrow'a, ağzını öperek. "On beş dakika içinde döneceğim. Güven bana." Parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor. "Sana güveniyorum.

Güvenmediğim o."

"Ben iyi olacağım."

Bu sözlerle birlikte Sparrow'un süslü arabasından iniyor ve içinde bulunduğum en korkutucu binalardan birine giriyorum. Burayı inşa ederken hiçbir masraftan kaçınmamışlar. Tamamen camdan ve modern çizgilerden oluşuyor, en iyi mobilyalarla dekore edilmiş.

Asansöre doğru ilerliyorum ve yönetici katına çıkmak için düğmeye basıyorum. Takım elbise giymiş birkaç adam bana katılırken yan gözle beni süzüyor. Üzerimde siyah bir tayt, düz bir babet ve Scout'un siyah kapüşonlarından biri var. Saçımınla uğraşmak istemediğim için Sully'nin şapkalarından birini aldım ve saçımı kapattım.

Buraya aitmişim gibi görünmüyorum.

Ama tahmin etmem gerekirse, tüm bu adamların toplamından daha fazla param var. Siktir et onları ve küçümseyen bakışlarını. Sonuncusu benim katımdan önceki katı boşaltana kadar rahat bir nefes alamıyorum. Halcyon'un yönetici katına girdiğimde yalnızdım.

Bunu yapabilirim.

Mükemmel gülümsemeleriyle robotları andıran kadınlar tarafından karşılanıyorum, hepsi aynı anda bana bakmak için başlarını kaldırıyor. Onlar, misafirlerin CEO'larına ulaşmasını engelleyen bir kapı bekçileri ordusu olmalılar. İşlerini yapmalarına izin vermeyecek olmam çok kötü. Arkamdan gelen ürkek çığlıkları duymazdan gelerek, doğruca CEO'nun ofisine doğru koşmaya başladım. Kapı aralıktı, ben de iterek içeri girdim ve arkamdan kapattım.

CEO bana arkasını dönmüş, telefonuna bakıyor ve FaceTime üzerinden biriyle konuşuyor. Sesi, daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak ve tatlı.

"Hey, küçük adam. Baban seni özledi."

"Uyuyor. Seni duyamaz," diye yanıtlıyor kadın sesi ve sonra kıkırdıyor. "Ama o da seni özlüyor."

Boğazımı temizleyerek ona yalnız olmadığını söylüyorum.

Kaskatı kesiliyor ve arkasını dönüp telefonu masasına koymadan önce aramayı hızla sonlandırıyor. Yüzündeki sıcak gülümseme eriyip soğuk ve acımasız bir şeye dönüşüyor. Hayatım boyunca zalimlikle yaşadım. Bu zalimlik o adama bir kurşun sıktığımda sona erdi. Karşımdaki beni korkutmuyor.

"Bay Constantine," diye selamlıyorum, kendi sesim keskin ve buz gibi.

Winston'ın soğuk mavi gözleri kısılır. "Bayan Croft. Bu sabah bir toplantımız olduğunu bilmiyordum." "Artık var," diyorum, karşısındaki sandalyeye oturarak. "Ve sen de beni dinleyeceksin."

Altın rengi kaşlarını kaldırıyor, şımarıklığımin ilgisini çekmiş gibi görünüyor. "Görünüşe göre bana başka seçenek bırakmadınız. Elbette Bayan Croft, söylemeye geldiğiniz şeyi söyleyin."

"Babamın sana şantaj yaptığını biliyorum." Çenemi kaldırıp sert bakışlarına karşılık verdim. "Della yüzünden."

Hiçbir şey ele vermiyor. Ne bir kası seğiriyor ne de gözleri parlıyor. Mükemmel bir heykel. Bu güçlü adamlar çok zeki olduklarını sanıyorlar. Bizi korkutabileceklerini ya da aptal gibi hissettirebileceklerini çünkü her şeylerini bir araya getirdiklerini.

Duygularıma onun gibi tutunamıyor olabilirim ama her şeyim bir arada. Della için öyle olmalı. Onu korumak için her şeyden vazgeçebilirim. Eminim bu adam gözlerimde bunu görebilir. Buraya oyun oynamaya gelmedim. İstedığımı almak ve her şeyi sonsuza dek halletmek için buradayım.

"Onun velayetini istiyorum."

"Baban da öyle," diyor, sesi etkilenmemiş. "Benim bilmediğim nedenlerden dolayı onu yanında tutmak istedi."

Çünkü o sadist bir pislikti. Tabii ki öyle demiyorum.

"O benim kız kardeşim. Benim ailem. On sekiz yaşındayım ve onu seviyorum.

Tek istediğim bu." Winston, "Sen onun en yakın akrabasısın," dedi. "Neden bir sorun çıksın ki?"

"İkimizin de belirsizliklerle uğraşmadığımı biliyorsun." Della'nın dosyasını masasına vurdum.

"Onun senin kuzenin olduğunu biliyorum. Amcan Lionel onun babası."

"Görüyorum ki ev ödevini yapmışsın," diyor alaycı bir sırıtışla.

"Bu da onun bir Constantine olduğu anlamına geliyor," diye devam ediyorum, onun pislik ifadesini görmezden gelerek. "Babam seninle ne tür oyunlar oynuyordu bilmiyorum ama artık hepsi sona erdi. Amcana haklarını bana devretmesi için imza attıracaksın."

Winston sandalyesinde arkasına yaslanır, parmaklarını önünde birleştirir ve kucağına koyar. Sakinliğin resmidir. Sanki kız kardeşimin hayatı onun için günlük bir işmiş gibi aramızda asılı duruyor.

Benim için her şey demek.

"Peki rızamın karşılığında ne alacağım? Ne de olsa o bir Constantine. Aile bizim için çok ama çok önemlidir."

Bu konuda hemfikirim.

"İşi sana satacağım," dedim ona. "Çok makul bir fiyata. Sen tonlarca daha fazla para kazanacaksın ve benim de kız kardeşime bakacak kadar param olacak."

"Hmm. Bunu avukatlarımla görüşmem gerekecek." Bileğini kapıya doğru salladı. "Bir karara vardığımızda Deborah'ın sizinle iletişime geçmesini sağlayacağım-"

"Hayır," diye bağıyorum, daha dik oturarak. "Anlaşma bu. Şimdi kabul ediyorsun. Lionel'ın altı ay içinde kız kardeşimin peşine düşmeyeceğine dair güvence istiyorum. Ne olursa olsun her zaman benimle olacağını bilmem gerek."

Winston, "Aile işini artık istediğimi bile varsayıyorsun," diye çıkıştı. "Babanın cinayetiyle lekelendi."

"Bunu istiyorsun çünkü teklif ettiğim tek şey bu değil." Ona sırtıarak buradaki tek pisliğin o olmadığını gösteriyorum. "Bende umutsuzca ihtiyacın olan bir şey var."

Bunun üzerine gülüyor, belli ki ilgisini çekmiş. "Bunun ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum." "Ash güvende olacak."

Yüzündeki mizah silinmiş ve mavi gözleri şüpheyle parlıyor. Aşil topuğu karısı. Ve ben ona bir bıçak tutuyorum.

"Beni tehdit mi ediyorsun, kızım?" Kız.

Siktir git, ahbap.

"Sana söylüyorum, belli bir üçlü bir daha asla ona dokunmayacak, ona bakmayacak ve hatta onu düşünmeyecek. Her zaman arkanda dolaşan bu gölge yok olacak." Sanki onu bir anda yok

edebilecekmişim gibi parmaklarımı şıkladıyorum. "Tek gereken şu anda söz vermek ve ardından yasal olarak bağlayıcı birkaç

Belgeleri daha sonra. Sen şirkete sahip olacaksın ve ben de kız kardeşime sahip olacağım. Ash bir daha asla onun omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmayacak."

"Artık sana takıntılı oldukları için mi?" Alay ediyor.

"Evet." Omuz silkiyorum. "Ve eğer onlara bana istediğimi vermeyeceğini söylersem, beni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacaklar. Bu konuda ne kadar ciddi olduğumu görmeni sağlamak için."

Burun delikleri alevlendi. "Şartlarını kabul etmezsem o orospu çocuklarını karımın peşine mi göndereceksin?" "Kız kardeşim için her şeyi yaparım, Winston. Her şeyi yaparım. Onlar da benim için her şeyi yaparlar. Lütfen yapmayın.

beni test et."

Uzun bir süre beni inceledi. "Lionel kız kardeşini umursamıyor. Bana her şeyi gümüş tepside sunduğunun farkında mısın? Onun peşinden asla gitmeyecekti."

"Belki de değil," diye kabul ediyorum, "ama bir gün vicdan azabıyla uyanmayacağına dair güvenceye ihtiyacım var. Eğer bu olay kamuoyuna yansır ve o da fikrini değiştirirse, bu riski göze alamam." Dosyaya bir şaplak attım. "O benim olacak ve ailen yalnız kalacak."

Tüylerimi diken diken eden bir bakışma yarışmamız var. Bu adama karşı geri adım atmayı ya da sinmeyi reddediyorum. Babam bir canavardı ama onun her hareketini izledim ve en iyisinden öğrendim. Winston Constantine gibi birinin hayatımı kontrol etmesine izin vermeyi reddediyorum. Bir daha asla zengin bir piç beni kontrol etmeyecek ya da tehdit etmeyecek.

"Peki." Tedirgin bir şekilde iç geçirdi. "İsteddiğini yapabilirsin. Ama emin olun, avukatlarım ileride bizden para koparmaya çalışmamanız için gerekli evrakları hazırlayacaklar. Bu ailelerimizle olan her türlü ilişkimizi keser."

"Senin paranı istemiyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Kendime ait yeterince param var." "Güzel. Kovuldun."

Sözlerine gülüyorum. "Bu halının altına süpürülmüş bir sır da olmayacak. Ty'a Della'nın kuzeni olduğunu söyleyeceğim. Bunu bilmeyi hak ediyor çünkü beni önemsiyor, bizi önemsiyor."

Babamın Ty Constantine söz konusu olduğunda ne tür oyunlar oynadığından emin değilim, ama bunun tam olarak ne olduğu açık. İşe yarar biriydi, doğru yaşıyordu ve o aileyle bir bağı vardı. Ty, ben ve Della onun abartılı oyununda sadece birer dekorduk. Gösteri artık bitti.

"Başka son bir isteğin var mı?" Winston sorar. "Yapacak çok işim var."

Ayağa kalktım ve dosyamı aldım. "Ufaklığın tadını çıkar. Bu gece onunla birlikteyken, onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğini düşün." Elimi uzattım, o da sıktı. "Ben de Della için böyle hissediyorum."

O benim kız kardeşim - etim ve kanım - ve onunla arama giren herkesi ve her şeyi seve seve alaşağı ederim.

Güçlü bir Konstantin bile.

Yirmi Beşinci Bölüm

Sully

İNANILMAZ. Haberler acımasız. Son olarak, Alexander Croft'u kardeşimiz tarafından vahşice saldırıya uğrayan sevilen bir aile babası olarak müjdelediler.

"Bu hiç adil değil," diye homurdanıyor Landry. "Hepsine bağırmak ve babamın gerçekte nasıl bir adam olduğunu anlatmak istiyorum."

Sarah kardeşimi kurtarmak için elinden geleni yapıyor ama bu zaman alacak. Landry ve Della'nın istismara ilişkin ifadeleri ve olay gecesi hastanede elde ettikleri fiziksel kanıtlar yardımcı olacaktır. Ancak daha önce poliste ya da hastanede kayıt altına alınmış bir olay olmadığı için bunu kanıtlamak zor olacak. Şu anda, Alexander'ın kusursuz olan itibarına karşı sadece onların sözleri var. Bu yüksek profilli bir dava, bu yüzden her "t"nin üstü çizilecek ve her "i"nin altı çizilecektir.

Alexander'a karşı elimizdeki tek koz Landry ve Della'nın annesinin otopsi ve toksikoloji raporları. Bu, Della'nın gerçek babasının kim olduğunu gösteren babalık testiyle birleştiğinde, Alexander'ın kızlara zarar vermek için bir nedeni olduğunu kanıtlamak için yeterli olacaktır.

Daha fazlasına ihtiyacımız var.

Winston Constantine, Scout söz konusu olduğunda hiçbir yardımda bulunmayacaktır. Landry ile anlaşıp Della'nın tam velayetini alarak bu yılki tek iyi işini yaptı. Gerisini kendi başımıza halletmemiz gerekecek.

Scout bir psikopat, evet, ama o bizim psikopatımız. O yanımızda olmadan her şey aynı hissettirmiyor. Herkes kasvetli ve üzgün, özellikle Landry ve Della. Onu geri istiyoruz.

Sparrow yattığı yerden bize "Her şey yoluna girecek," diye hatırlatıyor. Della bayılmış, onun üzerine yayılmış, Heathen da aralarına sokulmuş. "Leo ve Lucian arkamızı kolluyor."

Aklım onlarla buluştuğumuz düne gidiyor.

* * *

SPARROW lanet bir salatalık kadar soğuk. Bu arada Lucian'ın keskin bakışları altında kıpırdanmamaya çalışıyorum. Leo'dan daha soğuk. Neredeyse duygusuz, oysa Leo tüm duygularını yüzünde gösteriyor.

Lucian okunmaz.

"Lucian bizi normal olamayacak kadar uzun süre beklettikten sonra nihayet, "Babamın size ne yaptırdığını tekrar anlatın," dedi.

Sparrow bir parmağını kaldırarak, "Bize binaları yaktırdı," diyor, "adamları dövdürdü." Bir parmağını daha kaldırıyor. "Oh, ve Alexander Croft'u içten dışa yok etmeye çalıştı." Başka bir parmağını kaldırıyor

parmak. "Ama en sevdiği şey sizi kızdırabilecek her şeydi." Son bir parmak kaldırır. "Sanırım bu her şeyi açıklıyor."

Leo gözlerini devirir. Lucian irkilmiyor bile.

"Anlıyorum." Lucian parmaklarını dikleştiriyor, keskin bakışları ben ve Sparrow arasında gidip geldikten sonra kardeşine yöneliyor. "Onu ziyaret ettiğinde Scout sana ne söyledi Leo?"

Leo kollarını göğsünde kavuşturup Sparrow'a bakarak, "Babamızın suç işlediğine dair elinde suçlayıcı kanıtlar var," diyor. "Bunun icabına bakabiliriz."

"Yapın o zaman," diye bağıryorum, bu lanet toplantıyı bitirmeye hazırım. "Ödeme karşılığında senin fedailerin falan olacağız. Bize sadece kimi hırpalamamız gerektiğini söyleyin, kardeşimiz serbest kaldığı sürece biz de icabına bakarız."

Lucian sırtıyor ve parmaklarını masasına vuruyor. Leo'ya baktığımda gülümsemeye karşı koyduğunu görüyorum.

Ne oluyor lan?

"Komik bir şey mi var?" Sparrow homurdanıyor.

Leo başını sallayarak, "Siz iki asabi insanın kimseyi 'hırpalamanıza' ihtiyacımız yok," diyor. "Sadece beladan uzak durun, babamdan uzak durun ve iyi olacaksınız. Scout'u yakında serbest bırakacağız."

"Belki de," diye öneriyor Lucian, "o zamana kadar odaklanacak bir şey bulmalısın. Üretken ve yasal bir şey."

"Ne gibi?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Ne yapmak istiyorsun?" Leo sorar.

"Harvard'a git," diye homurdanıyorum, umudun içime sızmasına izin vermemeye çalışarak. "Bunu başarabileceğini sanmıyorum."

"Ben de imkansız bir şey talep edeceğinizi düşünmüştüm. Bazı insanlar tanıyorum. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"Gerçekten mi?" Ona bakakalıyorum, benimle taşak geçtiğini söylemesini bekliyorum. Söylemiyor. Aslında, bazı insanları tanıdığından ve bunu gerçekleştirebileceğinden oldukça emin görünüyor.

Vay anasını. Üniversiteye geri dönüyoruz. Bu sefer gerçekten.

* * *

"BİR YOLCULUĞA ÇIKMALIYIZ," diyor Landry, elimi tutup beni şimdiki zamana sürükleyerek.

"Bir süreliğine uzaklaşalım." Kaşlarını çatıyor. "Scout dışarı çıktığında tabii ki."

Sesinde "eğer" i duyuyorum. Eğer dışarı çıkarsa.

Yapacak. Sadece istediğimizden daha uzun sürüyor.

"Hep kampa gitmek istemişimdir," dedim ona. "Dağlarda bir kulübe. Yürüyüşe falan çıkabiliriz."

"Sparrow kamp için çok değerli," diye dalga geçiyor Landry. "O tam bir şehir çocuğu."

Onu tersliyor. "Sen bir pisliksin, Laundry."

"Senden öğrendim, bebeğim." Ona bir öpücük verir.

Şakalaşmaları kapının çalınmasıyla kısa kesildi. Sparrow bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor ve Landry'yi kanepedeki minderine bırakıp kapıyı açmak için kucağımdan iniyorum. Kimseyi

beklemiyorduk, bu da haber vermeden gelen tek kişi olduğu için Ty olabileceği anlamına geliyor.

Delikten bakıyorum ve bir kadın görünce şaşırıyorum.

"Kim o?" Sparrow soruyor.

"Emin değilim." Kapıyı açtım ve karşımdaki kadına baktım. "Sandra?"

Hala hatırladığım sert, soğuk kadın, topuzu çok sıkı, gözleri garip, insanlık dışı bir şekilde çekilmiş. Daha iyisini bilmesem, uzaylı olduğunu söyledim. Dürüst olmak gerekirse çok ürkütücü.

"Yardımcı olabilir miyim?" Damarlarımda öfke parıldarken talep ediyorum.

Bu kadın yıllarca bu kızlarla yaşadı ve o adamı durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Neden şu anda bizim dairemizde? Bizi tehdit etmek için mi? Para istemek için mi? Bu ne lan?

"Bayan Croft'la konuşmam gerekiyor," diyor gergin bir sesle. "Lütfen."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Hayır," diye homurdandım. "Benimle konuşabilirsin. Ben mesajı iletirim."

Bakışlarını dairenin içine dikip Landry'yi görmeye çalışıyor. Onun görüş alanının önüne geçerek bu girişimini engelliyorum. Hayal kırıklığıyla bir huff kaçıyor.

"Lütfen," diye yalvarır. "Bu çok önemli. Ona bir şey vermek zorundayım. Ona uzun zaman önce vermem gereken bir şeyi." Gözleri doluyor, bir anlığına insanlaşıyor. Gözlerini hızla kaçırıyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Onunla konuşana kadar buradan ayrılmayacağım."

Tanrı aşkına.

"Tatlım," diye seslendim. "Sandra'yla konuşmak ister misin?"

"Sandra?" Landry'nin ayakları arkama gelene kadar ahşap zeminde ilerliyor. "Burada ne işin var?"

"Konuşabilir miyiz?" Sandra sorar.

Landry'nin kadını görmesine izin vererek yoldan çekiliyorum.

"Evet," diyor Landry. "Ama burada. Della'nın uyanmasını istemiyorum. Zaten her konuda kafası yeterince karışık. Seni görmek onu üzecektir."

Sandra anlayışla başını sallıyor. "Çabuk olacak. Sadece bunu sana vermem gerekiyor." Çantasını açıp içinden bir şey çıkarıyor ve Landry'ye uzatıyor. "İhtiyacın olan her şey bunun içinde."

Landry USB belleği alır ve kaşlarını çatır. "Ne demek istiyorsun?"

Sandra'nın rengi soluyor ve gözleri bir kez daha yaşlarla doluyor. "Ben de korkuyordum, biliyorsun. İkinize de yapabileceklerinden korkuyordum." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu dalgınca siliyor. "Eğer orada olursam, her şeye göz kulak olursam, kontrol edebileceğimi düşündüm. İş annenle olduğu kadar ileri götürmez diye düşündüm."

Landry sanki Sandra'nın sözleri fiziksel olarak canını yakıyormuş gibi irkilir. "Ona ne yaptığını biliyor muydun?"

"Adamlarından biriyle toksikoloji raporu hakkında konuşurken kulak misafiri oldum." İç çekiyor. "Elimden geldiğince konuşmayı kaydettim."

"Ama bununla hiçbir şey yapmadınız," diye açıklıyor Landry. "Elinizde bizi kurtaracak gerçek kanıtlar olduğunu bile bile onun acımasız parmağı altında çürümemize izin verdiniz."

İhanet onu derinden yaralıyor. Titremesinden ve sesinin titremesinden anlayabiliyorum. Sparrow arkamızda belirliyor, güçlü varlığı benimkiyle birleşerek bu zehirli kadını kızımızın alanından uzak tutan bir güç alanı oluşturuyor.

"Korkuyordum," diye itiraf ediyor Sandra. "Baban, şey, çok güçlü bir adamdı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı."

Yıllar boyunca, bir gün polise teslim etmek amacıyla toplayabildiğim her şeyi topladım." "Bir

gün," diye yineliyor Landry.

"Hiçbir zaman yeterli gelmedi." Sandra Landry'ye yalvaran bir bakış attı. "Alexander Croft gibi bir adamı gömmek için dumanı tüten bir silah gerekir."

"Bana zarar verdi," diye fısıldıyor Landry. "Tekrar tekrar. Bunu biliyordun. Deneyebilirdin. Yeterli olmasa bile, bizi oradan çıkarmaya yetebilirdi. Sen korkuyordun, ben de korkuyordum."

"Özür dilerim, Landry. Gerçekten üzgünüm. Affet beni."

Landry kıllanır, bu kadını affetmeye hiç de hevesli değildir. "Yani bu kadar mı? Artık öldüğüne ve sana zarar veremeyeceğine göre kanıtını teslim mi ediyorsun? Bir şey değil. Sorunu kendi başımıza hallettik."

Sparrow, Landry'nin ensesine yapışarak onu çok fazla gerçeği söylememesi konusunda uyarır. Onu korumak için yaptığı her şeyi ortaya çıkarırsa Scout çok kızar.

"Della'ya ne olacak?" Sandra sorar.

"Tam velayet bana verildi." Landry omurgasını dikleştiriyor. "Babamın onun biyolojik babası olmadığını biliyordun, değil mi?"

Sandra başını sallar. "Çok özür dilerim."

"Özür dilemek yılların istismarını silmez Sandra. Sadece kendini daha iyi hissetmeni sağlar." Kadına doğru eliyle işaret ediyor. "Öyle mi? Şimdi daha iyi mi hissediyorsun? Mesele bu mu? Suçluluk duygusundan kurtulmak mı? Eğer öyleyse, kendini resmen paçayı kurtarmış say."

"Hayır," diye araya giriyor Sandra. "Duruşma sırasında yardımcı olmak istiyorum. Bay Mannford'un babanı öldüren bir canavar olduğunu söylediklerini biliyorum ama ben onun seni koruduğuna inanıyorum. USB belleğin bunu kanıtlamak için yeterli kanıta sahip olacağını düşünüyorum. Ayrıca, tanık kürsüsüne çıkıp babanızın yaptığı yanlışlara karşı ifade vermeye hazırım."

Landry hala. "Ciddi misin? Scout'u hapisten çıkarmamıza yardım edecek misin?"

"Ben sadece siz iki kız için en iyisini istiyorum. Korkak biriydim ama adam gitti. Artık size zarar veremez ve ondan korkmak için bir nedenim yok. Eğer bu olay kapanacaksa ve siz kızlar hak ettiğiniz mutlu sona ulaşacaksanız, size yardım etmek istiyorum. Yardım edeceğim."

"Tamam o zaman," diye mırıldandı Landry. "Avukatlarımıza temasa geçmelerini söyleyeceğim."

Sandra öne atılır ve Landry'nin yüzünü avuçlarının arasına alır. "İnanması zor biliyorum ama ben sizi sevdim kızlar. Hâlâ da seviyorum. İkiniz için de en iyisinden başka bir şey istemiyorum. Lütfen bir gün beni affetmenin bir yolunu bulun."

"Belki bir gün," diye izin veriyor Landry. "Hoşça kal Sandra."

Sandra Landry'yi alnından öptükten sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve ürkütücü bir hayalet gibi süzülerek uzaklaşıyor. Asansörde kaybolup gittiğinde, biz de daireye geri dönüyoruz.

Landry sürücüyü tutarak, "Buna yalnız bakmalıyım," diyor. "Muhtemelen..." Çenesi titriyor. "Her ne ise muhtemelen korkunçtur."

Sparrow kocaman eliyle kızın çenesini kavırıyor ve dudaklarını öpüyor. "Bir daha asla yalnız kalmak zorunda değilsin bebeğim. Sen bizimsin. Her şeyi birlikte halledeceğiz."

İçine bir rahatlama doluyor ve rahatlıyor. "Tamam."

USB belleği ondan alıp koridordan odama doğru yürüyorum. Dizüstü bilgisayarımı alıp yatağa oturuyorum. O ve Sparrow iki yanımda oturuyor. Fişi takıp dosyaları açtığımda ortalık sessizdi.

Yani. Birçok. Dosyalar.

Hepsi düzgünce etiketlenmiş konuşma kayıtları var. Resimler ve videolar var. Della ve Landry'nin her ikisinin de kendi klasörleri var. Della'nın klasörüne dokunmak bile istemiyorum

çünkü

Orada ne olduğundan korkuyorum. Onun yerine Landry's'e tıklıyorum. En kötü korkularımdan daha iyi değil. Bazı resimlerde sadece bir çocuk, morarmış ve dövülmüş.

Yıllar boyunca siyah gözleri ve kanlı dudaklarıyla çekilmiş sayısız fotoğrafı. Çok üzücü ve korkunç. Özellikle bir tanesine gelene kadar her bir resimde gezinirken oda ölümcül bir sessizliğe bürünüyor.

Landry tamamen kopmuş bir halde duvara bakıyor. Boynunda çürükler var ama yüz ifadesi çok rahatsız edici. Sanki hayatındaki en kötü şeyi yaşamış ve hayatı artık yaşamaya değmez olmuş gibi.

Bir sonraki resim kanlı çarşafırlara ait.

Kusacağım. Scout'un Alexander'ın yaptığını söylediği şeyi biliyordum ama bunun kanıtını görmek tamamen başka bir şey. Zaten ölmemiş olsaydı, onu kendim öldürürdüm.

Bir başka fotoğrafta Landry çıplak, solgun ve incecik, duş zemininde kıvrılmış, giderden kan akıyor.

Koşmaya başlar, kusmaya başlamadan önce zar zor banyoya ulaşır. Sparrow peşinden koşuyor. Tek başıma kaldım, ekranda önümdeki sahneye bakıyordum. Resim düşük olarak etiketlenmişti.

Landry çok gençti. On

üç ya da on dört.

Ve babasının bebeğini düşürdü.

Daha fazla bakamadan bilgisayarımı kapattım. Sandra burada olsaydı, daha önce bir şey yapmadığı için o kaltağı tokatlardım. Tüm bu olanları izledi, her ayrıntıyı kaydetti ve hiçbir şey yapmadı.

Scout'un burada olmamasına sevindim. Tüm bunları görseydi, o kadını çıplak elleriyle öldürmek isterdi. Onu hapisten çıkarmalıyız, Sandra gibi önemsiz biri yüzünden müebbet mahkum etmemeliyiz.

Çabucak Leo'ya Scout'u dışarı çıkarmak için ihtiyacımız olan tüm kanıtlara sahip olduğumuza dair mesaj atıyorum. Sonra telefonu yatağa, dizüstü bilgisayarımın yanına atıp kızımızın yanına gidiyorum. Onu Sparrow'un kucığında kıvrılmış, gömleğinin ön kısmına yapışmış halde buluyorum.

Yanlarında diz çöküp başını öpüyorum. "Artık her şey yoluna girecek, tatlım. Söz veriyorum. Sen ve Della güvendesiniz. Seviliyorsunuz. Özgürsünüz."

Ağlıyor, ama sesi tam bir rahatlama gözyaşları gibi geliyor.

Sonsöz

Landry

İki hafta sonra.

DURUŞMA YOK.

Scout'un davası mahkemeye gitmeyecek.

Babamın bize yaptıklarının kanıtını teslim etmek için çok uğraşmışım, çünkü bu hayatımın en korkunç kısımlarının kanıtını teslim etmek anlamına geliyordu. İğrenç ve yanlıştı. Ama aynı zamanda Scout'un davasını düşürmenin hızlı bir yolu anlamına da geliyordu.

Beni ve Della'yı korumak için yapması gerekeni yapmıştı, ben de elbette aynısını yapacaktım. USB bellek savcılarını o kadar rahatsız etmeye ve dehşete düşürmeye yetti ki davayı hemen düşürdüler. Kimse kendi kızına tecavüz edebilen, çocuklarını acımasızca dövebilen ve kendi karısını öldürebilen bir adamın itibarını korumakla kendini ilişkilendirmek istemez.

Babamın hızlı ölümü onun için kolay bir çıkış oldu.

Hiç kimsenin yaşamaması gereken şeylere katlandım ve dolabımdaki o iskeletleri ortaya çıkarmak berbattı ama sorun değil çünkü artık Scout özgür.

Neredeyse bedava.

Onu resmi olarak serbest bırakmalarını bekliyoruz.

Dışarı çıktığında Scout'la buluşmamı hiçbir şey engelleyemez. Bir

kapı açılır ve bir adam içeri girer.

Adamım benim.

Çılgık atıyorum ve ona doğru koşuyorum. Beni güçlü kollarıyla yakalıyor, sıkıca sarıyor ve kendi etrafında döndürüyor. Beni ayağa kaldırır kaldırmaz yüzünü tutup dudaklarını kendime çekiyorum. Onu o kadar çok özlemişim ki.

Beni her an yok olacaktım gibi öpüyor. Onu ya da kardeşlerini asla terk etmeyeceğimi anlamasını umarak ona sarılıyorum. Uzun bir öpüşmeden sonra Scout çekiliyor ve alnını benimkine yaslıyor. Bir zamanlar korktuğum kara gözleri şimdi beni rahatlatıyor.

"Bu pislikler benim için seninle ilgilendi mi?" "İyi yaptılar." Ona sırtıyorum. "Seni özledim."

Sully arkamdan gelerek, "Yalan söylüyor," dedi. "Seni özlemedi. Sikini özledi." Gözlerimi deviriyorum. "Sen bir pisliksin."

"Bu sabah şikayet ettiğini duymadım. Değil mi, Sparrow?"

Sparrow gülüyor. "O sik için yalvardığına eminim, bebeğim."

"Nelere katlanmak zorunda kaldığımı görüyor musun?" Scout'a söyledim. "Bana sürekli sataşıyorlar. Artık beni koruyabilirsin."

Scout beni tekrar kollarına aldı. Tanrım, onu çok özledim. Sınırlı telefon görüşmelerimiz ve birkaç kısa ziyaretimiz yeterli olmadı.

"Hadi," diye homurdanıyor Scout. "Bu lanet yerden bıktım."

Elimi tutup beni binadan çıkarıyor. Sparrow'un ölüm tuzağı arabasına biner binmez, ben ve Scout arka koltukta yalnızken, kot pantolonunun düğmesini çekıştirmeye başladım.

"Eve gidene kadar bekleyemeyecek miyiz?" Sparrow sürücü koltuğundan şikayet ediyor. "Sikik bir ereksiyonla araba kullanmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Aş artık bunu," diye bağılıyor Scout. Ben aletini hızlıca çekip çıkarırken o da külotumu kalçalarımın altına indiriyor. "Sikime tırman, dikenli prenses. Bu güzel amcığı özlemişim."

Elbisemi yukarı ittim ve kucağına oturdum. Onu içime almak için nasıl yeniden ayarlanmam gerektiğini hissetmem için tek gereken, sikiinin amıma doğru kayması. Parmakları kalçalarımın altına saplanıyor ve beni tamamen içine alarak yukarı doğru itiyor.

"Ahh!" diye haykırıyorum.

Parmaklarım, hapishanedeyken ürünlere erişemediğı için dağınık olan siyah saçlarına giriyor. Dudaklarımı dudaklarına çarpıyorum, sanki hayatım buna bağılıymış gibi onu öpüyorum. Sevişmemiz çaresiz ve hızlı, ikimiz de yaşadığımız son travmatik olaylardan sonra sadece diğerini hissetmeye ihtiyaç duyuyoruz. O kadar hızlı boşalıyor ki ön koltuktakiler onunla alay ediyor, ama ben aldırmiyorum, ben de boşalayım diye klitorisimi parmaklayışına kendimi kaptırıyorum.

"Seni özledim," diye gürlüyor Scout. "Sen de beni özledin."

"Sadece senin yemeklerin," diye takılıyorum, ağzına karşı gülümseyerek. "Aslında hepimiz bu konuda berbatız." "Kendi adına konuş, kadın," diyor Sully sinirli bir hışımla.

"Ben çok iyi spagetti yaparım."

"Teneke kutudan," diye söze karışıyor Sparrow. "Kelimenin tam anlamıyla o boku döküp ısıtıyorsun. Bu roket bilimi değil." "Konserve spagetti sosu mu?" Scout dudağını yukarı kıvrıyor. "Merak etme bebeğim, hepinizi besleyeceğim.

her gün."

"O zaten şımarık," diye söyleniyor Sparrow. "Artık hiçbir şey yapmak için parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmayacak." "Neden aynı anda üç erkek arkadaşım olmasını seçtim sanıyorsun?"

Scout sırtıyor. "Evlen benimle."

Aman Tanrım. Bu çocuklar deli, ama bu kadar yoğun olmalarını seviyorum. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyorlar.

"Üçünüzle de evlenemem," diye küstahça konuşuyorum. "Kanunlar bize izin vermez."

Scout, dudakları boynumu bulurken, "Yasayı siktir et," diye mırıldanıyor. "Benimle evlen ki soyadımızı alabilesin.

Yani sonsuza dek bizim olacaksın."

"Ben zaten sonsuza dek seninim."

"Ben ve Sparrow aslında bunu dün konuştuk," diye açıklıyor Sully. "Birimiz seninle evlenecek ama sen üçümüze ait olacaksın. Yazı tura atmamız gerekiyordu ama henüz Scout'a söyleme fırsatımız olmadı."

Ona ters ters bakıyorum. "Yazı tura atarak beni kazanmaya mı çalışacaktın?"

"Yazı tura atalım," diyor Scout şeytani bir sırıtışla, kalbim pır pır ediyor. "İlk ben sordum, o yüzden ben kazandım."

"Bana kardeşinin arabasının arka koltuğunda evlenme teklif ettin." Öfkeyle göğsüne vuruyorum. "Pek romantik sayılmaz."

"İşı hallediyor."

"İğrenç. Senden nefret ediyorum," diyorum ona. "Bana en romantik teklifi kim yaparsa onunla evlenirim. Buna ne dersin?"

"Hayır," diye bağıyor Scout. "Önce ben sana talip oldum."

"Ben dondurucudaki son dondurmalı sandviç değilim, göt herif! Ben senin kadınınım!"

Tartışmaya devam ediyoruz, üçü birden bana saldırıyor, ta ki yeni taş evimize varana kadar. Leo bizi Della için harika bir okul bölgesi olan mükemmel bir eve yerleştirdi. Daha da iyisi, bizi Bryant'ın dairesinden kurtardı. Sonsuza kadar burada kalıp üniversiteye burada mı gideceğiz yoksa Harvard için Massachusetts'e mi taşınacağız emin değilim ama bize ait bir yerimiz olduğunu ve karar vermek için acele etmeyeceğimizi bilmek güzel. Sparrow evimizin önüne park ediyor ve hepimiz iniyoruz. Scout yanımdan ayrılmıyor, sahiplenici bir kolla omuzlarıma sarılıyor.

"Landry Croft, tatlım, benimle evlenir misin?" Sully kaşlarını bana doğru salladı. "Bu romantik mi?" "Scout'unkinden biraz daha iyi," diye kabul ediyorum, "ama yine de ezik."

Sparrow şimdi suratını asan kardeşine güler. "Yüzüğüm varsa ben kazanıyor muyum?" "Mücevherleri severim," diye takılıyorum.

"Ne oluyor lan?" Sully talep ediyor. "Cidden bir yüzüğün yok."

Sparrow telefonunu kaldırıp bana internette arattığı ışıltılı bir yüzüğü gösteriyor. Üzerinde üç büyük elmas olan beyaz altın. "Kazandım mı?"

"Bu yüzük mükemmel," diye mırıldanıyorum sırtarak, "ama parmağıma takılana kadar, sanırım kiminle evleneceğim konusunda hâlâ kararsızım."

"Seni hemen adliyeye sürükleyeceğim," diye homurdanıyor Scout. "Karar verildi."

"Peki," diye homurdandım. "Sen kazanabilirsin ama ben aptal bir adliye düğünü istemiyorum. Destansı ve muhteşem olmasını istiyorum. Bir prenses düğünü."

"Nasıl istersen," diyor Scout, beni merdivenlerden yukarı sürükleyerek. "Şimdi içeri girelim. Senden daha çok özlediğim iki kız var."

"Sparrow, artık benim favorim sensin," diye takılıyorum, beni Scout'tan uzaklaştırmasına izin vererek.

Yeni evimize giriyoruz ve Ty kanepeden kalkıyor. Dördümüzü görünce sırttı. Della başını kaldırıp Scout'u görüyor ve ona doğru koşuyor. Onu kollarının arasına alıp sıkıca kavıyor. Alt dudağımı çiğniyorum, tatlı kavuşmaları karşısında ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Heathen yüksek sesle miyavlayarak ve ayaklarının etrafında dönerek varlığını belli ediyor.

Sonunda.

Her şey doğru ve yerinde hissediliyor.

Della Scout'tan uzaklaştıktan sonra Ty'a işaret eder, *Scout gibi krep yapmayı öğrenebilirsin. O bizim hizmetçimiz.*

Ty bir kahkaha atarak karşılık verir: "Öyle mi?"

Scout'a işaret etmeden önce başını sallayıp sırtıyor, değil mi?

Bana gözlerini deviriyor ve "*Evet ama en azından aptal olan ben değilim*" diye cevap veriyor.

Herkes Sparrow'a bakıyor. O da bize işaret dilinde olmayan ama yine de meramını anlatan bir kuş vuruyor.

Ty da dahil olmak üzere tüm çocuklar Della sayesinde ASL öğreniyorlar. Onu olduğu gibi kabul etmeleri ve onunla iletişim kurmak istemeleri beni mutlu ediyor.

"Şimdi siz döndüğünüze göre, ben zıplamaya gidiyorum. Bir randevum var." Ty kaşlarını bana

doğru salladı. "Beni sonra ara ki Della'ya iyi geceler dileyebileyim."

Yeni bir kuzeni olduğu haberini iyi karşılıyan ve aslında hayatında olmak isteyen Ty'a sarılır ve sonra o da gider. Scout, Della'nın isteği üzerine krep yapmaya başlamak için onu mutfağa götürür. Sully yardım etmeye çalışır ama Della dramatik işaretler yaparak ona berbat bir aşçı olduğunu hatırlatır. Gülmekten kendimi alamıyorum.

Sparrow bana arkamdan sarıldı. Ona yaslanarak rahatlıyorum ve hayatımda yaşadığım en mutlu anın tadını çıkarıyorum. "Şimdi kaçabiliriz," diye mırıldanıyor Sparrow kulağıma doğru.

"Adliyeye mi?"

"Bana istediğim cevabı vermen için seni becermek için en yakın dolaba git diyecektim ama şimdi vazgeçiyorsan..."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bunun için çalışman gerekecek." "Dilimi seviyorsun."

Sully, "Benimkini sevdiği kadar değil," diye teklif ediyor. Bana göz kırptıyor ve karşılık olarak amımın sıkılaşmasını sağlıyor.

"Amıma tapıyor," diye kabul ediyorum. "Onu tokatlamayı seviyorsun."

"Klitorisine şaplak attığımda vahşi bir ölüm perisi gibi boşalmıyormuşsun gibi davranma." "Sadece söylüyorum," diye hayıflandım. "Ona tapıyor. Belki sen de tapmalısın."

Sully geniş bir sırıtışla, "Sparrow'un taptığı tek şey senin göt deliğin ve aynadaki yansıması," diyor. "Sonunda seni hamile bıraktığımızda, yarışı onun sperminin kazanmadığını bileceğiz. Bebeklerimizi yapmak için kıçtan amcığa yolculuk etmek biraz zor."

Bu doğru. Sparrow beni götümden siken tek kişi. Sanırım orası onun sayılır. Şimdi Scout eve döndüğüne göre, o gayrimenkulü daha uzun süre elinde tutabilecek mi merak ediyorum.

"Uyku zamanı," diye homurdanıyor Sparrow. "Krepler hazır olduğunda bizi ara. Çamaşırvhanenin güzellik dinlenmesine ihtiyacı var."

Bu kaba ifadeye bir cevap vererek onu ödüllendirmiyorum ve onu tuttuğu yerden çekiyorum.

Sparrow beni yakalamaya çalışarak, "Seni yukarı çıkaracağım ve kimin daha iyi am yediğini sana kanıtlayacağım," diyor. "Hadi ama. Böyle yapma, Laundry. Sadece seninle taşak geçiyorum."

Della, Sparrow'a tahta bir kaşık fırlatır ve kaşık kafasından seker.

"Dostum, ne oluyor lan?" Alnını ovuşturuyor ve kaşlarını çatıyor. "Küçük kız kardeşin tam bir pislik.

İşaret dilinde 'sik' nasıl söylenir ki?"

Della'ya *beni kukladan kurtardığı için teşekkür* ediyorum. Bu bana Sparrow'dan bir tokat kazandırdı.

"Çocuklar, uslu durun," diyor Scout, mutfak masasını işaret ederek. "Masayı kurun ve kıcınızın üstüne oturun."

Tüm bu sataşmalar ve didişmeler kalbimi o ana kadar hiç bilmediğim bir neşeyle dolduruyor. "Bunu daha sonra telafi edeceğim," diye söz veriyor Sparrow bana göz kırparak.

"Sen daha iyisin."

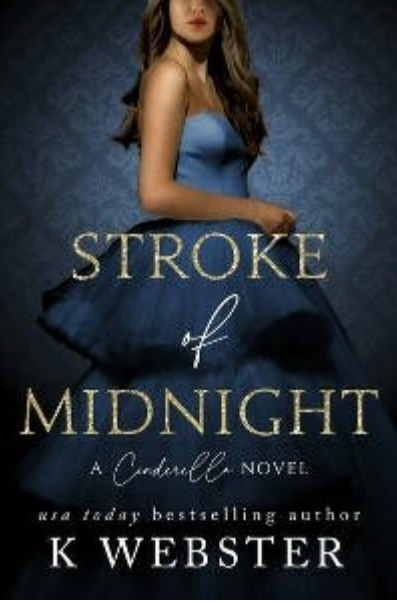
Della uyuduğu anda anlıyorum çünkü yakışıklı üçlüm yanıma sokuluyor. Belki başkaları için onlar pislik ya da canavardır. Benim içinse her şey. Onlar benim sevgililerim, görünüşe göre müstakbel kocalarım, beni kurtarana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim kurtarıcılarım.

Başkaları için kahraman olmayabilirler ama onlar *benim* kahramanlarım.

* * *

ÖLÜM DİLEĞİ'ni okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Terör Üçüzleri'nin nasıl başladığını bilmek ister misiniz?

Winston Constantine ile birlikte olan üvey kız kardeşleri Ash'le olan ilişkilerini okuyun. Constantine ailesinin reisi olarak, insanların benim irademe boyun eğmesine alışkındır. Bakışlarımın altında solmayan, aksine ona gülümseyen tek kadını keşfettiğinde, ilgisini çekti. [Şimdi tıkla GECE YARISI >](#)

Geceyarısı Hanedanı'ndan başka kitaplar da var. Hepsini okuyun...

Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bunun için çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı ve onun kızını kullanması gerekse bile. Kızın özgürlüğünü aşağılayıcı yollarla kazanmasını sağlayacaktır.

[GİZLİ CANAVAR'I OKUYUN >](#)

Yeni kız buraya ait değil. Peki neden onu düşünmeden edemiyorum? Ben Keaton Constantine. Benim görevim aileme karşı. En azından, iyi kızı çözmeye başlayıp hayatta görevden daha fazlası olduğunu fark edene kadar öyleydi.

[WICKED IDOL'u şimdi okuyun >](#)

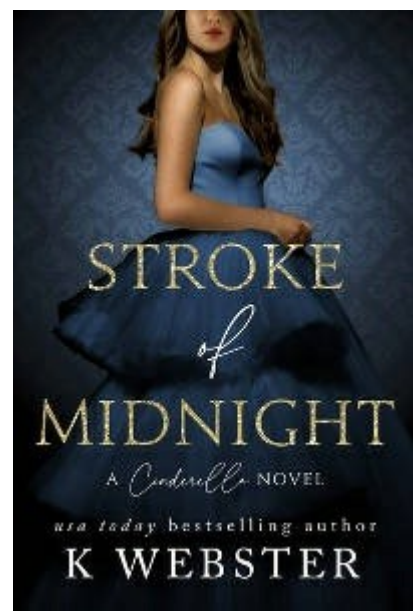
Işıltılı bir partinin dışında, karanlıkta bir adam gördüm. O zaman onun kiralık katil olduğunu bilmiyordum. Ronan tehlike ve güzellik saçıyordu. Merhamet ve gizem. Lüks ve sırlarla dolu çılgın bir dünyada güvенеbileceğim tek kişi o.

[RUINED'i şimdi okuyun >](#)

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kini var ve en sevdiğiniz tehlikeli aşk yazarları tarafından anlatılıyor. Ve bültenimize kaydolduğunuzda ÜCRETSİZ bir kitap kazanabilirsiniz. Yeni kitaplarımızdan, satışlarımızdan haberdar olun ve özel bonus sahnelere sahip olun... www.dangerouspress.com

Dangerous Press Hakkında

Savaşan Morelli ve Constantine aileleri bir okyanusu dolduracak kadar kötü kana sahip ve onların kavurucu sıcak hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli romantizm yazarları tarafından anlatılacak.

Constantine ailesinin reisi Winston Constantine ile tanışın. İnsanların onun iradesine boyun eğmesine alışkın. Para her şeyi satın alabilir. Ve herkesi. Yeni hizmetçisi Ash Elliot da dahil.

Ama aşk bir Konstantin'den geldiğinde ölümcül sonuçlar doğurabilir. Gece yarısı olduğunda, bu seçim her ikisi için de kaybedilebilir.

[GECE YARISI VURUŞUNU OKUYUN >](#)

"Güçlü bir duygusal yumrukla dolu harika bir hikaye anlatımı, bir kitaba bu kadar bağlanmayalı yıllar oldu. Erotik romantizm en iyi haliyle!"

- 1 New York Times çoksatan yazarı Rachel Van Dyken

"Gece Yarısı Vuruşu uzun zamandır okuduğum en ateşli kitap! Winston Constantine, istediği şeyin peşinden gitmek için hiçbir özür dilemeyen, pis konuşan bir alfa."

- USA Today çoksatan yazarı Jenika Snow

Daha fazla kötü çocuk, daha fazla dram ve daha fazla ateş için hazır mısınız? Constantine'lerin yerleşik bir iş bitiricisi var. Birini şiddet kullanarak ikna etmeleri gerektiğinde çağırdıkları adam. Ronan tehlike ve güzellik, cinayet ve merhametti.

İşıltılı bir partinin dışında, karanlıkta bir adam gördüm. O zaman onun bir suikastçı olduğunu bilmiyordum. Bir kiralık katil. Bir paralı asker. Ronan tehlike ve güzellik saçıyordu. Merhamet ve gizem.

Onu istedim ama zaten başka bir adamla sözlüydüm. Onu öldüren Ronan olabilir. Ama savaşan iki aile kanımı istiyor. Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Lüks ve sırlarla dolu çılgın bir dünyada güvenebileceğim tek kişi o.

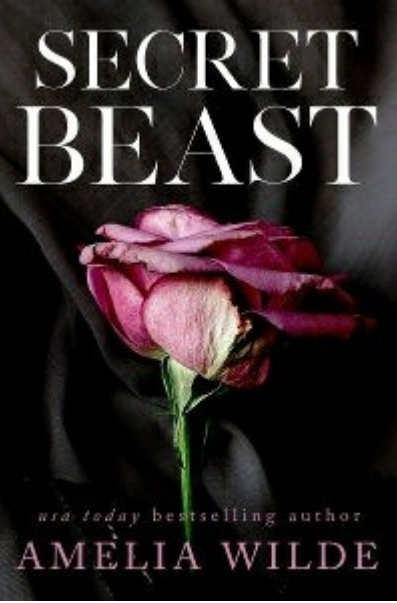
[BOZUK OKU >](#)

"M. O'Keefe bu seksi, karmaşık romantizmde en iyi performansını sergiliyor, bir yandan düşündüğünüz her şeyin doğru olup olmadığını sorgularken bir yandan da bir sonraki kitabı almak için can atıyorsunuz!"

- New York Times çok satan yazarı K. Bromberg

"Güçlü, seksi ve bir rüya gibi yazılmış olan RUINED, sonsuza dek okumak isteyeceğiniz türden bir kitap. Ronan Byrne benim yeni romantik bağımlılığım ve şimdiden daha fazla mavi göz ve karanlıkta kirli işler için özlem duyuyorum."

- USA Today Çok Satan Yazarı Sierra Simone

Bu nefes kesici yeni seride Morellis ile yaklaşın...

Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bu, çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı kullanmak anlamına gelse bile.

[GİZLİ CANAVAR'I OKUYUN >](#)

Haley Constantine babasını korumak için her şeyi yapacaktır. Onun hayatı için bedenini bile feda edebilir. Üniversite öğrencisi, acımasız milyarderle otuz gün geçirmek zorundadır. Adam onun özgürlüğünü aşağılayıcı yollarla kazanmasını sağlayacaktır ama sonunda kendisini özgür bırakması için ona ihtiyacı vardır.

Bu seriler artık okumanız için hazır! Dangerous Press'ten daha da fazla kitap ve yazar geliyor, o yüzden hemen başlayın...

HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN

www.dangerouspress.com

FACEBOOK GRUBUNA BURADAN KATILIN

www.dangerouspress.com/facebook

BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

www.instagram.com/dangerouspress

AuthHor Hakkında

K Webster USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan bir yazardır. Kitapları birçok kategoride en çok satanlar listesinde yer almış, birçok dile çevrilmiş ve sesli kitaplara uyarlanmıştır. Kocas, iki çocuğu ve Mavi isimli köpeğiyle birlikte "Tornado Alley "de yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, bol miktarda kahve içiyor ve uzaylıları araştırıyor.

K Webster'ı Facebook, Twitter, Instagram, Pinterest ve Goodreads'te kolayca bulabilirsiniz!

Belirli bir kitabı bulamıyor musunuz? Belki de çok sıcaktır! Endişelenmeyin çünkü Bad Bad Bad, This is War, Baby, The Wild ve Hale gibi kitapların hepsi K'nın web sitesinde hem e-kitap hem de ciltsiz formatta satılıyor.

Web sitesi: www.authorkwebster.com

CopyrigHt

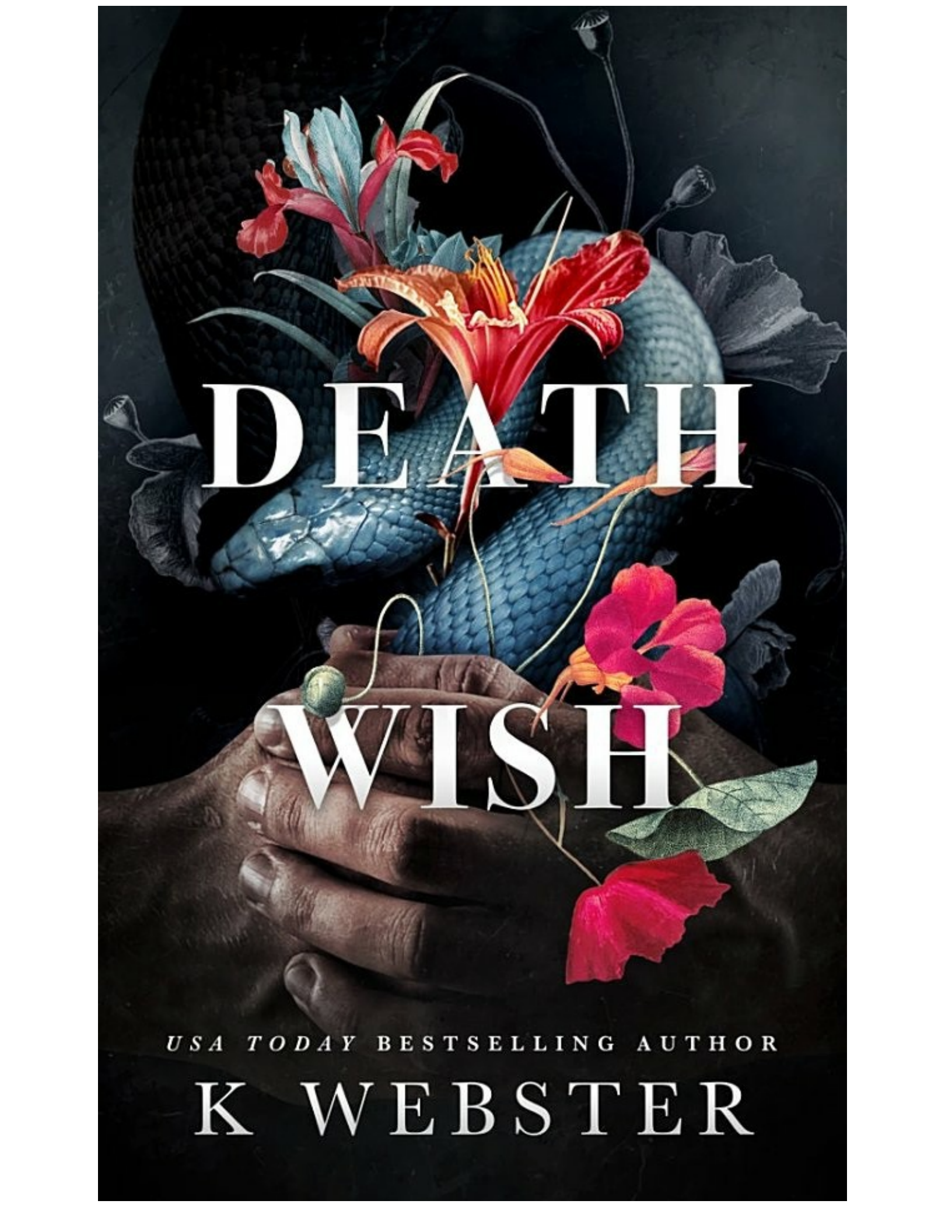
Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

DEATH WISH © 2022 by K Webster

Google Play Sürümü

Kapak Tasarımcısı: Damonza

DEATH WISH

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K WEBSTER